

De genadegaven, vooral van profetie en het spreken in tongen

Additionele studie materiaal

29

DEEL I. UITLEG VAN 1 KORINTIËRS HOOFDSTUKKEN 11 TOT 14

A. 1 Korintiërs 11. De bedekking op het hoofd van een vrouw	p.1
B. 1 Korintiërs 12. De diversiteit van de genadegaven	p.8
C. 1 Korintiërs 13. <u>De gave van spreken in tongen en profetie in relatie tot liefde</u>	p.10
D. 1 Korintiërs 14. <u>De gave van profetie en spreken in tongen tijdens de samenkomsten</u>	p.13

DEEL II. DE AARD, DOEL EN GEBRUIK VAN DE GENADEGAVEN

A. De aard en doel van de genadegaven	p.30
B. Het najagen, ontvangen, herkennen en beoordeling van de genadegaven	p.33
C. Het gebruik van de genadegaven	p.36
D. De gaven van de Geest en de vruchten van de Geest	p.37

DEEL III. EEN UITGEBREIDE UITLEG VAN DE GENADEGAVEN

1. Apostelen	p.37
2. <u>Openbaringen, profeten en profetie</u>	p.39
3. Leraren en onderwijzing	p.53
4. Evangelisten	p.54
5. Herders	p.54
6. Leiders en bestuurlijke gaven	p.55
7. Dienaren, dienen en helpen	p.56
8. Wijsheid, kennis, psalmen en aansporingen spreken	p.57
9. Geven en bijdragen in noden	p.58
10. Barmhartigheid bewijzen	p.59
11. Geloof	p.60
12. Genadegaven van genezing	p.60
13. Werkingen van krachten of wonderen	p.61
14. Onderscheiden van geesten	p.62
15. <u>Verskillende soorten talen of tongen</u>	p.63
16. <u>Het tolken van talen en vertolken van tongen</u>	p.76
17. Onthouding of celibaat	p.77

Let wel: alle Bijbelteksten worden grammaticaal uit het Grieks vertaald!

DEEL I. UITLEG VAN 1 KORINTIËRS HOOFDSTUKKEN 11 TOT 14

A. 1 KORINTIËRS HOOFDSTUK 11 DE BEDEKKING OP HET HOOFD VAN EEN VROUW

In 1 Korintiërs 11:2-16 geeft de apostel Paulus *aan christenvrouwen opdracht* hoe zij zich dienen *te gedragen in het openbaar*. Hij draagt hen op een bedekking op hun hoofd te dragen wanneer zij in het openbaar bidden of spreken (profeteren). Wat wordt met deze “bedekking” bedoeld en waarom moeten vrouwen een dergelijke bedekking dragen?

▪ 1 Korintiërs 11:2.

Paulus sluit zijn onderricht m.b.t. de huishoudelijke problemen in de gemeente in Korinte af met de woorden in 1 Korintiërs 10:31 tot 11:1. Vanaf 1 Korintiërs 11:2 geeft Paulus instructies die op alle terreinen gelden.

Eerst prijst hij de christenen te Korinte voor een aantal zaken (vers 2) om het makkelijker te maken hen aan te spreken over een aantal zaken waarvoor hij hen niet kan prijzen (vers 17). Hij prijst hen omdat zij in alles aan hem denken en *voortdurend* vasthouden aan “*de tradities*” op een wijze die hij *eens voor altijd* aan hen overgeleverd heeft.¹

¹ Grieks: επιτω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε υμας οτι παντα μου μεμνησθε (aantonende wijs,

Er waren geen valse leerstellingen te Korinte, behalve dat sommige mensen zeiden dat er geen opstanding uit de doden was². Toch waren er een aantal euvels in hun gedrag. In hoofdstuk 11 pakt Paulus het onjuiste gedrag van sommige vrouwen aan die met onbedekt hoofd in het openbaar baden en spraken³. Hij pakt ook de misbruiken van de gemeente tijdens het Avondmaal aan⁴.

Waarom was het nodig dat Paulus bepaalde christelijke “tradities (d.w.z. gebruiken)” doorgaf? Toen Paulus zijn eerste brief in 56 n.C. aan de Korintiërs schreef bestond het grootste gedeelte van het Nieuwe Testament nog helemaal niet! De Evangelieën en het Boek Handelingen waren er nog niet en zij zijn heel belangrijk om wat christenen verkondigen en leren zuiver te houden. Deze christelijke “tradities” bestonden uit het Woord van God zoals het geopenbaard werd door Jezus Christus aan zijn apostelen en aan een paar nieuwtestamentische profeten⁵. Deze “tradities” waren onderricht, bevelen, praktijken en gelijkenissen enz. m.b.t. het Christelijke Geloof. De apostelen waren de oor- en ooggetuigen van Jezus Christus en gaven door wat Jezus Christus hen bevolen had te leren, te verkondigen en door te geven. Deze christelijke tradities verschilden niet van wat er later in het Nieuwe Testament geschreven werd, maar bestond uit de mondelinge deel van de leringen van Jezus Christus die niet in het Nieuwe Testament werd opgetekend. Daarom beveelt Paulus dat deze christelijke tradities gehoorzaamd dienen te worden. Deze christelijke “tradities” zijn niet maar gewone “menselijke tradities”⁶, maar tradities die overal en te allen tijde doorgegeven dienen te worden.

1. Het eerste argument van Paulus m.b.t. het gedrag van christenvrouwen in het openbaar komt voort uit Gods herscheppingverordening (1 Korintiërs 11:3-6).

▪ 1 Korintiërs 11:3.

“Maar ik wil dat u weet dat Christus het hoofd is van iedere man; hoofd van vrouw (is) de man; en Hoofd van Christus (is) God.”⁷.

Het woord “hoofd” in het eerste deel heeft figuurlijke betekenis en betekent “het heersende deel”. Jezus Christus is het Hoofd van iedere man, ongeacht of hij christen is of niet. Het feit dat niet-christenen Jezus Christus en zijn heerschappij niet erkennen verandert niets aan de werkelijkheid of waarheid van deze uitspraak⁸! Jezus Christus is en blijft de Koning der koningen en de Heer der heren.

Omdat het woord “ieder” bij het tweede deel ontbreekt, verwijst het tweede deel niet naar de relatie tussen mannen en vrouwen op het gebied van de schepping⁹ of het huwelijk¹⁰, maar naar de relatie tussen mannen en vrouwen op het gebied van de herschepping. Op het gebied van de herschepping (i.e. de wereldwijde Gemeente) waar Christus aanbeden wordt als Hoofd en Heerser, heerst de man over de vrouw. In de christelijke Gemeente staat de vrouw onder het gezag van de raad van oudsten. Omdat het woord “hoofd” bij het tweede deel geen bepaald lidwoord heeft en het woord “vrouw” geen voornaamwoord “iedere” heeft, is de heerschappij van de man over de vrouw niet zo absoluut als dat van Christus over alle mensen en alle dingen! Niettemin is het gezag van de man over de vrouw op het terrein van de herschepping niet afgeschaf¹¹. De Bijbel leert echter duidelijk de grenzen van alle relaties van gezag en onderwerping!

“Het Hoofd van Christus is God”. Paulus schreef aan de Korintiërs, “Laat daarom niemand roemen in mensen (i.e. Paulus, Apollos of Petrus), want alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij tegenwoordige dingen, hetzij toekomstige dingen, alles is van u. U echter bent van Christus en *Christus is van God*”¹². Omdat alle dingen in bezit van de Gemeente zijn, moeten christenen niet bepaalde dingen of bepaalde leiders uitkiezen en partijschappen¹³ vormen. Bovengenoemde leiders zijn het bezit van de Gemeente, evenals God hen als dienaren beschikbaar stelt aan de Gemeente¹⁴. De Gemeente is (het bezit) van Christus¹⁵ en deelt daarom in de heerlijkheid van Christus. Maar Christus is van God in een heel andere zin. Naar zijn ambt is Christus de Middelaar die de verlossing verdient en toepast en als Hij dat voltooid heeft Zich onderwerpt aan God de Vader¹⁶. Dit betekend niet dat God de Zoon onderworpen zal zijn aan God de Vader, omdat bovengenoemde onderwerping alleen geld voor zijn menselijke natuur en zijn ambt als Middelaar en niet voor zijn goddelijke natuur¹⁷ en zijn eeuwige koningschap¹⁸.

---

voltooid tegenwoordige tijd, deponent = passieve vorm met actieve betekenis) και καθως παρεδωκα (aantonende wijs, aoristus tijd, bedrijvende vorm) υμιν τας παραδοσεις κατεχετε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

² 1 Korintiërs 15:12

³ 1 Korintiërs 11:2-16

⁴ 1 Korintiërs 11:17-34

⁵ Matteüs 13:11; Johannes 14:26; Johannes 16:13-15; 1 Korintiërs 2:10; 1 Korintiërs 15:3-4; Galaten 2:11-12; Efeziërs 3:3-5

⁶ zie Matteüs 15:1-20

⁷ Grieks: οτι παντος ανδρος η κεφαλη χριστος εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm); κεφαλη δε γυναικος ο ανηρ (εστιν); κεφαλη δε του Χριστου ο θεος (εστιν).

⁸ Efeziërs 1:22; Filippenzen 2:10-11; 1 Petrus 3:22

⁹ Genesis 3:16

¹⁰ vers 8 en Efeziërs 5:22-24

¹¹ 1 Timoteüs 2:11-12

¹² 1 Korintiërs 3:21-23.

¹³ i.e. kerkgenootschappen

¹⁴ 1 Korintiërs 4:1

¹⁵ 1 Korintiërs 12:12-13

¹⁶ Johannes 14:28; Johannes 20:17; 1 Korintiërs 11:3 en 1 Korintiërs 15:23-28.

¹⁷ Johannes 1:1; Johannes 10:30; Kolossenzen 2:9; Titus 2:13; Hebreeën 2:8; 1 Johannes 5:20.

Het is een feit dat God de Vader het Hoofd van Christus als Middelaar is. Het is ook een feit dat Christus het Hoofd van iedere mens is¹⁹. Deze feiten zouden het voor de vrouw makkelijker moeten maken om het gezag van de man in de Gemeente (en het gezag van haar eigen man in het christelijke huwelijk) te erkennen.

▪ 1 Korintiërs 11:4.

“Iedere man die bidt of profeteert *met iets dat van zijn hoofd naar beneden hangt* onteert zijn hoofd”²⁰. Deze woorden verwijzen waarschijnlijk naar een bedekking (als een sluier) of naar lang loshangend haar.

“Bidden” is een heel gewone handeling en betekent in dit verband “bidden met en voor andere mensen”. “Profeteren” was vooral een geïnspireerde handeling waarin mensen verteld werden wat zij dienen te geloven of te doen in een bepaalde situatie gedurende de tijd toen het Nieuwe Testament nog niet geschreven was. Profeteren in de brieven aan de Korintiërs betekent altijd “het verkondigen (proclameren) van een goddelijke openbaring” op een wijze die mensen opbouwt, bemoedigt en troost²¹! Profeteren vond hoofdzakelijk plaats binnen de samenkomsten van de gemeente²², maar soms tijdens andere gelegenheden²³. Het feit dat de bediening van de nieuwtestamentische profeten ten goede kwam aan de gemeenten betekent niet dat profeteren alleen plaatsvond of moet plaatsvinden tijdens de samenkomsten van de gemeente. In 1 Korintiërs 11:4 moet profeteren in nauw verband staan hebben met voorbede voor andere mensen in het openbaar.

Vrouwen mogen profeteren²⁴, maar niet tijdens de erediensten van de gemeente, omdat de woorden “in de gemeente” uitdrukkelijk in 1 Korintiërs 14:33-38 genoemd worden. Dit leidt tot de conclusie dat Paulus in hoofdstuk 11 het heeft over *profeteren in het openbaar* en in hoofdstuk 14 over *profeteren tijdens de erediensten van de gemeente*. In vers 16 zegt Paulus dat bovengenoemde traditie (namelijk, dat christenvrouwen een bedekking dragen) de regel “in alle gemeenten” moet zijn en dat christenen niet langer daarover moeten twisten!

Wanneer een man in het openbaar bidt of profeteert met “een bedekking” op zijn hoofd, dan handelt hij als een vrouw. Gods bedoeling is dat het verschil tussen mannen en vrouwen duidelijk moet zijn. Het is zijn bedoeling dat een man de heerlijkheid van God uitstraalt en die heerlijkheid moet hij niet met een bedekking verbergen. Deze beschrijving van een man met een bedekking op zijn hoofd betekent niet dat dit echt in Korinte gebeurde, maar het zou kunnen gebeuren. Paulus maakt gebruik van *een mogelijk voorval*.

▪ 1 Korintiërs 11:5.

“Iedere vrouw echter die bidt of profeteert met onbedekt hoofd²⁵, onteert haar eigen hoofd, want het is precies hetzelfde alsof zij kaalgeschoren is.”²⁶

Dat sommige christenvrouwen zonder een bedekking baden en profeteerden gebeurde echter wel in Korinte. Het schijnt dat zij hun bedekkingen (sluiers, hoofdbanden, strikken of kammen) terzijde legden wanneer zij baden of spraken in het openbaar. Het leek alsof zij wensten eruit te zien als mannen omdat zij baden en profeteerden als mannen in het openbaar zonder een bedekking op hun hoofd.

Wanneer een vrouw bidt of profeteert zonder een bedekking op haar hoofd, dan handelt zij als een man. Gods bedoeling is dat een vrouw de heerlijkheid van de man uitstraalt en dat doet ze door zich te gedragen als een morele vrouw in het openbaar. Door zich te gedragen als een man, onteert zij haar hoofd (de man), omdat de afwezigheid van een bedekking op haar hoofd haar kenmerkte als een immorele vrouw of een vrouw die niet onder gezag wil staan. Dan faalt zij haar Godgegeven roeping om de heerlijkheid van de man uit te stralen. Deze heerlijkheid is dat zij hem eert en respecteert, ook in haar uiterlijke voorkomst en gedrag. Een morele vrouw is als “een sierlijke kroon op zijn hoofd”²⁷. Zij laat zien hoe lief hij haar heeft en hoe goed hij voor haar is. Het kenmerk van een prostituee was een geschoren hoofd en zij werden “de geschorenen” genoemd. Dus, als immorele vrouwen geschoren of kortgeknipt werden en leken op mannen of zich gedroegen als mannen, dan behoorden de morele christenvrouwen een bedekking op hun hoofd te dragen en zich in alles van mannen te onderscheiden. Als eerbare christenvrouwen dit niet deden, dan plaatsten zij zich op een lijn met de immorele vrouwen in de gemeenschap.

De apostel Paulus stelde niet als regel dat christenvrouwen met een kledingstuk als bedekking op hun hoofd moesten bidden of profeteren. Christenvrouwen werden geacht om in het openbaar te verschijnen en zich in het openbaar eerbaar te gedragen zoals alle eerbare vrouwen in de maatschappij dat normaal deden.

¹⁸ 1 Petrus 1:11; Openbaring 22:3.

¹⁹ Kolossenzen 1:16

²⁰ Grieks: *πας ανηρ προσευχομενος* (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) η *προφητεωων* (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *κατα κεφαλης εχων* (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) (letterlijk: van zijn hoofd naar beneden hangt, bv. een sluier)

καταισχυνει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *την κεφαλην αυτου*

²¹ 1 Korintiërs 14:3

²² 1 Korintiërs 14:4

²³ Handelingen 21:8-11

²⁴ 1 Korintiërs 11:5

²⁵ Grieks: *ακατακαλυπτω τη κεφαλη*

²⁶ Grieks: *εν γαρ εστιν και το αυτο τη εξυρημενη* (deelwoord, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)(*ξυρω* = haar hoofd laten scheren)

²⁷ Spreuken 12:4; 1 Petrus 3:1-6

1 Korintiërs 11:6.

“Want als een vrouw (het hoofd) niet bedekt *houdt* [tegenwoordige tijd], moet zij *voortaan* [aoristus tijd] (haar langer haar) laten kortknippen of afscheren. Als het echter voor een vrouw schande is *voortaan* kortgeknipt of kaalgeschoren te zijn, dan *moet* zij haar hoofd *voortaan* bedekt houden [een bevel in de tegenwoordige tijd]”.²⁸

Als een christenvrouw begint zich als een man te gedragen (door met onbedekt hoofd in het openbaar te verschijnen), dan moet zij consequent zijn en haar hoofdhaar laten kortknippen of afscheren. Dan zal zij merken dat haar gedrag in het openbaar tot schande leidt. Iedereen (in die cultuur) was het eens dat het schandelijk was voor een vrouw met kortgeknipt of afgeschoren haar te verschijnen, omdat het in die tijd en in die cultuur het zichtbare teken was van immorele vrouwen.

Voordat het evangelie Korinte bereikte leefden de Griekse vrouwen in tegenstelling tot de Romeinse vrouwen over het algemeen op de achtergrond. Dit leidde tot een wijdverspreid misbruik van vrouwen (bv. prostitutie). De verkondiging van het evangelie herstelde de Griekse vrouwen tot een eerbare plaats in de christelijke gemeenschap. Ook vrouwen ontvingen van God gezag (het recht en de vrijheid) om deel te nemen aan de gewone handelingen als bidden en aan de buitengewone handelingen als spreken (profeteren) in het openbaar, maar niet in de erediensten van de gemeente²⁹.

Veel tekeningen en beschrijvingen uit de oudheid tonen aan dat mannen in het openbaar verschenen zonder een bedekking op hun hoofd, terwijl vrouwen in het openbaar verschenen met een bedekking op hun hoofd.

Het blijkt echter dat sommige christenvrouwen in Korinte te ver gingen in hun positie. Zij negeerden het verschil tussen mannen en vrouwen die God bij de schepping vastgesteld heeft³⁰ door in het openbaar te bidden en te spreken met een onbedekt hoofd zoals de mannen dat deden. In tegenstelling tot het algemene gebruik in Korinte, verwijderden zij de bedekking op hun hoofd zodat hun haar slordig langs hun hoofd hing. Omdat de immorele vrouwen in Griekenland hun haar slordig langs hun hoofd lieten hangen, werden zij door hun maatschappij gedwongen hun haar heel kort te knippen of af te scheren. Daarom vonden deze immorele vrouwen het kennelijk onnodig een bedekking op het hoofd te dragen. Ze verschenen als mannen in het openbaar.

Het was dus noodzakelijk dat de apostel Paulus benadrukte dat hun Godegeven verschillen op het terrein van de herschepping (de Gemeente) niet opgeheven was. God schiep hen verschillend (mannelijk en vrouwelijk)³¹ en God gaf hen verschillende functies (te dienen door leiding te geven of te dienen door een helper te zijn; en wel of niet profeteren in de samenkomsten van de gemeente)³².

Als een man in die land en cultuur met een bedekking op zijn hoofd liep oenteerde hij zijn hoofd. “Het hoofd” van een christen man is Jezus Christus. En als een vrouw in die land en cultuur met een onbedekt hoofd verscheen oenteerde zij haar hoofd. “Het hoofd” van een christenvrouw is haar man (vers 3). Paulus redeneert, dat als in het dagelijks leven de cultuur of het gebruik van een volk voorschreef dat eerbare vrouwen in het openbaar moeten verschijnen met een bedekking op hun hoofd, dan horen de eerbare christenvrouwen ook een bedekking op hun hoofd te dragen wanneer zij in het openbaar optraden met gebed of spreken. Op deze wijze zouden de christenvrouwen zich in het openbaar onderscheiden van de immorele vrouwen. In een land of cultuur waar iedereen van mening is dat het een schande voor een vrouw is haar langer haar slordig langs haar hoofd te laten hangen of kort te knippen of af te scheren, moeten de christenvrouwen hun haar met een sluier, hoofddoek, lint of kam netjes bijeen houden. Het punt dat de apostel Paulus wil maken is dat wat christenvrouwen ook al verplicht zijn te doen onder normale omstandigheden, zij dat ook moeten doen wanneer zij in het openbaar bidden of spreken (profeteren)³³. Het principe is dat christenen geen aanstoot mogen geven aan anderen door hun voorkomst (kleding) of gedrag!

Conclusie. Christenvrouwen mogen bidden (voorbeden doen) voor andere mensen en hen opbouwen, bemoedigen en troosten in het openbaar buiten de samenkomsten van de gemeente. Maar zij moeten deze dingen doen door te verschijnen en zich te gedragen als alle morele vrouwen in hun cultuur en gemeenschap. Zij mogen zich niet “schandelijk” gedragen volgens de normen van hun cultuur. In de Korinthische gemeenschap (cultuur) mogen morele vrouwen niet in het openbaar verschijnen met slordig en ongekamd loshangend haar of met kortgeknipt of kaalgeschoren haar, omdat dat het kenmerk was van immorele vrouwen in de maatschappij. In de Korinthische maatschappij (cultuur) moeten vrouwen met een “bedekking” op hun hoofd in het openbaar verschijnen.

Dus, de eerste reden waarom een vrouw een bedekking op haar hoofd hoort te dragen is om niet als een immorele vrouw, maar als een morele christenvrouw in de gemeenschap gezien te worden. De vraag is: “Wat moeten we onder deze bedekking verstaan?” Daar geeft vers 15 een antwoord op.

²⁸ Grieks: εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) γυνή, καὶ κείρασθω (gebiedende wijs, aoristus tijd, deponent). εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι (onbepaalde wijs, aoristus tijd, deponent) ἢ ξυρασθῆναι (onbepaalde wijs, aoristus tijd, deponent), κατακαλύπτεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent).

²⁹ 1 Korintiërs 14:33-38

³⁰ Genesis 3:16

³¹ Genesis 1:27

³² Genesis 2:18

³³ Bijvoorbeeld: in huiselijke kring, op een kring in de gemeente of in een vergadering, enz.

2. Het tweede argument van Paulus m.b.t. het gedrag van christenvrouwen in het openbaar komt voort uit Gods scheppingverordening (1 Korintiërs 11:7-12).

▪ 1 Korintiërs 11:7.

“Een man moet het hoofd namelijk niet bedekt *houden* [onvoltooid tegenwoordige tijd], omdat hij *te allen tijde* [onvoltooid tegenwoordige tijd] het beeld en de heerlijkheid van God is. De vrouw echter is *te allen tijde* [onvoltooid tegenwoordige tijd] de heerlijkheid van de man.”³⁴

Op grond van de schepping bestaat er nog een verschil dat mannen en vrouwen in acht moeten nemen. Christenen mogen dit verschil niet vergeten. Er bestaat twee redenen waarom een vrouw “een bedekking” op haar hoofd in het openbaar behoort te dragen: zij werd geschapen voor de heerlijkheid van de man en zij hoort het soevereine gezag van Gods scheppingverordening te erkennen, mede omdat Gods engelen toekijken.

Beide de man en de vrouw zijn in het beeld van God geschapen³⁵. Zij hebben beide bepaalde morele en geestelijke eigenschappen van God. Er is zeker geen verschil in “hun mens-zijn”. Ze zijn volkomen gelijkwaardig. Maar er is duidelijk een verschil in “*waarvoor zij geschapen zijn*”: de man werd geschapen voor de heerlijkheid van God en de vrouw werd geschapen voor de heerlijkheid van de man.

Het woord “heerlijkheid” verwijst hier niet naar de goddelijke eigenschappen, maar wel naar wat God eert en groot maakt. God schiep de man door hem als het ware met zijn eigen handen uit de elementen van de aarde te vormen en door de levensadem in hem te blazen³⁶. De man toont wat een mooi wezen God schiep - een wezen dat de heerlijkheid van God weerspiegelt³⁷. Maar God schiep de vrouw op een heel andere manier – hij schiep haar door haar uit een deel van de man te vormen³⁸. De vrouw toont wat een mooi wezen God uit de man schiep – een wezen die de heerlijkheid van de man weerspiegelt. Paulus baseert zijn argument niet op de huwelijksrelatie, maar op *de scheppingsrelatie* van man en vrouw.

In vers 6 zegt Paulus dat een vrouw haar hoofd bedekt *moet* houden [een bevel], omdat zij zich niet als een immorele vrouw of als een man in haar gemeenschap moet gedragen. En in vers 7 zegt Paulus dat een man zijn hoofd niet behoort te bedekken [een verplichting], omdat hij zich niet als een vrouw in de gemeenschap mag gedragen. Beide gevallen zijn meer “een sociale verplichting” dan een officieel voorschrift van God! Beide de man en de vrouw zijn verplicht het verschil in Gods scheppingverordening te respecteren! Daarom moet een man zich als een man en de vrouw zich als een vrouw gedragen. God heeft hen verschillend geschapen en zij behoren zich verschillend te gedragen. Zij horen zich ook verschillend te kleden.

▪ 1 Korintiërs 11:8-10.

“De man is immers niet uit de vrouw, maar de vrouw uit de man. Want ook is een man niet geschapen³⁹ omwille van de vrouw, maar een vrouw omwille van de man. Daarom moet de vrouw ‘een teken van gezag’⁴⁰ op het hoofd hebben, omwille van de engelen.”⁴¹

De tweede reden waarom een vrouw een bedekking op haar hoofd hoort te dragen is omdat het aantoont *dat “de vrouw onder gezag staat”*. Eva werd niet alleen uit de man, maar ook voor de heerlijkheid van de man geschapen. God schiep haar met het doel een helper voor de man te zijn⁴². De man kon de Godgegeven culturele opdracht niet zonder de vrouw vervullen⁴³. De man hoort geen bedekking op zijn hoofd te dragen, omdat hij de heerlijkheid van God reflecteert (vers 7). Maar de vrouw hoort een bedekking op haar hoofd te dragen, omdat zij de heerlijkheid van de man reflecteert (vers 10).

De bedekking op haar hoofd is een teken van het gezag dat God aan haar heeft gegeven, namelijk, om tot God te naderen, te bidden en te profeteren. De bedekking op haar hoofd is ook *een teken van het gezag die God van haar eist*, namelijk, om zich aan de man te onderwerpen, in het bijzonder op het gebied van de sociale en godsdienstige relaties tussen mannen en vrouwen die God ingesteld heeft.

De derde reden waarom een vrouw een bedekking op haar hoofd hoort te dragen is “*omwille van de engelen*”. Engelen waren er getuigen van hoe God de vrouw (en de man) schiep⁴⁴ en engelen voeren de wil van God uit⁴⁵. Dus, wanneer

³⁴ Grieks: *ανηρ μεν γαρ ουκ οφειλει* (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *κατακαλυπτεσθαι* (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) *την κεφαλην, εικων και δοξα θεου υπαρχων* (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm). *η γυνη δε δοξα ανδρος εστιν* (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

³⁵ Genesis 1:27

³⁶ Genesis 2:7

³⁷ Psalm 8:4-8

³⁸ Genesis 2:22-23

³⁹ Grieks: *εκτισθη* (aantonende wijs, aoristus tijd, lijdende vorm) < *κτιζω*

⁴⁰ Grieks: *εξουσια*

⁴¹ Grieks: *δια τουτο οφειλει* (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *η γυνη εξουσιαν εχειν* (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *επι της κεφαλης δια τους αγγελους*.

⁴² Genesis 2:18

⁴³ Genesis 1:28

⁴⁴ Job 38:4-7

⁴⁵ Psalm 91:11-12; Psalm 103:20; Daniël 7:10; Hebreëen 1:14

vrouwen een bedekking op hun hoofd dragen wanneer zij tot God naderen, bidden en profeteren, dan *erkennen zij het soevereine gezag van Gods scheppingverordening!*

Gods scheppingverordening sluit de volgende twee dingen in: De vrouw werd “geschapen uit de man” en daarom is haar bestaan afhankelijk van de man. En de vrouw werd geschapen “voor de man” en daarom is het doel voor haar bestaan om een helper voor de man te zijn. Het feit dat de vrouw niet alleen omwille van de man geschapen werd, maar ook omwille van Gods engelen, hoort het makkelijker voor de vrouw te maken om onder het gezag van de man te staan in haar sociale relatie in het christelijke huwelijk⁴⁶ en in haar godsdienstige relatie in de christelijke Gemeente⁴⁷.

▪ **1 Korintiërs 11:11-12.**

“Echter is man niet zonder vrouw, en vrouw niet zonder man⁴⁸, in de Here. Want zoals de vrouw uit de man (voortkomt), zo (is) ook de man er door de vrouw, maar alle dingen (zijn) uit God.”⁴⁹

In de wereld (zonder God)⁵⁰ denken mensen misschien dat zij volkomen onafhankelijk zijn en daarom gedragen zij zich ook volkomen individualistisch. Maar “in de Here” zijn de vrouw en de man niet onafhankelijk van elkaar. Zoals zij afhankelijk van elkaar zijn in hun geschapen bestaan, zo zijn zij ook afhankelijk van elkaar in hun herschapen bestaan. Ze zijn afhankelijk van elkaar in hun Godgegeven functies (taken) in de vervulling van de culturele opdracht in de wereld en in de vervulling van de grote opdracht in de christelijke Gemeente en in het christelijke huwelijk.

De culturele opdracht⁵¹ sluit het volgende in:

- het vermenigvuldigen en het vullen van de aarde met mensen naar Gods beeld
- het onderwerpen van de aarde door de beoefening van wetenschap en cultuur en door bewaring van Gods schepping
- en het heersen over Gods aarde (uitgesloten het heersen over andere mensen)

Hoewel de vrouw *in de scheppingverordening* een plaats beneden die van de man gegeven wordt (vers 10)⁵², wordt de vrouw *in de herscheppingverordening* (“in de Here”) een plaats met gelijke waarde aan die van de man gegeven⁵³. Het ontbreken van het bepaalde lidwoord bij “vrouw” en “man” in de eerste deel van de zin toont aan dat Gods ordening niet alleen slaat op de huwelijksrelatie, maar ook op de algemene relatie tussen mannen en vrouwen. Paulus impliceert helemaal niet dat elk verschil tussen mannen en vrouwen met de woorden “in de Here” weggevaagd wordt! In de herscheppingverordening is de vrouw nooit een tweederangs wezen zoals dat in sommige menselijke culturen wel het geval is. In de Bijbel en in het Koninkrijk van God is de vrouw nooit “het bezit van de man” of “de slaaf van de man” en ook nooit “alleen maar voor het plezier van de man”.

Hoewel de vrouw in de herscheppingverordening (“in de Here”) deelt in dezelfde voordelen van verlossing en zij even waardevol is in Gods ogen, verdwijnen de verschillen tussen mannen en vrouwen in beide de scheppingverordening en de herscheppingverordening helemaal niet! De christenvrouwen in Korinte mogen Gods scheppingverordening niet verwerpen en hun verschillen met mannen negeren. De verschillen tussen mannen en vrouwen moeten gehandhaafd blijven in de gemeenschap in de wereld en in de christelijke gemeenschap in de Gemeente!

Mannen en vrouwen moeten vooral hun verschillende Godgegeven functies en posities in de verschillende relaties op aarde bewonderen, respecteren en handhaven. Wat hun fysieke relatie betreft, hebben mannen en vrouwen van God een andere seks en een ander voorkomen gekregen. Wat hun sociale relatie betreft, hebben mannen en vrouwen van God verschillende functies, verantwoordelijkheden en posities in het christelijke huwelijk en in het Lichaam van Christus (de Gemeente) ontvangen. God heeft mannen en vrouwen doelbewust verschillend geschapen. Daarom moeten deze verschillen tussen mannen en vrouwen zowel in Gods scheppingverordening als in Gods herscheppingverordening gehandhaafd blijven en op een cultureel acceptabele manier uitgedrukt worden!

Conclusie. Beiden mannen en vrouwen moeten de verschillen in Gods scheppingverordening erkennen en respecteren! De filosofie van moderne culturen in de wereld heffen deze verschillen niet op! Vrouwen mogen Gods scheppingverordening niet geweld aandoen en hun verschillen van mannen ontkennen of negeren. De verschillen tussen mannen en vrouwen moeten zowel in de gewone maatschappij als in de christelijke gemeenschap gehandhaafd worden!

Ook moeten mannen en vrouwen de verschillen in Gods herscheppingverordening erkennen en respecteren! God heeft deze verschillen nooit opgeheven! Vrouwen horen deze verschillen duidelijk zichtbaar te tonen door zich niet alleen anders te kleden⁵⁴, maar ook door “een bedekking” op hun hoofd te dragen. En mannen horen deze verschillen duidelijk zichtbaar te tonen door geen “bedekking” op het hoofd te hebben.

⁴⁶ Efeziërs 5:22-24; 1 Petrus 3:1-7

⁴⁷ 1 Timoteüs 2:9-12

⁴⁸ Grieks: πλὴν (hoe dan ook, echter) οὐτε γυνή χωρὶς ἀνδρὸς οὐτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός.

⁴⁹ Grieks: τὰ δε πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ.

⁵⁰ Efeziërs 2:12

⁵¹ Genesis 1:28

⁵² zie Genesis 3:16

⁵³ zie Galaten 3:28

⁵⁴ zie Deuteronomium 22:5

Enerzijds toont de bedekking op het hoofd van de vrouw dat de vrouw gezag ontvangen heeft om in het openbaar tot God te naderen, te bidden en te profeteren⁵⁵.

Anderzijds toont de bedekking op het hoofd van de vrouw dat zij onder gezag staat van de man (zij is onderworpen aan het gezag van mannen die God boven haar gesteld heeft):

- in de door God ingestelde relatie van het christelijke huwelijk⁵⁶
- in de door God ingestelde godsdienstige relatie buiten de samenkomsten van de gemeente⁵⁷
- en in de door God ingestelde godsdienstige relatie binnen de christelijke organisatie⁵⁸ en binnen de samenkomsten of erediensten van de christelijke Gemeente⁵⁹.

3. Het derde argument van Paulus m.b.t. het gedrag van christenvrouwen in het openbaar komt voort uit gezond verstand (1 Korintiërs 11:13-16).

▪ 1 Korintiërs 11:13-15.

“Jullie *moeten* bij uzelf oordelen: is het *te allen tijde* gepast dat een vrouw met onbedekt hoofd tot God bidt [onvoltooid tegenwoordige tijd]?⁶⁰ Of leert ook de natuur zelf u niet dat als een man lang haar draagt (of: zijn haar lang laat groeien), het *voordurend* [onvoltooid tegenwoordige tijd] een oneer voor hem is?⁶¹ Maar als een vrouw langer haar draagt (of: haar haren langer laat groeien), is het *voordurend* [onvoltooid tegenwoordige tijd] voor haar een eer⁶², omdat het kapsel (Grieks: kome, d.w.z. haar langer haar netjes bijeen gehouden door een sluier, hoofdband, lint, strik of kam) als een bedekking (Grieks: peribolaion)(door God) (aan haar) gegeven is *die nu voordurend als een bedekking op haar hoofd dient* [voltooid tegenwoordige tijd]”⁶³.

Het bevel, “oordeel bij uzelf” brengt het derde argument van Paulus in de sfeer van gezond verstand. De christenen in Korinte moeten zelf beoordelen wat *te allen tijde* cultureel gepast is voor vrouwen. Er zijn dus bepaalde dingen die christenen doen en andere dingen die zij niet doen, omdat iedereen in hun gemeenschap en in hun gemeente denkt of voelt dat deze dingen horen gedaan te worden of horen nagelaten te worden. In het geval hier onder bespreking is iedereen het eens dat het cultureel ongepast is voor christenvrouwen in het openbaar zonder “een bedekking” op hun hoofd te bidden of te spreken.

“De natuur zelf leert” betekent “wat mensen van nature zijn en hoe zij zich van nature gedragen” zoals blijkt uit tekeningen en rapporten over vrouwen in de oudheid en in de moderne tijd over de hele wereld, namelijk, dat vrouwen “hun haar langer dragen” (Grieks: komao) dan mannen en dat vrouwen “hun haar in een net kapsel dragen” (Grieks: kome).⁶⁴ De natuur leert mensen (zelfs vandaag nog in veel landen en culturen) dat wanneer mannen lang haar dragen het hen tot oneer strekt, omdat zij in het openbaar verschijnen als vrouwen. En de natuur leert mensen (zelfs vandaag nog in veel landen en culturen) dat wanneer vrouwen langer haar dragen het hen tot eer strekt, omdat zij in het openbaar echt op vrouwen lijken. “Het dragen van langer haar” is de heerlijkheid van vrouwen en het is iets waarin zij zich onderscheiden van mannen. Ook de klederdracht van mannen en vrouwen hoort duidelijk verschillend te zijn.⁶⁵

God heeft aan vrouwen niet alleen maar “langer haar”, maar “hun langer haar opgemaakt in een net kapsel” (Grieks: kome) als “een bedekking” (Grieks: peribolaion) gegeven. Er ontstaat misverstand wanneer uitleggers denken dat vers 4-6 leert dat een vrouw “een kledingstuk” (een sluier of een hoed) op hun hoofd moeten dragen, terwijl dit gedeelte juist leert dat wanneer een vrouw in het openbaar tot God nadert, bidt of spreekt zij “een bedekking” op haar hoofd hoort te hebben die gewoon bestaat uit in net kapsel (met of zonder een kledingstuk: een hoofddoek, strik, kam, enz.).

Dit misverstand wordt nog verergerd wanneer uitleggers denken dat vers 7-10 leert dat “het teken van gezag” noodwendig naar een kledingstuk (een sluier of een hoed) verwijst, terwijl het juist leert dat “de bedekking” (wat het ook al mag zijn) een teken is van haar gezag en haar onderwerping aan gezag (zie vers 10-12).

⁵⁵ 1 Korintiërs 11:2-16

⁵⁶ Efeziërs 5:22-24 (onderwerping aan de man in het christelijke huwelijk)

⁵⁷ 1 Korintiërs 11:2-16 (met een bedekking optreden in het openbaar)

⁵⁸ Titus 1:5-6 (de aanstelling van oudsten/ouderlingen); 1 Timoteüs 2:11-12 (de gezaghebbende onderwijzing van Gods Woord)

⁵⁹ 1 Korintiërs 14:33-38 (vooral het profeteren en het spreken in tongen)

⁶⁰ Grieks: εν υμιν αυτοις κρινατε (gebiedende wijs, aoristus tijd, bedrijvende vorm). τρεπον εστιν (+ aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γυναικα ακατακαλυπτον τω θεω προσευχεσθαι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

⁶¹ Grieks: ουδε η φυσικ αυτη διδασκει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende wijs) υμας οτι ανηρ μεν εαν κομα (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ατιμα ατω εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁶² Grieks: γυνη δε εαν κομα (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δοξα αυτη εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁶³ Grieks: οτι η κομη αντι περιβολαιου δεδοται (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) [αυτη].

⁶⁴ Lang haar dragen (Grieks: κομαο, komao). Een net kapsel dragen (Grieks: κομη, kome).

⁶⁵ Deuteronomy 22:5. De soort kleding die mannen en vrouwen dragen in een bepaald cultuur verschilt veel in de verschillende culturen in de wereld!

Hoewel het woord “bedekking” in de Bijbel naar een kledingstuk kan verwijzen⁶⁶, leert vers 15 duidelijk dat God “het langer haar opgemaakt in een net kapsel (mogelijk bijeengehouden door een sluier, hoofdband, lint, strik of kam) als een bedekking op het hoofd van een vrouw” heeft gegeven:

- als een teken van haar verschil in seks in de scheppingverordening
- als een teken van haar transformatie (schoonheid en ordelijkheid) in de herscheppingverordening
- en als “een teken van haar gezag en haar onderwerping aan gezag” in het christelijke huwelijk en in de Kerk.

Paulus redeneert dat wat vrouwen onder normale omstandigheden in hun gemeenschap in het openbaar deden, de christenvrouwen ook moesten doen wanneer zij bidden of spreken in het openbaar⁶⁷. Paulus maakt aanspraak op gezond verstand.

▪ **1 Korintiërs 11:16.**

“Maar als iemand op twist uit lijkt te zijn, wij hebben een dergelijke gewoonte niet, en de gemeenten van God evenmin.”⁶⁸

De christenvrouwen in Korinte hebben niet hun haar kort geknipt als de immorele vrouwen pleegden te doen in Griekenland, maar zij maakten hun kapsel los en lieten hun lange haar slordig van hun hoofd hangen alsof zij in geestelijke extase verkeerden zoals de religieus immorele vrouwen pleegden te doen in Griekenland wanneer zij baden of profeteerden! De christenvrouwen in Korinte pleegden geweld tegen Gods scheppingverordening en herscheppingverordening en veroorzaakten zo onrust in de gemeente.

De oplossing voor het probleem die sommige mensen hebben met dit bijbelgedeelte is het verschil tussen de woorden “haar” en “kapsel” in het oorspronkelijke Grieks. Terwijl “haar” in Grieks “trichas” genoemd wordt⁶⁹, wordt “een kapsel” (langer haar netjes opgemaakt en bijeengehouden met of zonder een kledingstuk) in Grieks “kome” genoemd (vers 15)! “De bedekking” is niet maar haar “een sluier of hoed”, maar haar “langer haar netjes opgemaakt in een kapsel met of zonder een kledingstuk”. Langer haar dat netjes zit is voldoende!

De apostel Paulus probeert niet het dragen van een sluier of hoed verplicht voor vrouwen te maken. Hij geeft ook geen instructies over de vorm van het kapsel van een vrouw. Maar hij leert dat wat vrouwen onder normale omstandigheden doen, christenvrouwen ook moeten doen wanneer zij God aanbidden of wanneer zij God dienen met gebed en profetie (spreken) in het openbaar. Het enige wat de apostel vereist is dat christenvrouwen te allen tijde een net kapsel hebben. Een net kapsel en vrouwelijke kleding onderscheid een vrouw van een man in de gemeenschap *buiten* de Gemeente en ook *in* de Gemeente. De apostel Paulus vereist deze traditionele praktijk niet alleen van de gemeente in Korinte (vers 2), maar van alle christengemeenten (vers 16).

De christenen in Korinte waren strijdlustig en stemden wel of niet in met bepaalde gebruiken. Hoe ook al, *de apostel vereist deze traditionele praktijk van alle christenvrouwen en alle gemeenten in de wereld*. Hij leert dat vrouwen fout zijn wanneer zij de verschillen tussen mannen en vrouwen negeren, omdat God deze verschillen tot stand gebracht heeft in de scheppingverordening (de wereld) en ook in de herscheppingverordening (de Gemeente).

Conclusie. De Bijbel beschouwt het als “natuurlijk” en “gezond verstand” wanneer mannen hun haar korter dragen en wanneer vrouwen hun langer haar in een net kapsel dragen. De apostel Paulus beschouwt deze traditie (praktische overlevering of gebruik) als de vereiste norm voor alle gemeenten in de wereld. Het gaat meer om het hart dan om het uiterlijk.

▪ **1 Korintiërs 11:17-34.**

HET AVONDMAAL wordt uitgelegd in de deltacursus - groeistudies (IV – 03).

B. 1 KORINTIËRS HOOFDSTUK 12.

DE DIVERSITEIT VAN DE GENADEGAVEN (GEESTESGAVEN)

1. Er zijn verschillende genadegaven, bedieningen en manifestaties van deze genadegaven.

▪ **1 Korintiërs 12:4-7.**

De apostel Paulus spreekt alle christenen (in Korinte) aan en leert hen dat er verschillende genadegaven (of geestesgaven of gaven van de Heilige Geest) zijn, *gewone en buitengewone gaven*, maar toch schenkt dezelfde Geest op een soevereine wijze deze gaven. Hij leert dat er verschillende soorten bedieningen zijn, *gewone en bijzondere bedieningen*, maar toch is het dezelfde Heer Jezus Christus die elk christen dient. En hij leert dat er verschillende

⁶⁶ Deuteronomium 22:12; Jesaja 50:3

⁶⁷ Bijvoorbeeld: in huiselijke kring, op een kring of in een vergadering, enz..

⁶⁸ Grieks: εἰ δὲ τις δοκεῖ (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) φιλονεικός εἶναι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ἡμεῖς τοιαυτὴν συνθηθειαν οὐκ ἔχομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), οὐδὲ αἱ ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ.

⁶⁹ Numeri 6:18

soorten van werkingen (effecten, producten) zijn, *gewone en buitengewone manifestaties van de Geest*, maar toch is het dezelfde God die alles in en door alle christenen werkt tot welzijn en nut van alle christenen.

Bijvoorbeeld, de Heilige Geest geeft dezelfde genadegave van “onderricht” aan een paar christenen. Hoewel zij allen dezelfde genadegave kregen, zijn hun bedieningen verschillend: een christen ontvangt het vermogen kleine kinderen onderricht te geven en een ander christen ontvangt het vermogen volwassenen onderricht te geven. Hun genadegave van onderricht manifesteert zich op verschillende manieren: een christen manifesteert zijn genadegave van onderricht door bijbelverhalen te vertellen en een ander christen manifesteert zijn genadegave van onderricht door duidelijk uitleg te geven over het wat, waarom en hoe van een bepaalde leerstelling in de Bijbel.

2. De verdeling van genadegaven is het soevereine recht van God.

▪ 1 Korintiërs 12:8-11,28-30.

Paulus leert niet alleen dat er een groot verscheidenheid van genadegaven zijn, maar ook dat het uitdelen van deze genadegaven het soevereine recht is van God (1 Petrus 4:10-11), of van Christus (Efeziërs 4:7,11) of van de Heilige Geest (1 Korintiërs 12:11). Daarom is de ontvangst van een bepaalde genadegave niet een vrije keus van individuele christenen! Timoteüs werd door⁷⁰ een profetische uitspraak bewust dat hij een genadegave voor zijn taak ontvangen had in samenhang met⁷¹ de handoplegging van de raad van oudsten te Efeze (1 Timoteüs 4:14).

Een uitleg van de verschillende genadegaven (zie deltacursus 29 en deel III hier beneden)

De woorden “aan ieder afzonderlijk zoals Hij *telkens weer* wil” [onvoltooid tegenwoordige tijd] (vers 11)⁷² impliceert of bewijst niet dat elke christen in de hele wereld noodwendig een genadegave ontvangt. Christenen verschillen onderling over de vraag of elke christen in de wereld wel of niet een genadegave ontvangt.

Het woord “ieder” kan algemene betekenis hebben

Het woord “ieder”⁷³ wordt in de Bijbel gebruikt met algemene betekenis: “ieder mens die ooit geleefd heeft” (Romeinen 2:6), of “ieder mens die zich bekeert en gelooft” (Handelingen 2:38; Romeinen 12:3; Romeinen 14:12). Daarom geloven sommige christenen dat het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 1 Korintiërs 12:7, 1 Korintiërs 14:26 en 1 Petrus 4:10 universele betekenis heeft in de zin van “ieder christen die ooit leeft ontvangt een genadegave”.

Het woord “ieder” kan beperkte betekenis hebben

Het woord “ieder” wordt ook in de Bijbel met beperkte betekenis gebruikt in de zin van “ieder die tot een bepaalde groep hoort”: ieder huichelaar (Lukas 13:15); ieder in de menigte (Johannes 6:7); en ieder christen die iets nodig had (Handelingen 4:35). Daarom geloven andere christenen dat het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 1 Korintiërs 12:7, 1 Korintiërs 14:26 en 1 Petrus 4:10 beperkte betekenis heeft in de zin van “ieder christen in het Lichaam van Christus aan wie de Heilige Geest op soevereine wijze een genadegave gegeven heeft” (1 Korintiërs 12:11,28-30). Daarom is het helemaal niet vanzelfsprekend dat de Heilige Geest aan ieder christen die ooit leeft een genadegave geeft!

Als de apostel Paulus vraagt, “Zijn zij (christenen) soms allen⁷⁴ apostelen? Zijn zij soms allen profeten? Zijn zij soms allen leraren?” dan is dit de Griekse wijze om te benadrukken dat deze genadegaven alleen aan sommige christenen gegeven zijn. En als hij vraagt, “Zijn zij soms allen krachten?” “Hebben zij allen genadegaven van genezingen? Spreken zij soms allen in talen (tongen)? Zijn zij soms allen uitleggers?” dan benadrukt hij dat deze gaven niet aan alle christenen gegeven zijn!

3. Christenen moeten de betere genadegaven nastreven.

▪ 1 Korintiërs 12:31a.

De woorden “Streef dus (letterlijk: verlang ijverig) naar de beste (letterlijk: groter) genadegaven”⁷⁵ zijn gericht aan die christenen aan wie de Heilige Geest op soevereine wijze genadegaven gegeven heeft. Christenen die genadegaven hebben ontvangen moeten ijverig verlangen⁷⁶, niet naar enige genadegave, maar naar “de beste genadegaven”. Zij moeten de volgende in gedachte houden:

Zij moeten ijverig verlangen naar wat GOD verlangt.

God beveelt deze christenen om niet zomaar naar enige genadegave te verlangen, maar naar de beste genadegaven. Volgens de apostel Paulus zijn de beste genadegaven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11; 1 Korintiërs 14:1).

Zij moeten zich onderwerpen aan de Heilige Geest.

De Drie-enige God: de Heilige Geest (1 Korintiërs 12:11), de Heer Jezus Christus (Efeziërs 4:7) of God (1 Petrus 4:10-11) deelt op soevereine wijze aan ieder afzonderlijk genadegaven zoals Hij wil.

⁷⁰ Grieks δια

⁷¹ Grieks μετα

⁷² Grieks: εκαστω καθως βουλεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

⁷³ Grieks: εκαστος

⁷⁴ Grieks: παντας

⁷⁵ Grieks: ζηλουτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε τα χαρισματα τα μειζονα

⁷⁶ zie Filippenzen 4:6-7

Zij moeten liefhebben.

Zelfs als een christen geen enkel genadegave ontvangen heeft, moet hij de weg die dit alles overtreft nastreven. Deze aller-overtreffende weg is de liefde! Zelfs al zou alle genadegaven in het leven van een individuele christen of zelfs in een bepaalde gemeente ontbreken, mag de liefde nooit ontbreken! Het is niet het bezit of beoefening van een of ander genadegave die bewijst of iemand “geestelijk” is, maar het is het dragen van de vrucht van de Geest, vooral de liefde en zelfbeheersing (Galaten 5:22-23)! Vergelijk 1 Korintiërs 1:7 maar met 1 Korintiërs 3:1-4.

4. De aller-overtreffende weg is de beoefening van de liefde.

▪ **1 Korintiërs 12:31b.**

“En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.”⁷⁷ De apostel Paulus leert dat de allerbeste manier om als christen te leven is de beoefening van de liefde, meer dan de beoefening van de genadegaven!

C. 1 KORINTIËRS HOOFDSTUK 13.

DE GAVE VAN SPREKEN IN TONGEN EN PROFETIE IN RELATIE TOT LIEFDE

1. De beoefening van de liefde is de aller-overtreffende weg!

▪ **1 Korintiërs 13:1-3.**

Zelfs als een christen de genadegave van het spreken in tongen (talen) heeft en hij zou instaat zijn in de bekende talen van mensen of in de onbekende talen van engelen te spreken, maar de liefde niet hebben, dan zou hij alleen maar een heleboel lawaai produceren! Zelfs als een christen de genadegave van profetie (prediken) heeft en hij zou instaat zijn alle geheimenissen te weten en alle kennis te bezitten, maar de liefde niet hebben, dan zou hij een ronde nul zijn! Zelfs als een christen de genadegave van geloof heeft en hij zou instaat zijn wonderen als het verzetten van bergen te verrichten, maar de liefde niet hebben, dan zou hij in de ogen van God niets zijn! Zelfs als een christen de genadegave van geven heeft en hij zou al zijn bezittingen uitdelen tot levensonderhoud van de armen of zijn lichaam overgeven tot verbranding in martelaarschap, maar de liefde niet hebben, dan zou het hem niets baten!

De aller-overtreffende weg om als christen te leven is niet door de beoefening van de genadegaven, maar door de beoefening van de liefde in alles wat de christen is en doet!

▪ **1 Korintiërs 13:4-8a.**

Paulus somt de kenmerken van de christelijke liefde op. De liefde is geduldig en kan bijvoorbeeld wachten om een bepaald genadegave te beoefenen. De liefde is vriendelijk en zal nooit een bepaald genadegave uitoefenen wanneer het een ander mens niet helpt. De liefde is niet afgunstig op de genadegave die de Heilige Geest aan een ander christen heeft gegeven. De liefde pronkt niet met de genadegave die hij heeft ontvangen, enz. “De liefde vergaat (letterlijk: valt, komt tot een einde) *nooit en te nimmer* [onvoltooid tegenwoordige tijd] (vers 8a)!⁷⁸

2. De genadegaven van profetie, tongen (talen) en kennis zullen integendeel vergaan omdat zij onvolkomen en tijdelijk zijn!

▪ **1 Korintiërs 13:8b-9.**

“Wat dan profetieën betreft, zij zullen *zeker* ophouden (tenietgedaan worden)⁷⁹, wat talen (het spreken in tongen) betreft, zij zullen tot zwijgen gebracht worden (ophouden)⁸⁰, wat kennis betreft, zij zal voorbijgaan.⁸¹ Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele.”⁸²

De kennis is een genadegave die door een openbaring bekend gemaakt wordt, zoals de kennis die aan de profeet Agabus bekendgemaakt werd over Paulus’ gevangenschap in Jeruzalem (Handelingen 20:10-11).

Christenen aan wie de Heilige Geest genadegaven van profetie, spreken in talen (tongen) en kennis gegeven heeft, moeten beseffen dat hun bijzondere genadegave zeker voorbij zullen gaan omdat zij *onvolkomen* (of: *alleen ten dele*) en *tijdelijk* (of: *alleen voor een poos*) zijn.

De vraag is, “Wanneer zullen deze genadegaven voorbijgaan?” Christenen hebben hierover verschillende meningen.

⁷⁷ Grieks: Και επι καθ υπερβολην οδον υμιν δεικνυμι (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁷⁸ Grieks: η αγαπη ουδεποτε πιπτει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁷⁹ Grieks: ειτε (ειτε ...ειτε = of...of) δε προφητεια καταργηθησονται (aantonende wijs, toekomstige tijd, lijdende vorm). Hier drukt de toekomstige tijd een absolute zekerheid uit!

⁸⁰ Grieks: ειτε γλωσσαι παυσονται (aantonende wijs, toekomstige tijd, deponent). Hier drukt de toekomstige tijd een absolute zekerheid uit!

⁸¹ Grieks: ειτε γνωσις καταργηθησεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm). Hier drukt de toekomstige tijd een absolute zekerheid uit!

⁸² Grieks: εκ μητρουγη ερους γαρ γινωσκομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και εκ μερους προφητεουμεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

Eerste uitleg. Deze genadegaven zullen zeker in de verre toekomst voorbijgaan wanneer Jezus Christus terugkeert.

Dit betekent dat christenen mogen verwachten dat de genadegaven van het spreken in talen (tongen) en van profetie en kennis verkregen door een openbaring zullen blijven functioneren tot de wederkomst van Christus, wanneer de volmaakte nieuwe hemel en nieuwe aarde tot stand zullen komen.

Tweede uitleg: Deze genadegaven zullen zeker in de nabije toekomst voorbijgaan wanneer de openbaring en optekening van de nieuwtestamentische Schriften voltooid zijn.

Dit betekent dat christenen mogen verwachten dat de genadegaven van het spreken in talen (tongen) en van profetie en kennis verkregen door een openbaring alleen zullen functioneren tijdens de vroege periode van het Nieuwe Testament toen de christenen nog niet in bezit waren van de Evangelieën, het Boek Handelingen, de Brieven van de apostelen en het Boek Openbaring. Na het tot stand komen van het Nieuwe Testament zijn deze bijzondere genadegaven niet meer nodig.

Derde uitleg: Deze genadegaven zullen zeker in de nabije toekomst voorbijgaan wanneer christenen opgroeien tot geestelijke volwassenheid.

Dit betekent dat christenen mogen verwachten dat de genadegaven van het spreken in talen (tongen) en van profetie en kennis verkregen door een openbaring alleen zullen blijven functioneren totdat de christenen aan wie de Heilige Geest genadegaven gegeven heeft tot geestelijke volwassen christenen gegroeid zijn en dus hun kinderlijke (kinderachtige) gedrag in de samenkomsten van de gemeente hebben gestaakt.

Er is een tijd in elk christenleven wanneer hij maar “ten dele” kent (zijn kennis is onvolkomen) en “ten dele” profeteert (zijn verkondiging van deze kennis is onvolkomen)! – Let wel, het spreken in tongen wordt hier niet eens genoemd en het was dus helemaal niet noodzakelijk dat een christen in tongen sprak *zelfs niet in de vroege Nieuwe Testament periode!*⁸³

Dit betekent dat christenen mogen verwachten dat het spreken in tongen en profetie en kennis verkregen door een openbaring zullen ophouden wanneer een christen gegroeid is tot geestelijke volwassenheid.

3. Onvolkomenheid gaat voorbij wanneer volwassenheid komt en blijft.

▪ 1 Korintiërs 13:10.

“Maar wanneer het volmaakte (i.e. geestelijke volwassenheid) *eens voor altijd* gekomen is, zal wat ten dele is (het onvolmaakte)(i.e. geestelijk onvolwassen gedrag) *beslist* verdwijnen (tenietgedaan worden)”.⁸⁴

De christenen, aan wie de Heilige Geest de genadegaven van profetie, het spreken in tongen en kennis verkregen door een openbaring gegeven heeft, moeten beseffen dat wanneer de volkomenheid (i.e. geestelijke volmaaktheid) *eens voor altijd* gekomen is, de onvolkomenheid (i.e. geestelijk onvolwassen gedrag) *beslist* zal verdwijnen. Dan zullen deze christenen hun kinderlijke (kinderachtige) gedrag staken.

De vraag is, “Wat wordt bedoeld met *onvolkomenheid* en *volkomenheid*?” Slaat het op de volwassenheid van de christen, of op de voltooiing van het Nieuwe Testament, of op de komst van de nieuwe hemel en nieuwe aarde?

▪ 1 Korintiërs 13:11.

“Toen ik een kind⁸⁵ was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind⁸⁶, maar nu ik een man (een volwassen christen)⁸⁷ geworden ben *en blijf* [voltooid tegenwoordige tijd], heb ik het kinderlijke tenietgedaan *en achter me gelaten* [voltooid tegenwoordige tijd].”⁸⁸

Paulus gebruikt het woord “kind”⁸⁹ vijf keer en de vijfde maal in de betekenis van “kinderlijk gedrag”. Hij zegt dat toen hij nog een kind (i.e. een jong christen) was, sprak, dacht en overlegde hij als een kind (i.e. als een onvolwassen christen). Er was een periode in zijn leven toen zijn kennis van Gods openbaring onvolledig en onvolkomen was en hij over deze onvolkomen kennis sprak (profeteerde) op een kinderlijk onvolwassen wijze.

⁸³ Grieks: εκ μητρουγη ερους γαρ γινωσκομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και εκ μερους προφητεουομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁸⁴ Grieks: οταν (wanneer ook al: een tijdelijk partikel in een voorwaardelijke zin) δε ελθη (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) το τελειον, το εκ μερους καταργηθησεται (aantonende wijs, toekomstige tijd, lijdende vorm). Hier drukt de toekomstige tijd een absolute zekerheid uit!

⁸⁵ Grieks: νηπιος

⁸⁶ Grieks: οτε (wanneer: tijdelijk partikel) ημην (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, deponent) νηπιος, ελαλουν (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, bedrijvende vorm) ως νηπιος, εφρονουν (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, bedrijvende vorm) ως νηπιος, ελογιζομην (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, deponent) ως νηπιος.

⁸⁷ In Efeziërs 4:13 wordt het woord “τελειον” vertaald met een “volwassen” man.

⁸⁸ Grieks: οτε γεγονα (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ανηρ, καταργηκα (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τα του νηπιου. De voltooid verleden tijd drukt niet alleen een gebeurtenis in het verleden uit, maar dat het effect van deze gebeurtenis in de tegenwoordige tijd doorgaat! Paulus blijft in deze toestand van volwassenheid en volmaaktheid.

⁸⁹ Grieks: νηπιος

Maar toen hij een volwassen christen was geworden en nu een volwassen christen is en blijft [voltooid tegenwoordige tijd], heeft hij dit kinderlijk gedrag tenietgedaan en is en blijft dit kinderlijk onvolwassen gedrag tenietgedaan (afgeschafft, uitgewist, weggedaan, achter zich gelaten) [voltooid tegenwoordige tijd]!

De voltooid tegenwoordige tijd legt de nadruk op het feit dat een handeling in het verleden heeft plaatsgevonden en dat het effect of resultaat voor altijd voortduurt. Hier drukt het uit dat Paulus nu in deze toestand van volwassenheid blijft! Let op wat de schrijver van de Brief aan de Hebreeënen zegt over onvolwassen christenen die nog “melk” moeten krijgen en volwassen christenen die “vaste voedsel” eten (Hebreeënen 5:11 – 6:3).

4. Het volmaakte kijk op dingen en de volmaakte kennis komt bij de wederkomst.

▪ 1 Korintiërs 13:12.

“Nu in de tegenwoordige tijd immers kijken wij (inclusief de christenen te Korinte) voortdurend [onvoltooid tegenwoordige tijd] door middel van een spiegel in een raadsel (letterlijk: naar een onduidelijk beeld), maar dan (zullen wij zien) van aangezicht tot aangezicht.⁹⁰ Nu ken ik *nog steeds* [onvoltooid tegenwoordige tijd] ten dele, maar dan zal ik zeker [toekomstige tijd] volledig (door en door) kennen zoals ik zelf eens voor altijd [aoristus] (door God) volledig (door en door) gekend ben.”⁹¹

Paulus gebruikt het woord “kijken” om het hele christenleven inclusief de beoefening van de genadegaven uit te drukken. Een spiegel in de oudheid gaf alleen maar een heel onduidelijk beeld en daarom kon een christen nog niet de hele werkelijkheid zien. Hij kon de werkelijkheid alleen als een onduidelijk (vage) beeld in een spiegel zien. Omdat deze christenen het christenleven inclusief de beoefening van de genadegaven alleen onvolkomen (vaag) konden uitdrukken, betekent het dat de volkomenheid nog niet gekomen was.

Niettemin, terwijl de christen de hele tijd steeds meer naar geestelijke volwassenheid groeit, gaat hij de werkelijkheid ook steeds beter zien! “Wij allen nu, die met onbedekt gezicht [voltooid tegenwoordige tijd] de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel voortdurend [onvoltooid tegenwoordige tijd] aanschouwen, worden steeds meer en meer [onvoltooid tegenwoordige tijd] van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt” (2 Korintiërs 3:18)⁹².

Een christen met onbedekt gezicht is een wedergeboren christen (zie 2 Korintiërs 3:14-16)! Zolang een wedergeboren christen naar het nog onduidelijk beeld van (de heerlijkheid = kenmerken van) Christus blijft kijken, wordt hij steeds meer en meer veranderd (getransformeerd) zodat hij steeds meer en meer op Jezus Christus gaat lijken. Deze transformatie (verandering) naar het beeld van Jezus Christus gaat van heerlijkheid tot een steeds groter heerlijkheid (d.w.z. hij krijgt steeds meer de kenmerken van Jezus in zijn leven). Wat de christen “ziet” is niet onwaar, maar nog wel “ten dele (onvolkomen)”.

Nu in de tegenwoordige tijd (onvoltooid tegenwoordige tijd) kent de apostel Paulus en de christenen (ingesloten de christenen te Korinte) ten dele. Nu is hun kennis van de werkelijkheid nog steeds onvolkomen.

Maar wanneer de volmaaktheid eens voor altijd [aoristus tijd] gekomen is, zullen zij zonder bemiddeling van een spiegel Jezus Christus van aangezicht tot aangezicht zien. Zij zullen de werkelijkheid (God, mensen, zichzelf, de wereld) heel zeker [toekomstige tijd] volledig (door en door) kennen zoals zij zelf eens voor altijd [aoristus tijd] (door God) volledig (door en door) gekend zijn. Zij zullen de werkelijkheid volkomen of volmaakt zien. Vanaf de wederkomst van Christus tot in eeuwigheid zullen christenen alle dingen zien zoals ze in werkelijkheid zijn. Zij zullen alle dingen volledig (door en door) kennen. Zij zullen in de ogen van Jezus Christus kijken en wat hun geest (hun hele persoonlijkheid) betreft volmaakt zijn zoals Jezus Christus (1 Johannes 3:2). En bij de wederkomst zal hun lichaam uit de dood opstaan en volmaakt zijn zoals het verheerlijkte lichaam van Jezus Christus (Filippenzen 3:21; Openbaring 21:4)!

Het aoristus tijd drukt uit dat een handeling eenmaal in het verleden plaatsgevonden heeft. De tegenwoordige tijd drukt uit dat een handeling nog niet voltooid is. En de toekomstige tijd drukt uit dat een handeling absoluut zeker zal plaatsvinden.

De vraag is, “Wanneer is deze toekomst?”

Was deze toekomst in het verleden toen de Canon van het Nieuwe Testament voltooid werd en christenen alle dingen die nodig zijn te weten door de apostelen geopenbaard werden?

Of is deze toekomst in de tegenwoordige tijd wanneer de christen uit zijn geestelijke slaap ontwaakt, zijn kinderlijke (kinderachtige) gedrag laat varen en zich begint te gedragen als een volwassen christen (1 Korintiërs 13:11)?

⁹⁰ Grieks: βλέπομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γὰρ ἄρτι δι' ἑσποτρῶν (spiegel) ἐν ἀινιγματι (onduidelijk beeld), τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

⁹¹ Grieks: ἄρτι γινώσκω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι (aantonende wijs, toekomstige tijd, deponent) καθὼς καὶ ἐπιγνώσθην (aantonende wijs, aoristus, lijdende vorm)

⁹² Grieks: ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένοι (deelwoord, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) πρόσωπα τὴν δόξαν κυρίου κατοπτριζόμενοι (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ κυρίου πνεύματος.

Of is deze toekomst later wanneer Jezus Christus terugkeert en alle christenen Hem van aangezicht tot aangezicht zullen zien? Is het wanneer zij de volledige werkelijkheid van Christus zullen zien?

Wat heel zeker is, is dat vanaf de wederkomst van Christus tot in alle eeuwigheid alle christenen volledig (door en door) zullen kennen zoals zij volledig (door en door) door God gekend zijn.

Maar in de context van hoofdstuk 12 tot 14 spoort de apostel Paulus de christenen (te Korinte) aan tot volwassen geestelijk gedrag gedurende de samenkomsten van de gemeente. De groei naar geestelijke volwassenheid en volkomenheid moet al hier en nu beginnen en mag niet uitgesteld worden tot de wederkomst van Jezus Christus (1 Korintiërs 3:1-15)!

“Kijken” en “kennen” slaat op het hele intellectuele leven van de christen. Paulus spreekt niet over “kennen” in de zin van kennis verkregen door de genadegave van profetie, het spreken in tongen of kennis via een openbaring, want dit “kennen” zal altijd onvolkomen en tijdelijk blijven voor sommige christenen die van de Heilige Geest deze genadegaven ontvangen hebben! Paulus spreekt over “kennen” in de zin van leven met Christus tot in eeuwigheid (zie Johannes 17:3). Dat “kennen” zal een volkomen en eeuwige realiteit *voor elk christen zijn!* Terwijl het “kennen” van de genadegaven altijd “ten dele” is, is het “kennen” zoals God kent altijd volkomen en eeuwig.

Maar het woord “zoals”⁹³ impliceert niet dat het “kennen” van een christen volledig gelijk zal zijn aan het “kennen” van God. Zelfs in de eeuwige heerlijkheid zal het “kennen” van een christen van een ander orde zijn dan het “kennen” van God en zijn “kennis” (zie Deuteronomium 29:29).

5. De beoefening van de liefde overtreft de beoefening van de genadegaven

▪ 1 Korintiërs 13:13.

“En nu *moeten* geloof, hoop en liefde blijven [gebiedende wijs], deze drie, maar de meeste van deze (is) de liefde.”⁹⁴

Het woord “nu” slaat op een conclusie en niet op de tijd. Geloof, hoop en liefde blijven niet alleen maar totdat wij sterven. Het zal doorgaan aan de andere zijde van de dood tot in alle eeuwigheid. “De liefde vergaat nooit” (vers 8). En omdat geloof en hoop in vers 7 met de liefde verbonden wordt, zijn ook geloof en hoop eeuwig. Terwijl de genadegaven alleen tot deze schepping horen (d.w.z. vóór de wederkomst van Christus), horen geloof, hoop en liefde ook tot de eeuwigheid (d.w.z. na de wederkomst van Christus).

Geloof. Paulus spreekt niet over het geloof dat nodig is voor de verlossing (zie Romeinen 1:21; Romeinen 2:5) en ook niet over geloof dat nodig is voor het doen van wonderwerken (Romeinen 12:9; Romeinen 13:2), maar over geloof dat de relatie tussen een mens en God en Gods schepping uitdrukt (Hebreeënen 11:6). Christenen geloven dat God onveranderlijk is zoals Hij Zich heeft geopenbaard en dat zijn schepselen zijn zoals zij voorkomen.

Hoop. Hoewel de christelijke hoop in de tegenwoordige tijd soms gepaard gaat met onzekerheid, bezorgdheid en vrees dat het uiteinde anders zal zijn dan wat de christen verwacht dat het zal zijn, impliceert de christelijke hoop dat God, zijn Woord en zijn nieuwe schepping voor eeuwig zal voortbestaan. De christelijke hoop is *een absolute zekere verwachting* dat nooit zal teleurstellen!

Liefde. De liefde beheerst en onderhoudt alle relaties (vers 4-8). Het geeft richting aan het christenleven; het stelt de christen in staat alle dingen te doen (vers 7); en het maakt het voor de christen absoluut onmogelijk iets anders dan de zonde te haten. Het onderricht over “de liefde” van 1 Korintiërs 12:31b tot 1 Korintiërs 13:13 staat in de belangrijkste plaats (namelijk: het midden) van het onderricht aangaande de genadegaven (hoofdstukken 12 tot 14). Het is een waarschuwing tegen de overschatting van de genadegaven van het spreken in tongen en tegelijk een aansporing om alle genadegaven op de juiste wijze (i.e. in liefde) te beoefenen. Maar onthoud dat de genadegaven van profetie, tongen en kennis behoren tot de tegenwoordige onvolkomen en tijdelijke bedeling en niet tot de toekomstige volkomen en eeuwige bedeling!

D. 1 KORINTIËRS HOOFDSTUK 14. DE GAVEN VAN PROFETIE EN HET SPREKEN IN TONGEN TIJDENS DE SAMENKOMSTEN VAN DE GEMEENTE

De apostel Paulus besluit hoofdstuk 12 met de woorden, “Streef dus naar de beste genadegaven.”⁹⁵ En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft.”⁹⁶

Christenen moeten beseffen dat de weg van de liefde veel belangrijker is dan de beoefening van de genadegaven (geestesgaven)! In 1 Korintiërs hoofdstuk 13 vergelijkt hij de genadegaven met de liefde en definieert wat de liefde is. Hij leert dat de genadegaven van profetie, het spreken in tongen en kennis onvolkomen en tijdelijk zijn. Dat wil zeggen,

⁹³ Grieks: καθως και

⁹⁴ Grieks: νυνι δε μενει (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) πιστις, ελπις, αγαπη, τα τρια ταυτα. μειζων δε τουτων η αγαπη.

⁹⁵ Grieks: ζηλουτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε τα χαρισματα τα μειζονα

⁹⁶ Grieks: και επι καθ υπερβολην οδον υμιν δεικνυμι (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

zij brengen nooit de volmaaktheid en zij blijven alleen functioneren gedurende de periode van onvolwassenheid (1 Korintiërs 13:8-10)! Dit betekent dat zelfs als een christen geen genadegave ontvangen heeft, hij toch de liefde moet najagen! En zelfs als bepaalde genadegaven in een gemeente ontbreken, mag de liefde nooit ontbreken! Niet de genadegaven, maar de liefde kenmerkt echte christenen! Niet het bezit van de gaven van de Geest, maar de manifestatie van de vrucht van de Geest toont wie er echt “geestelijk” is (vergelijk 1 Korintiërs 1:7 met 1 Korintiërs 3:1-4). Niet de beoefening van de genadegaven, maar het groeien naar geestelijke volwassenheid die gemeten wordt met “de volheid van Christus”⁹⁷ bewijst dat een christen bezig is te bewegen in de richting van volmaaktheid (1 Korintiërs 13:8-13; Efeziërs 4:13-15)!

In 1 Korintiërs hoofdstuk 14 vergelijkt Paulus de genadegave van profetie met de genadegave van het spreken in talen (tongen). Hij spreekt tot christenen aan wie de Heilige Geest genadegaven gegeven heeft. Hij waarschuwt de christenen die de gave van het spreken in tongen misbruiken om niet deze gave te overschatten, maar om het op de juiste manier te gebruiken zoals hij het in hoofdstuk 14 leert. Hij strijd tegen een overhaastige waardering en misbruik van de gave van het spreken in tongen in de gemeente van Korinte en leert de juiste plaats en het juiste gebruik van deze genadegave.

Hij zegt *dat het waardeloos is in tongen te spreken gedurende de samenkomsten van de gemeente* zoals ze dat in Korinte deden (1 Korintiërs 14:1-19). Hij geeft een algemene waarschuwing m.b.t. de motieven die hen zou moeten leiden om wel of niet in tongen te spreken (1 Korintiërs 14:20-21). Hij legt uit wat het verschil is tussen het gebruik van tongen en profetie in de samenkomsten van de gemeente door een profetie over het spreken in tongen uit het Oude Testament aan te halen (1 Korintiërs 14:22-25). Ten slotte stelt hij duidelijke regels voor het gebruik van de genadegaven tijdens de samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:26-40).

1. Liefde is altijd belangrijker dan de genadegaven en de gave van profetie is belangrijker dan de gave van het spreken in tongen (1 Korintiërs 14:1-5).

▪ 1 Korintiërs 14:1.

Paulus zet zijn uitleg over de genadegaven voort en spreekt vooral die christenen aan die genadegaven van de Heilige Geest ontvangen hebben.

“Jullie *moeten voortdurend* de liefde najagen. En jullie *moeten voortdurend* ijverig streven naar de genadegaven, maar liever dat jullie *voortdurend* mogen profeteren.”⁹⁸ Alle drie werkwoorden zijn bevelen in de onvoltooide tegenwoordige tijd.

Dit is de bijbelse volgorde voor wat belangrijk is voor elk christen. Een christen moet het volgende “najagen” (nastreven, zoeken, achterna rennen): gerechtigheid door geloof (Romeinen 9:30), liefde voor vreemdelingen (gastvrijheid)(Romeinen 12:14) en wat goed is voor anderen en iedereen (1 Tessalonicenzen 5:15). Maar boven alles moet hij de christelijke liefde najagen zoals uitgelegd in 1 Korintiërs hoofdstuk 13!

Daarna moet een christen “ijverig verlangen naar” (in een goede betekenis: streven naar, zich inspannen te verkrijgen) “de belangrijker genadegaven” (1 Korintiërs 12:31), die volgens vers 1 “profetie” is. Niet de genadegave van het spreken in onverstaaanbare tongen (talen), maar de genadegave van de verkondiging van de waarheid in verstaanbare woorden is de groter genadegave! Paulus plaats meteen de gave van profetie aan de bovenkant van de lijst van genadegaven (Romeinen 12:6; 1 Korintiërs 14:1; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:11), maar de gaven van het spreken in tongen onder aan de lijst (1 Korintiërs 12:10,30)!

▪ 1 Korintiërs 14:2.

“Wie *de gewoonte heeft* [onvoltooid tegenwoordige tijd] in een andere (onverstaaanbare) taal te spreken, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want (al begrijpt God het) niemand anders begrijpt het. Door de Geest (of: met zijn menselijke geest) spreekt hij geheimenissen (intieme dingen die God alleen kent).”⁹⁹

Paulus erkent het spreken in tongen als één van de genadegaven, omdat het ook een manifestatie is van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Het hoeft niet genegeerd te worden, maar het moet ook niet overschat worden! Paulus spreekt duidelijk over een persoon die de gewoonte heeft om in onverstaaanbare tongen (taal) te spreken. Zo een persoon spreekt niet ten behoeve van een ander mens, maar om God te verheerlijken. Hij spreekt “geheimenissen”, d.w.z., hij spreekt dingen die hijzelf niet begrijpt en anderen ook niet. En wanneer niemand het begrijpt, wordt ook niemand opgebouwd, bemoedigd of getroost.

⁹⁷ Grieks: μεχρι κατακτησωμεν (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)(iets bereiken, zodat je het in bezit neemt) οι παντες εις την εννοτητα της πιστεως και της επιγνωσεως του υιου του θεου, εις ανδρα τελειον, εις μετρον ηλικιας του πληρωματος του Χριστου.

⁹⁸ Grieks: δωκετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) την αγαπην, ζηλουτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε τα πνευματικα, μαλλον δε ινα προφητευητε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

⁹⁹ Grieks: ο γαρ λαλων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσση ουκ ανθρωποις λαλει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) αλλα θεω, ουδεις γαρ ακουει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), πνευματι δε λαλει (aantonende wijs, tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) μυστηρια

▪ **1 Korintiërs 14:3.**

“Maar degene die de gewoonte heeft [onvoltooid tegenwoordige tijd] om (verstaanbare waarheden) te profeteren, “spreekt (verstaanbaar) tot mensen met woorden tot opbouw, bemoediging en troost.”

Mensen begrijpen wat hij zegt en worden dus opgebouwd, bemoedigd en getroost. Daarom is de gave van het spreken van verstaanbare woorden (profetie) een veel groter genadegave dan het spreken in onverstaanbare tongen (taal)!

Het is duidelijk dat de gave van profetie niet aan ieder christen gegeven wordt (1 Korintiërs 12:29). “Profetie” is de genadegave waardoor de Heilige Geest aan christenen openbaart wat zij moeten weten of doen in bepaalde omstandigheden. Profetie in het Nieuwe Testament bestaat *vooral uit woorden die christenen opbouwen, bemoedigen en troosten* (1 Korintiërs 14:3,12; Handelingen 15:28-32). De menselijke geest heeft beheer over het uitten van profetie. Daarom is het ook begrijpelijk dat “profetie” in deze betekenis uitgesteld kan worden tot een later tijdstip (1 Korintiërs 14:30) of telkens herhaald kan worden in verschillende plaatsen (Handelingen 15:28-32).

▪ **1 Korintiërs 14:4.**

“Degene die *de gewoonte heeft* [onvoltooid tegenwoordige tijd] (met onverstaanbare klanken of woorden) in tongen te spreken, *bouwt zichzelf op*, maar wie *de gewoonte heeft* [onvoltooid tegenwoordige tijd] (met verstaanbare woorden) te profeteren, *bouwt de gemeente op*.”

Degene die de gewoonte heeft in onverstaanbare tongen te spreken, bouwt zichzelf op, omdat het spreken in tongen hem verzekert dat de Heilige Geest in hem woont (zie Handelingen 10:45-46 waar het spreken echter in verstaanbare talen was). Maar omdat niemand (ook zichzelf niet) begrijpt wat hij zegt, kan hij niet uitleggen wat hij wil zeggen, tenzij iemand anders het uitlegt of tenzij hij ook de gave van uitleg van tongen ontvangen heeft (vers 5). De laatstgenoemde uitzondering, namelijk dat iemand niet alleen de gave van het spreken in tongen maar ook de gave van de uitleg van tongen heeft ontvangen, blijkt in de gemeente van Korinte niet voorgekomen te zijn. Daarom beveelt de apostel Paulus deze gemeenteleden zich te onderwerpen aan strikt beperkende regels die door de Heer Zelf bevolen worden (1 Korintiërs 14:26-40)! Degene echter die *de gewoonte heeft* in verstaanbare woorden te profeteren, bouwt iedereen in de gemeente op.

Omdat de beoefening van de genadegaven onder het volledige beheer van de menselijke geest van christenen staat en ook omdat de oudsten (ouderlingen) van de gemeente verantwoordelijk zijn toe te zien dat de betrouwbare boodschap van de Bijbel en de gezonde leer in de samenkomsten van de gemeente verkondigd worden, zijn ook alle christenen die de genadegaven beoefenen onderworpen aan de leiding van de raad van oudsten in de gemeente (Titus 1:9).

▪ **1 Korintiërs 14:5.**

“En ik zou wel willen dat u allen in talen (tongen) spreekt [onvoltooid tegenwoordige tijd], maar vooral dat u profeteert [onvoltooid tegenwoordige tijd].¹⁰⁰ Immers, wie *gewend is* te profeteren [onvoltooid tegenwoordige tijd], is meer dan wie *gewend is* in talen (tongen) te spreken [onvoltooid tegenwoordige tijd], tenzij hij *gewend is* het uit te leggen [onvoltooid tegenwoordige tijd], opdat de gemeente *eens voor altijd* [aoristus tijd] opbouw ontvangt.”¹⁰¹

Het schijnt dat er mensen in de gemeente van Korinte waren die *de gewoonte hadden* in tongen te spreken, maar niet in staat waren uit te leggen wat zij zeiden. Het schijnt ook dat er maar heel weinig mensen in de gemeente van Korinte waren die *de gewoonte hadden* te profeteren. Dus was er geen duidelijke verkondiging van de christelijke boodschap in de gemeente van Korinte!

Paulus verlangde *de hele tijd* naar een ander toestand in de gemeente van Korinte. Hij verlangde dat alle christenen in de gemeente *de gewoonte zouden hebben* om met hun menselijke geest en tegelijk met hun menselijke verstand in duidelijk verstaanbare woorden te spreken (vers 15). Anders gezegd, *dat zij allen wat zij door middel van hun geest wilden zeggen tot uitdrukking zouden brengen in duidelijk verstaanbare woorden door middel van hun verstand*. Maar omdat dit niet in de gemeente van Korinte gebeurde, verlangde Paulus dat allen in de gemeente *de gewoonte zou hebben* te profeteren, d.w.z., *permanent* de gave van profetie zouden hebben.

De apostel Paulus richt zijn onderricht en bevelen aan die mensen die *de gewoonte hadden* te streven naar het gebruik van de genadegaven. Alleen wanneer een christen die *de gewoonte had* in tongen te spreken ook zou uitleggen wat hij in tongen zei, zou hij even bruikbaar in de gemeente zijn als de christen die *de gewoonte had* te profeteren. Paulus zou wel willen dat de christenen in Korinte zoals hij twee genadegaven tegelijk hadden: de gave om in tongen (talen) te spreken en de gave om tongen (talen) uit te leggen, want een tong (taal) die uitgelegd (vertaald) wordt heeft dezelfde waarde als profetie, omdat ze beiden de gemeente opbouwen! Maar omdat dit niet in de gemeente van Korinte gebeurde, zou Paulus liever hebben dat alle christenen in Korinte profeteerden! De gave van profetie is groter dan de gave van het spreken in tongen (talen), omdat het niet alleen een teken voor de spreker was dat de Heilige Geest aanwezig was, maar tegelijk de hele gemeente opbouwde!

¹⁰⁰ Grieks: θελω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε παντας υμας λαλειν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσσαις, μαλον δε ινα προφητευητε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm). De aanvoegende wijs drukt zijn voortdurende verlangen uit..

¹⁰¹ Grieks: μειζων δε ο προφητευων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) η ο λαλων γλωσσαις, εκτος (buiten; met ει μη tenzij) ει μη διερμηνευη (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ινα η εκκλησια οικοδομην λαβη (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)

2. Een goede communicatie is heel belangrijk in de gemeente (de conclusie) (1 Korintiërs 14:6-11).

▪ 1 Korintiërs 14:6-11.

“En nu, broeders, als ik naar u toe zou komen en in talen (tongen) zou spreken, wat voor voordeel zou ik u brengen als ik ook niet tot u zou spreken door een (begrijpelijke) openbaring, kennis, profetie of onderricht?”¹⁰²

Paulus maakt gebruik van hypothetische (veronderstelde) voorbeelden in zijn poging aan te tonen dat de gave van profetie veel groter is dan de gave van het spreken in tongen. Als Paulus alleen maar in een vreemde taal of tong in de samenkomst van de gemeente te Korinte zou spreken, zou hij niemand opbouwen! Wat de christenen in de gemeente van Korinte echt zou helpen is als hij tot hen zou spreken in duidelijk verstaanbare woorden van een openbaring, kennis, profetie of een woord van onderricht (vers 6)! Als hij alleen maar onverstaanbare woorden van een taal of tong zou bezigen, zou geen enkel persoon er baat bij hebben!

Muziek instrumenten moeten een melodie spelen om gewaardeerd te worden (vers 7). Een trompet moet een duidelijk herkenbaar geluid geven zodat mensen zich gereed kunnen maken voor de strijd (vers 8). Zo ook moet een spreker in de samenkomst van de gemeente duidelijk verstaanbare woorden gebruiken om begrepen te worden. Als hij dat niet doet spreekt hij alleen maar wat in de lucht (vers 9). Alle bestaande talen in de wereld hebben betekenis (vers 10), maar als de betekenis niet begrepen wordt, blijven de spreker en de toehoorder vreemden voor elkaar (vers 11). In elk normaal gesprek moet er altijd één zijn die spreekt en één ander die begrijpt wat er gezegd wordt. Beiden moeten de betekenis begrijpen, anders is het gesprek onmogelijk. Dit betekent dat *geluiden* op zichzelf onvoldoende zijn. Om voldoende te zijn, moeten geluiden een of ander *betekenis* communiceren. Zo ook zijn de geluiden van het spreken in een taal of tong (een klanktaal) onvoldoende, tenzij zij een of ander openbaring, kennis, profetie of woord van onderricht in duidelijk verstaanbare woorden communiceren!

3. Christenen mogen alleen genadegaven gebruiken als wat zij communiceren duidelijk verstaanbaar is en dus de mensen die aanwezig zijn opbouwen (de toepassing) (1 Korintiërs 14:12-17).

▪ 1 Korintiërs 14:12.

“Zo ook (sommigen onder) u, wanneer u voortdurend door [onvoltooid tegenwoordige tijd] strebers naar geesten zijn (let wel er staat niet: “strebers naar geestelijke gaven”!)¹⁰³, moeten jullie te allen tijde [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] streven uit te munten in de opbouw van de gemeente (d.w.z. moeten jullie te allen tijde streven naar de gave van profetie of prediking en onderricht van Gods Woord dat de gemeente opbouwt!)”¹⁰⁴

Paulus verwijst naar het streven van sommige mensen in Korinte om geesten (sic!) te bezitten in plaats van geestelijke gaven! Blijkbaar waren niet-christelijke geesten (demonen) aan het werk binnen en buiten de samenkomsten van de gemeente te Korinte die sommige mensen in staat stelden in tongen te spreken! Er waren zeker niet-christelijke geesten (demonen) aan het werk in de samenkomsten van de gemeente die mensen in staat stelden leugens te verkondigen (1 Johannes 4:1)! De Evangelieën leren ons dat iemand die door een boze geest bezeten wordt, geen controle heeft over wat de boze geest door hem zegt (Markus 5:1-15).

Paulus spooft de christenen die *de gewoonte hadden* geestelijke gaven te bezitten en te gebruiken om op te houden te streven naar de vermogens van deze niet-christelijke geesten die zo een verwarring veroorzaken onder de toehoorders in de gemeente. In plaats hiervan moeten christenen *te allen tijde* streven naar uit te munten in de opbouw van de Gemeente. Zij moeten te allen tijde streven overvloedig te zijn in het gebruik van die genadegaven van de Heilige Geest die de hele gemeente opbouwen. Zulke genadegaven communiceren altijd het Woord van God in duidelijk verstaanbare woorden! Paulus heeft in gedachte wat er in alle officiële samenkomsten van de gemeente zou moeten gebeuren.

▪ 1 Korintiërs 14:13.

“Daarom, moet hij *die gewend is* in tongen (talen) te spreken bidden [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] dat hij het mag uitleggen (vertalen).”¹⁰⁵

Blijkbaar waren de christenen die *de gewoonte hadden* om in tongen te spreken in de samenkomsten van de gemeente niet gewend om te vertalen of uit te leggen wat zij in tongen zeiden. Het was dit spreken in onbegrijpelijke tongen zonder vertaling of uitleg die veroorzaakten dat de christenen niet opgebouwd werden (vers 17) en veroorzaakten dat andere aanwezigen zeiden dat de mensen die in tongen spraken “gek” waren (verse 23)!

¹⁰² Grieks: Νυν δε, αδελφοι, εαν ελθω (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) προς υμας γλωσσαις λαλων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), τι υμας ωφελησω (aantonende wijs, toekomstende tijd, bedrijvende vorm), εαν μη υμιν λαλησω (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) η εν αποκαλυψει η εν γνωσει η εν προφητεια η (εν) διδαχη.

¹⁰³ De vertaling “geestelijke gaven” (Grieks: πνευματικων) is gebaseerd op een laat Griekse handschrift uit de 9de eeuw (P). De meerderheid lezing “geesten” (Grieks: πνευματων) is gebaseerd op de oudste Griekse manuscripten.

¹⁰⁴ Grieks: ουτως και υμεις, επει ζηλωται εστε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), πνευματων, προς την οικοδομην της εκκλησιας ζητειτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ινα περισσευητε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁰⁵ Grieks: Διο ο λαλων γλωσση προσευχεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

Op grond van wat Paulus in vers 15 zegt, zegt hij niet dat een christen die de gewoonte heeft in tongen te spreken moet bidden dat hij de gave van uitleg mag ontvangen nadat hij in tongen gesproken heeft! Paulus leert niet dat een christen eerst met onverstanebare klanken door zijn geest spreekt en daarna met verstaanbare woorden door zijn verstand moet spreken (d.w.z. moet vertalen of uitleggen wat hij in tongen gezegd heeft)!

Paulus zegt ook niet dat een christen moet bidden dat hij een of ander genadegave mag ontvangen die hij maar wenst te bezitten, omdat het geven van genadegaven het soevereine recht van God de Vader en de Zoon en de Heilige Geest is (1 Petrus 4:10-11; Efeziërs 4:7; 1 Korintiërs 12:11)! De christenen in Korinte moeten niet denken dat het goed is om te bidden voor de gave van het spreken in tongen of voor de gave van uitleg van tongen, of voor enige ander genadegave die zij maar begeren te ontvangen, omdat zij al bevolen zijn ijverig te streven naar de grootste genadegaven (1 Korintiërs 12:31a; 1 Korintiërs 14:1)¹⁰⁶! Hun hart behoort te verlangen naar wat God verlangt! “De grootste genadegaven” in de Bijbel zijn: (1) “apostelen of christenen die uitgezonden worden met een bijzondere taak (missie), (2) “profeten” of profetie en (3) “leraren” of onderricht van Gods Woord (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11).

Paulus leert dat de christen *die de gewoonte heeft* in tongen te spreken moet bidden dat hij in staat mag zijn tegelijk uit te leggen (te verklaren) wat hij in tongen wil zeggen! Hij moet bidden dat hij wat hij met zijn menselijke geest door middel van onbegrijpelijke tongen wil zeggen mag uitdrukken in begrijpelijke woorden door middel van zijn verstand! Hij moet bidden dat hij duidelijke verstaanbare woorden mag spreken tegelijk door middel van zijn geest en zijn verstand! Hij moet bidden dat zijn spreken (of zingen, bidden, prijzen, danken) in tongen tot uiting mag komen, niet in onverstanebare klanken door middel van zijn geest, maar in duidelijk verstaanbare woorden door middel van zijn verstand (vers 15)!

God is vrij om zijn gebed te verhoren en hem in staat te stellen om wat hij alleen met zijn geest wil zeggen in verstaanbare woorden van zijn verstand uit te drukken (vers 15). Maar God is ook vrij om zijn gebed niet te verhoren, zodat al zou hij in tongen kunnen spreken hij het niet zou kunnen uitleggen. In dat geval moet hij nalaten in tongen te spreken op enige hoorbare wijze tijdens de samenkomsten van de gemeente. Dan moet hij zijn spreken in tongen beperken tot een plaats en tijdstip wanneer hij alleen tot God kan spreken. Zelfs het fluisteren of mompelen in tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente wordt door anderen gehoord en is streng verboden (vers 28)!

Paulus spreekt over het misbruik van het spreken in tongen zonder uitleg of vertaling tijdens de samenkomsten van de gemeente. Dat was het probleem in de gemeente van Korinte. Dit probleem schijnt niet voorgekomen te zijn in enige ander gemeente in de Nieuwe Testament Gemeente (Kerk)!

▪ 1 Korintiërs 14:14.

“Want als ik in tongen bid, bidt mijn geest, maar mijn verstand blijft zonder vrucht.”¹⁰⁷

Omdat Paulus iets gaat zeggen wat moeilijk is voor sommige christenen in Korinte, schakelt hij over naar de eerste persoon enkelvoud (“ik”). Met het woord “als” stelt Paulus zich een mogelijke (hypothetisch) situatie in de gemeente van Korinte voor. Met de woorden “Als ik door middel van mijn geest in tongen bid” wil hij zeggen: “Als (een mogelijke situatie) iemand door middel van zijn geest in tongen bidt”. Het spreken in tongen is een spreken tot God (1 Korintiërs 14:2), maar kan ook een bidden tot God, een zingen tot God, een danken van God en een aanbidden van God zijn. Wat Paulus in vers 19 zegt toont aan dat hijzelf niet de gewoonte had te doen wat hij in vers 14-15 zegt, namelijk, te bidden, te zingen of te spreken in tongen! *Hij stelt alleen een mogelijke situatie voor.*

“De geest”¹⁰⁸ van de mens is een verwijzing naar de handelende persoon in het centrum van iemands leven en beschouwt de mens als een persoonlijkheid (zie “hart” in Spreuken 4:23). “Het verstand”¹⁰⁹ beschouwt de mens als een kennende en denkende persoon. Wanneer de geest van een mens vernieuwd wordt, wordt ook zijn verstand vernieuwd, zonder dat het verstand zijn functie verliest (Efeziërs 4:23-24; Romeinen 12:2). De geest van een christen wordt niet alleen vernieuwd, maar wordt ook begiftigd, geïnspireerd en bewogen door de Heilige Geest (Romeinen 8:15-16). Normaal handelt of functioneert een mens door middel van zijn verstand. Maar bij het spreken in tongen is zijn verstand niet actief, d.w.z. de persoon die in onverstanebare tongen spreekt gebruikt niet zijn verstand! Zijn emotionele gedrag blijkt zijn rationele gedrag te domineren. Daarom is wat hij in tongen zegt ook niet begrijpelijk voor hemzelf (d.w.z. voor zijn eigen menselijke geest) en ook niet begrijpelijk voor andere mensen (d.w.z. voor hun menselijke geest). Paulus leert dat een christen zijn menselijke geest moet onderwerpen aan het beheer van zijn verstand, zodat alles wat er tijdens de samenkomsten van de gemeente gebeurt orde, vrede en opbouw zal bevorderen (vers 32-33).

▪ 1 Korintiërs 14:15.

“Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden. Ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen.”¹¹⁰

¹⁰⁶ Grieks: ζηλουτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε τα χαρισματα τα μειζονα

¹⁰⁷ Grieks: εαν γαρ προσευχωμαι (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

γλωσση, το πνευμα μου προσευχεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent), ο δε νους μου ακαρπος εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm).

¹⁰⁸ Grieks: το πνευμα

¹⁰⁹ Grieks: το νους

¹¹⁰ Grieks: τι ουν εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm); προσευξομαι (aantonende wijs, toekomstige tijd, deponent) το πνευματι, προσευξομαι δε και το νοι. ψαλω (aantonende wijs, toekomstige tijd, bedrijvende vorm)

Paulus gaat door met zijn voorstelling van een hypothetisch (mogelijke) situatie in de gemeente van Korinte en legt uit wat hij zou doen – d.w.z. wat een christen die de gewoonte heeft om in tongen te spreken behoort te doen. *Hij zou met zijn geest bidden en tegelijk met zijn verstand bidden*.

Dit betekent dat een christen de genadegave van het spreken in tongen door middel van zijn geest zou moeten laten functioneren door middel van zijn verstand. En dat was precies wat Paulus ook deed (vers 18-19). Paulus spreekt geen onverstaanbare klanken door middel van zijn geest, maar spreekt wat zijn geest wil zeggen door middel van alleen verstaanbare woorden van zijn verstand! Hij doet dit omdat zijn doel is om mensen op te bouwen, niet om hen te verwarren. Daarom drukt hij wat zijn geest wil zeggen uit in verstaanbare woorden van zijn verstand. Hij communiceert met andere mensen door middel van zijn verstand! Tijdens de samenkomsten van de gemeente zal hij altijd spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) met zijn geest en tegelijk spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) met zijn verstand. Hij drukt wat zijn geest in zijn binnenste wezen (d.w.z. zijn hart) wil zeggen uit in verstaanbare woorden van zijn verstand! Hij onderwerpt de functie van zijn menselijke geest aan de functie van zijn menselijke verstand (vers 32). Tijdens de samenkomsten van de gemeente zou hij nooit spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) alleen met onverstaanbare klanken door middel van zijn geest, omdat het helemaal geen betekenis zou hebben voor de aanwezigen.

Dit impliceert niet dat Paulus de gewoonte had om met onverstaanbare klanken in tongen te spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) als hij alleen was. Hij was immers *volwassen* in zijn denken en gedrag (vers 19-20). Hij had zowel de gave van het spreken in tongen als de gave van de uitleg van tongen. En hij leerde anderen dat de functie van de menselijke geest aan de functie van het menselijke verstand onderworpen moet zijn.

Paulus zegt dit omdat hij heel duidelijk wil zeggen dat waar er geen begrijpelijke communicatie plaatsvindt omdat er een gebrek aan uitleg of vertaling van tongen is, mag de gave van het spreken in tongen niet gebruikt worden tijdens de samenkomsten van de gemeente! Het spreken van onverstaanbare klanken in tongen door middel van de geest wanneer men helemaal alleen is (vers 28) en het spreken van verstaanbare woorden door middel van het verstand wanneer men met andere mensen samenkomt (vers 15) zijn beiden geheiligd door de Heilige Geest en dus goed. *Maar duidelijke communicatie moet bepalen welk gedrag gevolgd dient te worden tijdens de samenkomsten van de gemeente.*

▪ 1 Korintiërs 14:16.

“Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal degene die de plaats inneemt van de niet-lidmaat ‘Amen’ zeggen op uw dankzegging, wanneer hij niet weet wat u zegt?”¹¹¹

Paulus keert nu terug naar de tweede persoon enkelvoud (“u”) en wijst erop dat sommige mensen tijdens de samenkomsten van de gemeente te Korinte niet bezig waren met duidelijk verstaanbare woorden te communiceren. Daarom konden andere aanwezigen niet met begrip reageren op wat er gezegd werd. Deze mensen waren bezig God te prijzen (danken) door middel van hun geest zonder dat iemand anders begreep wat zij bedoelden! Wanneer deze mensen God prijzen of danken, hoe zouden “mensen die geen leden van de gemeente zijn”¹¹² dan “Amen” kunnen zeggen op wat er gezegd wordt? “Prijzen” en “danken” staan op een lijn met “bidden”, “zingen” en “spreken” door middel van de menselijke geest.

Het Griekse woord “idiotes” verwijst niet naar “een onwetende christen” en ook niet naar “een christen die niet de gave van tongen of de uitleg van tongen bezit.” De woorden “hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde” betekent “de niet-lidmaat.”¹¹³ Wanneer iemand prijst, dankt, bidt, zingt of spreekt in tongen¹¹⁴ door middel van zijn menselijke geest en niet tegelijk door middel van zijn menselijke verstand, kan mensen die geen leden van de gemeente zijn helemaal niet “Amen” zeggen op wat er gezegd wordt. Maar wanneer hij wat zijn geest wil zeggen uitdrukt in verstaanbare woorden door middel van zijn verstand, dan kan iedere aanwezige “Amen” zeggen op wat er gecommuniceerd wordt.

In de godsdienstige samenkomsten gedurende de Oude Testament periode was het de gewoonte van mensen om hun bijval of goedkeuring te verklaren door “Amen!” te zeggen (1 Kronieken 16:36; Nehemia 5:13; Nehemia 8:6). Het woord “Amen” betekent: “Het zij zo” en “Dit geloof ik.” Maar in de samenkomsten van de gemeente te Korinte zou dat niet mogelijk zijn als iemand alleen door middel van zijn menselijke geest in onverstaanbare klanken (tongen) zou spreken, bidden of zingen.

De christenen te Korinte hebben de genadegave van het spreken in tongen (talen) overschat en beschouwden christenen die niet in tongen spraken als tweederangs en onvolmaakte christenen. Maar Paulus pakte dit misbruik aan door aan

---

τῷ πνεύματι, ψαλῶ δε καὶ τῷ νοῖ.

¹¹¹ Grieks: ἐπεὶ εἰς εὐλογίης (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) (ἐν) πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶς εἶπαι (aantonende wijs, toekomstige tijd, bedrijvende vorm) τὸ Ἀμήν ἐπὶ τῇ σὴ εὐχαριστίᾳ, ἐπειδὴ τί λέγεις (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) οὐκ οἶδεν (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)?

¹¹² Grieks: ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου = “degene die de plaats inneemt die gereserveerd wordt voor een niet-lidmaat”. Het verwijst niet naar iemand die niet de gave van het spreken in tongen bezit.

¹¹³ Grieks: ἰδιώτης = niet “de idioot”, niet “de ongelovige (ἀπίστος), maar eerder “de niet-lidmaat”, “de persoon die staat tussen de ongelovigen (ἀπίστοι) en de gelovigen (πίστοι)”. In godsdienstig verband wordt de term gebruikt voor de “niet-lidmaat” die deelneemt aan de offeranden. Hij is duidelijk een soort proseliet of catechisant. Hij had een speciale plaats (τόπος) in de kamer waar christenen bijeen kwamen (Bauer, Arndt, Gingrich “Greek-English Lexicon of the New Testament and other early Christian Literature”).

¹¹⁴ Grieks: lofprijzen of zegenen (εὐλογεῖν), danken (εὐχαριστέω), bidden (προσευχόμεναι), zingen (ψαλλῶ) of in tongen spreken (λαλεῶ γλωσση)

iedereen in de gemeente zijn of haar rechtmatige plaats te geven. De christenen die niet de gewoonte hadden in tongen te spreken zijn niet tweederangs of onvolmaakte christenen!¹¹⁵ En de aanwezige niet-leden van de gemeente moeten instaat zijn “Amen” te zeggen op alles wat er tijdens de samenkomsten van de gemeente gecommuniceerd wordt!

▪ **1 Korintiërs 14:17.**

“Immers u dankt wel op een mooie manier, maar de ander wordt niet opgebouwd.”¹¹⁶

Dit leidt tot de conclusie dat tijdens de samenkomsten van de gemeente mensen niet toegestaan worden in tongen te spreken wanneer het gedaan wordt door middel van onverstaanbare klanken of woorden van de menselijke geest alleen, omdat de meerderheid van de aanwezige gemeenteleden niet de gave van uitleg van tongen hebben en ook omdat de aanwezige niet-leden niet zouden begrijpen wat er door de spreker gezegd wordt. Zij zouden niet opgebouwd worden in hun geloof.

Tijdens de samenkomsten van de gemeente moet de persoon die de gewoonte heeft om in tongen te spreken de volgende doen: hij moet wat hij met zijn geest wil zeggen alleen uitdrukken met verstaanbare woorden van zijn verstand, zodat iedere aanwezige kan begrijpen wat er gezegd wordt en daardoor opgebouwd kan worden! De persoon die in een taal (tongen) spreekt door middel van zijn verstand is niet minder geïnspireerd dan de persoon die alleen in tongen spreekt door middel van zijn geest. Integendeel, hij is “meer geestelijk” omdat hij Gods bevel m.b.t. het spreken in tongen (talen) gehoorzaamt. Het verschil is dat de persoon die alleen door middel van onverstaanbare woorden van zijn geest spreekt (bidt, zingt, prijst of dankt) helemaal niet communiceert en gevolgiijk anderen niet opbouwt en niet liefheeft, terwijl de persoon die door middel van verstaanbare woorden van zijn verstand spreekt (bidt, zingt, prijst of dankt) wel communiceert en gevolgiijk anderen wel opbouwt en wel liefheeft!

4. Christenen horen het voorbeeld van de apostel Paulus in het beoefenen van de genadegaven te volgen (de aanbeveling) (1 Korintiërs 14:18-19).

▪ **1 Korintiërs 14:18.**

“Ik dank mijn God dat ik in meer andere talen (tongen) spreek dan u allen.”¹¹⁷

De apostel Paulus stelt zichzelf tot praktisch voorbeeld voor alle christenen (zie 1 Korintiërs 4:16), evenals hijzelf het praktische voorbeeld van Jezus Christus volgt (1 Korintiërs 11:1). Jezus Christus is de Geest (2 Korintiërs 3:17; zie 1 Petrus 1:10-12) en toch communiceerde Hij altijd alleen maar met duidelijk verstaanbare woorden, beiden in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament!

Hoewel Paulus zegt dat hij met de volle kracht van zijn geïnspireerde menselijke geest d.m.v. duidelijk verstaanbare woorden in meer vreemde talen spreekt dan de christenen in Korinte, hij toch nooit gebruik maakt van deze mogelijkheid in enige samenkomst van een gemeente! Hij spreekt nooit in talen die zijn toehoorders niet begrijpen en hij spreekt nooit door middel van zijn menselijke geest zonder tegelijk wat zijn geest wil zeggen uit te drukken in verstaanbare woorden van zijn verstand! Hij spreekt (bidt, zingt, prijst of dankt) altijd alleen met zijn hele geïnspireerde geest (hart) door middel van duidelijk verstaanbare woorden van zijn geïnspireerde verstand (vers 15)!

▪ **1 Korintiërs 14:19.**

“In de gemeente echter wil ik liever *eens voor altijd* vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen *eens voor altijd* te onderwijzen (d.w.z. catechese te geven), dan tienduizend woorden in een andere taal (tong).”¹¹⁸

Paulus spreekt tijdens de samenkomsten van de gemeente liever een paar verstaanbare woorden met zijn verstand in Aramees of Grieks (die zijn toehoorders begrijpen) dan veel onverstaanbare woorden met zijn geest alleen.

Dit betekent dat de persoon die de gewoonte heeft in onverstaanbare tongen te spreken volledig macht en beheer over de vermogen van zijn menselijke geest heeft evenals de persoon die de gewoonte heeft in verstaanbare woorden te profeteren (vers 32). Zo een christen is in staat een van de volgende wegen te kiezen:

- Hij kan kiezen geen gebruik te maken van zijn vermogen met onverstaanbare klanken in tongen te spreken en in plaats daarvan *alleen met verstaanbare woorden van zijn verstand te profeteren* (vers 1).
- Hij kan kiezen gebruik te maken van zijn vermogen in tongen te spreken, maar dan *alleen door wat zijn geest wil zeggen uit te drukken met duidelijk verstaanbare woorden* van zijn verstand (zoals de apostel Paulus dat in vers 15 doet).

¹¹⁵ Ze hebben geen doop met de Geest nodig in de zin van “een tweede zegen” alsof alleen mensen die in tongen spreken echte eersterangs christenen zijn!

¹¹⁶ Grieks: συ μεν γαρ καλωσ ευχαριστεισ (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), αλλ ο ετεροσ ουκ οικοδομειται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

¹¹⁷ Grieks: ευχαριστω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τω θεω, παντων υμων μαλλον γλωσσαισ λαλω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹¹⁸ Grieks: εν εκκλησια θελω πεντε λογουσ τω νοι μου λαλησαι (onbepaalde wijs, aoristus, bedrijvende vorm), ινα και αλλουσ κατηχησω (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) η μυριουσ λογουσ εν γλωσση. κατηχεω = catechiseren, onderwijs geven in godsdienstige zaken.

- Hij kan kiezen om zijn vermogen in tongen te spreken met zijn geest *uit te stellen totdat er een uitlegger of vertaler in de samenkomst van de gemeente aanwezig is* die wat hij met zijn geest wil zeggen kan en wil uitleggen of vertalen onmiddellijk nadat hij in tongen gesproken heeft (vers 27).
- Of hij kan kiezen *in de samenkomsten van de gemeente te zwijgen* en alleen in tongen te spreken wanneer hij ergens alleen met God is (vers 28). Maar hij mag niet fluisteren of mompelen in tongen tijdens de samenkomst van de gemeente. Hij mag ook niet vertoning met zijn lippen of lichaam maken alsof hij bezig is in tongen te spreken (Matteüs 6:5-8).

“Het spreken door middel van het verstand” bestaat uit het spreken met verstaanbare woorden in profetie (prediking), onderricht (onderwijzing) en woorden van kennis en wijsheid, enz. Het is altijd communicatie door middel van duidelijk verstaanbare woorden die iedereen kan begrijpen. Dit impliceert dat het spreken in onverstaanbare tongen alleen opbouwend is voor christenen die de gewoonte hebben in tongen te spreken door middel van hun geest wanneer zij alleen met God omgaan (vers 4 en 27). En dit impliceert dat het spreken in duidelijk verstaanbare woorden door middel van het verstand opbouwend is voor iedere aanwezige tijdens de samenkomsten van de gemeente (vers 3, 4, 16 en 19)!

Er bestaat geen enkel bewijs in de Bijbel dat de Heer Jezus Christus of de apostel Paulus of enig ander apostel of enig ander bekend christen in de hele Nieuwe Testament openbaring in onverstaanbare tongen gesproken heeft in enige samenkomst van christenen waarbij de functie van het verstand uitgeschakeld werd! Integendeel, er bestaat overweldigend bewijs dat Jezus Christus en de apostelen door heel hun bediening vele geïnspireerde boodschappen gesproken hebben alleen door middel van duidelijk verstaanbare woorden van hun verstand! “Want ons evangelie is niet alleen met woorden tot u gekomen, maar ook met kracht en met de Heilige Geest en met volle zekerheid”¹¹⁹ (1 Tessalonicenzen 1:5)! Er bestaat ook veel bewijs dat de christengemeenten in het Nieuwe Testament het voorbeeld van Christus en de apostel Paulus gevolgd hebben. “Ook bent u navolgers geworden van ons en van de Heere, toen u het Woord aannam te midden van veel verdrukking (1 Tessalonicenzen 1:6). Op hun beurt gaven deze gemeenten dit voorbeeld weer door aan de andere christengemeenten. “Zodat u voorbeelden geworden bent voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje” (1 Tessalonicenzen 1:7).

Er bestaat ook geen enkel bewijs dat de apostel Paulus niet de gave van uitleg of vertaling bezat. Vers 19 zegt alleen dat de apostel Paulus *voortdurend* verlangde met duidelijk verstaanbare woorden te spreken door middel van zijn verstand liever dan tienduizend onverstaanbare woorden in tongen door middel van zijn geest alleen (zie ook vers 5), omdat zijn doel was anderen te onderrichten en op te bouwen! Paulus bezat waarschijnlijk beide de genadegave van het spreken in tongen als de genadegave van de uitleg van tongen, anders zou hij niet op deze wijze hierover hebben kunnen schrijven!

5. Christenen moeten in hun denken volwassen worden (het bevel) (1 Korintiërs 14:20; zie 1 Korintiërs 13:9-11).

▪ 1 Korintiërs 14:20.

“Broeders, jullie *moeten niet doorgaan* kinderen in jullie denken te zijn, maar jullie *moeten steeds meer* kinderlijk worden in de slechtheid, en jullie *moeten steeds meer* volwassen worden in jullie denken.”¹²⁰

Paulus geeft *bevelen* die betrekking hebben op de motieven die de christenen in de gemeente van Korinte moeten bewegen hun kinderlijke (kinderachtige) gedrag met het spreken in onverstaanbare klanken in de samenkomsten van de gemeente op te geven. [Alle drie werkwoorden zijn bevelen!] Omdat de christenen in de gemeente van Korinte de nadruk legden op het spreken in onverstaanbare tongen, gedroegen zij zich als onvolwassen kinderen die graag vreemde en onverstaanbare geluiden maken die niemand kon verstaan. Kinderen houden ervan een uiterlijk vertoon te maken en over hun geluiden op te scheppen! Zo beschouwden de christenen te Korinte hun spreken in onverstaanbare tongen alsof het van het allergrootste belang was en schepten ze daarover op. Zij keken neer op de christenen die niet in onverstaanbare tongen spraken. Daarom *beveelt* de apostel Paulus hen om hun denken te veranderen en *voortdurend* [onvoltooid tegenwoordige tijd] veranderd (getransformeerd) te worden door de vernieuwing van hun denken¹²¹ (Romeinen 12:1-2).

De christenen in de gemeente van Korinte moeten hun kinderlijke (kinderachtige) gedrag staken en zich als volwassen christenen gaan gedragen. Zij moeten “ongemengd” (figuurlijk: puur, onschuldig)¹²² zijn m.b.t. het kwaad (Romeinen 16:19), vooral met betrekking tot alle kwaad in de gemeente die in de eerste brief aan de Korintiërs besproken wordt: onenigheid (hoofdstuk 1-3), het gaan boven wat in de Bijbel geschreven staat (hoofdstuk 4), seksuele immoraliteit (hoofdstuk 5), rechtszaken tegen elkaar voor wereldse rechters (hoofdstuk 6), huwelijksproblemen (hoofdstuk 7), betrokkenheid in de godsdienstige maaltijden van afgodendienaren (hoofdstuk 8 en 10), het niet ondersteunen van de dienaren van de Heer (hoofdstuk 9), vrouwen die ongepast in het openbaar optraden (hoofdstuk 11), misbruik van het

¹¹⁹ Met de tekenen van een apostel (2 Korintiërs 12:12), met de woorden die de Heilige Geest leert (1 Korintiërs 2:13) en met het doel mensen te overtuigen (Handelingen 17:4).

¹²⁰ Grieks: μη παιδια γινεσθε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ταϊς φρεσιν (φρην, meervoud, 3de naamval) αλλα τη κακια νηπιαζετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ταϊς δε φρεσιν τελειοι γινεσθε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

¹²¹ Grieks: μεταμορφουσθε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) τη ανακαινωσει του νοου

¹²² Grieks: ακερατους, letterlijk: ongemengd; figuurlijk: puur, onschuldig.

Avondmaal (hoofdstuk 11), het niet erkennen van de grote verscheidenheid in de gemeente (hoofdstuk 12), een algemeen gebrek aan liefde (hoofdstuk 13), misbruik van de genadegaven van het spreken in tongen (hoofdstuk 14), onkunde m.b.t. de opstanding uit het doden (hoofdstuk 15) en nalaten de collecte van geld te houden (hoofdstuk 16).

Paulus beveelt hen *voortdurend* volwassen te zijn in hun denken en zich *voortdurend* als volwassen christenen te gedragen. Dat zullen ze pas zijn als alle communicatie in de gemeente zou plaatsvinden door middel van duidelijk verstaanbare woorden van het verstand!

6. Niet de onverstaanbare tongen, maar de verstaanbare profetie (prediking) in de samenkomsten van de gemeente zal de toehoorders veranderen (het contrast) (1 Korintiërs 14:21-25).

▪ 1 Korintiërs 14:21.

“In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere.”¹²³

In het Oude Testament profeteerde de profeet Jesaja al dat God tot ongelovige Israëlieten zou spreken “met belachelijke klanken en in een andere taal” (m.n. de taal van de Assyriërs). Hij profeteerde ook al dat de Israëlieten niet zouden luisteren naar dit spreken in tongen (Jesaja 28:11-12). De Oude Testament openbaring bewees al dat het gebruik van vreemde tongen mensen niet bij God zou brengen! Ook de Nieuwe Testament openbaring leert dat het spreken in vreemde tongen de niet-leden en de niet-christenen die naar de samenkomst van de gemeente komen zou afstoten (1 Korintiërs 14:21-23)!

▪ 1 Korintiërs 14:22.

“Zo zijn tongen (andere talen) dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen. En zo is profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven.”¹²⁴

Het spreken in tongen (andere talen) is een teken voor ongelovigen: niet een teken die ongelovigen aantrekt, maar juist een teken die ongelovigen afstoot! Ongelovigen kunnen alleen aangetrokken worden door het spreken van het evangelie in duidelijk verstaanbare woorden (Romeinen 10:14-17)! Ongelovigen zullen zeker afgestoten worden door het spreken van onverstaanbare tongen, omdat zij de boodschap niet kunnen verstaan en daarom zich niet kunnen bekeren. Het spreken in tongen is een teken voor de ongelovigen dat deze christenen die in tongen spreken hen (de ongelovigen) uitsluiten uit de samenkomst en uit de boodschap van de Bijbel die daar gesproken zou moeten worden! Het spreken in tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente is een teken dat deze christenen de ongelovigen beschouwen als buitenstaanders ten opzichte van Gods volk en Gods boodschap. Het spreken in onverstaanbare tongen door middel van de menselijke geest alleen kan ook de christenen afstoten, omdat zij niet begrijpen wat er in tongen gezegd wordt!

Terwijl het spreken in tongen een teken is die de ongelovigen afstoot, is profetie een teken die de gelovigen aantrekt! De gave van profetie is een teken die de gelovigen verzekert dat de Heilige Geest in hen leeft (Matteüs 10:19-20; zie 1 Korintiërs 2:12; 1 Korintiërs 3:16; 1 Korintiërs 6:19-20; 1 Korintiërs 12:3). Profetie (d.w.z. verkondiging, prediking) overtuigt christenen met of zonder de gave van profetie dat zij in Gods genade staan omdat God tot hen spreekt door middel van duidelijk verstaanbare woorden.

Paulus redeneert dat tijdens de samenkomsten van de gemeente profetie (prediking) in verstaanbare woorden een veel groter waarde heeft dan het spreken in onverstaanbare tongen, omdat het niet alleen de gelovigen opbouwt, bemoedigt en troost, maar ook de niet-gelovigen aantrekt! Het overtuigt de ongelovigen van de waarheid (vers 25)!

▪ 1 Korintiërs 14:23.

“Als nu de hele gemeente samen zou komen op dezelfde plaats, en allen spraken in andere talen (onverstaanbare tongen), en er kwamen niet-ingewijden¹²⁵ of ongelovigen binnen, zouden zij dan niet zeggen dat u buiten zinnen (gek zijn)?”¹²⁶

Paulus maakt weer gebruik van *een hypothetisch geval* tijdens de samenkomst van de gemeente te Korinte. Juist de mensen die de boodschap van de Bijbel in verstaanbare woorden nodig hebben zouden buiten gesloten worden. De gemeente zou zich schuldig maken aan het afstoten van mensen die tot bekering horen te komen! De niet-ingewijden en niet-christenen zouden afgestoten worden door wat zij horen en zien en zouden zeggen dat deze christenen gek zijn.

¹²³ Grieks: εν τω νομω γεγραπται (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

οτι εν ετερογλωσσοις και εν χειλεσιν ετερων λαλησω (aantonende wijs, toekomstige tijd, bedrijvende vorm)
τω λαω τουτω και ουδ ουτως εισακουσονται (aantonende wijs, toekomstige tijd, deponent) μου, λεγει κυριος

¹²⁴ Grieks: ωστε αι γλωσσαι εις σημειον εισιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) συ τοις πιστευουσιν αλλα τοις απιστοις, η δε προφητεια ου τοις απιστοις αλλα τοις πιστευουσιν

¹²⁵ Grieks: ιδιωται, “de niet-lidmaten”, “de mensen die staan tussen de ongelovigen (απιστοι) en de gelovigen (πιστοι)”. Zie voetnoot 103.

¹²⁶ Grieks: εαν ουν συνελθη (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) η εκκλησια ολη επι το αυτο (naar dezelfde plaats, d.w.z. samenkomen) και παντες λαλωσιν (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσσαις, εισελθουσιν (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) δε ιδιωται η απιστοι, ουκ ερουσιν (aantonende wijs, toekomstige tijd, bedrijvende vorm) οτι μανεισθε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent), λεγω-ερω-ειπον

Dus, het spreken in tongen zou beide de niet-ingewijden en de niet-christenen verharderen tegen God zodat zij niet tot bekering komen.

Dus, zelfs al heeft het spreken in onverstaanbare tongen waarde voor de christen die *de gewoonte heeft* in tongen tot zichzelf en tot God te spreken (vers 27), behoren christenen de gave van het spreken in tongen niet na te streven (1 Korintiërs 12:31; 1 Korintiërs 14:1)! Christenen mogen ook niet gebruik maken van de gave van het spreken in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente (vers 23)!

▪ 1 Korintiërs 14:24.

“Maar als allen zouden profeteren, en er kwam een ongelovige of niet-lidmaat binnen, dan zou die door allen overtuigd en door allen beoordeeld worden.”¹²⁷

Paulus gaat door met *zijn hypothetisch geval* in de gemeente van Korinte.

Omdat profetie (de verkondiging van Gods Woord) iedere aanwezige opbouwt (vers 4 en vers 19), moeten christenen aan wie de Geest geestesgaven heeft gegeven ijverig streven naar het vermogen te profeteren (1 Korintiërs 12:31; 1 Korintiërs 14:1). En daarom moeten alle christenen gebruik maken van profetie (prediking) tijdens de samenkomsten van de gemeente (vers 24 en 25)!

Dus, *hypothetisch gesproken*, als een niet-christen of niet-lidmaat binnen zou komen terwijl de christenen duidelijk het Woord van God verkondigen, dan zal hij door de woorden van alle christenen ontmaskerd en overtuigd worden en tot verantwoording aan God geroepen worden.

Het Griekse woord “elengcho”¹²⁸ is rijk aan betekenis. Door profetie (i.e. de verkondiging van Gods Woord) zal de Heilige Geest:

- de zonden van deze persoon *aan het licht brengen* (Efeziërs 5:11)
- hem *berispen of wijzen op* zijn benarde toestand (hem op zijn fout wijzen) (Matteüs 18:15; 2 Timoteüs 4:2)
- zijn argumenten tegen Christus *weerleggen* (Titus 1:9)
- hem *overtuigen* van zijn zonde (Judas 15) en *overtuigen* van de waarheid van de Bijbel (Johannes 16:8-11).
- hem *straffen of tuchtigen* (Hebreeën 12:5)

De Heilige Geest zal de verstaanbare woorden van profetie (verkondiging) gebruiken om de niet-ingewijde en de niet-christen te bewegen zich te bekeren (Handelingen 2:37; Handelingen 16:27-30).

▪ 1 Korintiërs 14:25.

“En zo worden de verborgen dingen van zijn hart openbaar, en zo zal hij zich *eens voor altijd* met het gezicht ter aarde werpen en God aanbidden, en verkondigen dat God werkelijk in uw midden is.”¹²⁹

De Heilige Geest legt de verborgen dingen in zijn hart bloot. Dit is *de kracht van de verstaanbare woorden in de Bijbel*: het *brenge zonde aan het licht*, het *weerlegt argumenten*, het *berispt* de zondaar, het *treft hem in zijn hart*, het *overtuigt* hem van de waarheid en zo nodig *oefent het disciplinaire maatregelen uit* (Hebreeën 12:5-6)¹³⁰. “Zo zal mijn Woord zijn dat uit mijn mond uitgaat: het zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend” (Jesaja 55:10-11). “Is niet mijn Woord zo, als het vuur, spreekt de Heere, of als een hamer die een rots verplettert?” (Jeremia 23:29). “Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart” (Hebreeën 4:12).

Gods Woord maakt de verborgen dingen van het hart openbaar. Deze woorden betekenen dat de spreker een specifieke zonde van iemand binnen de hele gemeente blootlegt (bv. Handelingen 5:3 en Handelingen 8:20). Deze woorden kunnen ook betekenen dat de ongelovige duidelijk zijn verborgen zonde in zijn leven gaat zien zonder dat het aan de gemeente bekend gemaakt wordt. Gods Woord raakt hem alleen in zijn hart (bv. Handelingen 2:37).

“Met zijn gezicht op de aarde vallen” is een zichtbare manier waarop iemand zich voor God vernederd. Hij zal zich bekeren en omkeren en de werkelijkheid en tegenwoordigheid van God ervaren en belijden (Daniël 2:47; Zacharia 8:23). Dit kan tijdens de samenkomst van de gemeente plaatsvinden of een tijd daarna.

¹²⁷ Grieks: εαν δε παντες προφητευουσιν (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), εισελθη (aanvoegende wijs, aoristus, bedrijvende vorm) δε τις απιστος η ιδιωτης, ελεγχεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) υπο παντων, ανακρινεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) υπο παντων.

¹²⁸ Grieks: ελεγχω

¹²⁹ Grieks: τα κρυπτα της καρδιας αυτου φανερα γινεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent), και ουτως (bijwoord: echt) πεσων (deelwoord, aoristus, bedrijvende vorm) επι προσωπον προσκυνησει (aantonende wijs, toekomende tijd, bedrijvende vorm) τω θεω, απαγγελων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) οτι οντως ο θεος εν υμιν εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm).

¹³⁰ Hebreeën 12:5-6. “Mijn zoon, acht de bestraffing (παιδεια = opvoeding of onderricht vooral door tuchtiging/kastijding en correctie) van de HEERE niet gering en bezwijk niet, als u door Hem terechtgewezen wordt (ελεγχω = terechtwijzing en bestraffing). Want de HEERE bestraft (παιδευω = tuchtigt met bestraffing) wie Hij liefheeft, en Hij geselt (μαστιγωω = straft met een gesel: een zweep) iedere zoon die Hij aanneemt.”

7. De regels waaraan christenen die in tongen spreken of profeteren zich te allen tijde moeten onderwerpen (1 Korintiërs 14:26-40; Romeinen 12:6).

In 1 Korintiërs 14:26-40 geeft de apostel Paulus heel duidelijke regels voor het gedrag van christenen in alle samenkomsten van de gemeente.

Regel 1: Elk gebruik van een genadegave tijdens elk samenkomst van de gemeente moet ten alle tijden opbouwend zijn.

▪ 1 Korintiërs 14:26.

“Hoe is het dan, broeders? Telkens wanneer u samenkomt [hypothetisch gesteld], heeft iedereen (die van Gods Geest een genadegave ontvangen heeft) wel een psalm, of hij heeft een onderwijzing, of hij heeft een openbaring, of hij heeft een andere taal (een tong), of hij heeft een vertaling of uitleg (van gesproken woorden). Dit alles *moet te allen tijde* tot opbouw gebeuren” [een bevel in de onvoltooide tegenwoordige tijd].¹³¹

Paulus spreekt over alle samenkomsten van de gemeente: de grote eredienst op de dag van de Heer en de kleinere bijeenkomsten op de andere dagen van de week.

Het woord “iedereen” verwijst niet naar ieder aanwezige christen in de samenkomst, maar naar die christenen aan wie de Heilige Geest een ambt (bijvoorbeeld: leraar of pastor/herder), of een genadegave (bijvoorbeeld: profetie of het spreken in een taal of tong) gegeven heeft.

De apostel Paulus beveelt: “Alle dingen moeten *te allen tijde* tot opbouw gebeuren” (vers 26). En “Alle dingen *moeten te allen tijde* op een gepaste wijze en in goede orde gebeuren” (vers 40).¹³² De christenen in Korinte hebben niet de vrijheid om de genadegaven te gebruiken zoals zij dat zelf willen, omdat het gebruik van de genadegaven tijdens de samenkomsten van de gemeente aan duidelijke beperkende regels gebonden zijn. Deze regels zijn door de Heer Zelf *bevolen* (vers 37)! Daarom beveelt Paulus, de apostel van de Heer, ze ook (vers 26)! Alle christenen aan wie de Heilige Geest genadegaven gegeven heeft, moeten *te allen tijde* zich aan deze beperkende regels (bevelen) van de Heer onderwerpen!

Paulus maakt een duidelijk onderscheid tussen het bezit (vers 26) en het gebruik van een genadegave (vers 30). Christenen die genadegaven bezitten, ontvangen die gaven niet plotseling en onverwachts alsof zij door de Heilige Geest overweldigd worden en niet kunnen helpen om uiting te geven aan hun genadegave. “Het hebben”¹³³ van een genadegave betekend eerder “*continuïteit van bezit*” dan “*de plotselinge ontvangst daarvan*”. Deze christenen “hebben hun genadegave als *een gewoonte*”¹³⁴, d.w.z., zij hebben van de Heilige Geest een genadegave ontvangen die zij *telkens weer* gebruiken [onvoltooid tegenwoordige tijd]. Zij bezitten deze genadegave als *een voortdurend vermogen*. Paulus zou niet in staat zijn geweest dergelijke beperkende regels (bevelen) op te leggen als de Heilige Geest deze christenen plotseling of onverwachts zou overweldigen met hun genadegave!

Het is duidelijk dat sommige christenen in Korinte hun genadegave misbruikte ten einde andere aanwezigen te imponeren alsof zij de belangrijkste gelovigen in de samenkomst waren of ten einde het verloop van de samenkomst te bepalen. Zij waren leden van de gemeente die genadegaven bezaten, maar de samenkomsten van de gemeente misbruikten om gehoord te worden! Hoewel de apostel het belang van de genadegaven erkent, verbied hij de misbruik van de genadegaven die de samenkomsten van de gemeente verstoort! In elk samenkomst van de gemeente moet het doel zijn alle aanwezigen op te bouwen, te bemoedigen en te troosten. De vrijheid waarmee de genadegaven gebruikt mogen worden tijdens de samenkomsten van de gemeente zijn onderworpen aan het bevel van de Heer lief te hebben, op te bouwen en alles op een gepaste wijze en in goede orde te laten gebeuren.

Let wel dat vers 26 nog steeds een deel is van *een hypothetisch voorval in de gemeente van Korinte* die Paulus beschrijft, omdat hij de aanvoegende wijs gebruikt. De apostel schrijft niet voor dat al deze genadegaven tijdens elke samenkomst van de gemeente gebruikt zou moeten worden. Hij leert niet dat er tijdens elke samenkomst van de gemeente een openbaring of een tong of een uitleg zou moeten zijn! Maar hij beveelt wel dat elke samenkomst van de gemeente volgens Gods gestelde regels moet plaatsvinden! Die regels zijn: alles moet in liefde geschieden (hoofdstuk 13), alles moet tot opbouw geschieden (vers 26) en alles moet op een gepaste wijze en in goede orde geschieden (vers 40)!

¹³¹ Grieks: οταν συνηρχησθε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent), εκαστος ψαλμον εχει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), διδαχη εχει, αποκαλυψιν εχει, γλωσσαν εχει, ερμηνειαν εχει, παντα προς οικοδομην γινεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

¹³² Grieks: παντα δε ευσχημονως και κατα ταξιν γινεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

¹³³ Grieks: εχει

¹³⁴ Grieks: εχει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

Regel 2: Elk gebruik van een genadegave tijdens elk samenkomst van de gemeente moet beperkt blijven tot een maximum van drie mensen.

▪ **1 Korintiërs 14:27,29.**

“En als iemand in een andere taal (tong) spreekt, *laat het dan* door twee of hoogstens drie *mensen gedaan worden*, ieder op zijn beurt, en één *moet* het vertalen (uitleggen) [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd].”¹³⁵ (vers 27)

“En laten twee of drie profeten spreken [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd]¹³⁶ (vers 29)

Dezelfde regel geldt voor het spreken in tongen (vers 27) en voor profetie (verkondiging)(vers 29). Hoewel de apostel beide genadegaven erkent, is het duidelijk dat hij niet toestaat dat het gebruik van de genadegaven de samenkomsten van de gemeente gaat beheersen.

Wat de menselijke geest wil zeggen moet uitgedrukt worden in duidelijk verstaanbare woorden door middel van het menselijke verstand (vers 13-17). Communicatie van Gods boodschap tijdens de samenkomsten van de gemeente moet verstaanbaar zijn, omdat het de aanwezigen moet opbouwen.

Volgens de apostel is wat een christen in tongen of in profetie zegt niet per se tot opbouw van de gemeente! De woorden gesproken in profetie kunnen een waardevolle aanwijzing in een bepaalde situatie voor de gemeente zijn, maar de gave van profetie moet altijd onderworpen blijven aan de prediking en onderricht van de apostelen die in alle samenkomsten van de gemeente de voorrang moeten hebben (Handelingen 2:42; Handelingen 6:4; Handelingen 20:20-21,25,27,31; 1 Korintiërs 12:28). De Heer Jezus Christus gaf de Heilige Geest aan de apostelen boven al om hen te herinneren aan de woorden van Jezus Christus (Johannes 14:26), om getuigen van Jezus Christus te zijn (Johannes 15:26-27) en om ten slotte de woorden van Jezus Christus uit te leggen en op te tekenen in het Nieuwe Testament (Johannes 16:13-15). Niet het sporadische profeteren van de Nieuwe Testament profeten, maar de permanente verkondiging en onderricht van het Woord van God (de Bijbel) door de Oude Testament profeten (1 Petrus 1:10-12; 2 Petrus 1:19-21) en de Nieuwe Testament apostelen (2 Petrus 3:1-2,15-16) moet helemaal centraal staan tijdens elke samenkomst van de gemeente! Christenen mogen niet nalaten “heel het raadsbesluit van God te verkondigen” (Handelingen 20:27).

“Houd u aan het voorbeeld (patroon) van de gezonde woorden, die u van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus zijn. Bewaar door de Heilige Geest, Die in ons woont, het goede pand, dat u toevertrouwd is” (1 Timoteüs 1:13-14). “Predik het Woord. Volhard daarin, gelegen of ongelegen. Weerleg, bestraf, vermaan, en dat met alle geduld en onderricht. Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraren zullen verzamelen in overeenstemming met hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels” (2 Timoteüs 4:2-4).

Zelfs al kunnen de woorden van de Nieuwe Testament profeten een gemeente opbouwen (vers 3 en 12), moet al het spreken in tongen en profetie ruimte maken voor de verkondiging van het evangelie en het onderricht van de apostelen dat opgetekend staat in het Nieuwe Testament van de Bijbel (Lukas 24:47-48; Handelingen 2:42; Handelingen 6:4; Handelingen 20:20,27; Romeinen 16:25-26; 2 Timoteüs 3:16-17; 2 Timoteüs 4:2-5; Titus 1:9)! Het is de Heilige Geest die de genadegaven van het spreken in tongen (1 Korintiërs 12:10) en profetie (Efeziërs 4:7,11) geeft, maar het is ook de Heilige Geest die het gebruik van deze gaven tijdens de samenkomsten van de gemeente aan beperkende regels bindt (1 Korintiërs 14:26-33)!

Regel 3: Elk gebruik van een genadegave tijdens de samenkomsten van de gemeente moet om de beurt plaatsvinden – dus, niet allemaal tegelijk.

▪ **1 Korintiërs 14:27,29.**

“ieder op zijn beurt”¹³⁷.

De apostel Paulus verbiedt christenen om allemaal tegelijk in tongen te spreken of te bidden. Dat zou leiden tot dezelfde chaos als bij de spraakverwarring te Babylon – een heleboel lawaai, maar geen enkel communicatie (Genesis 11:7-9)!

Al het spreken en bidden tijdens de samenkomst van de gemeente behoort beurtelings plaats te vinden zodat iedere aanwezige in staat is “Amen!” te zeggen. Allemaal tegelijk bidden wordt alleen toegestaan wanneer het in absolute stilte gebeurt of wanneer bijvoorbeeld “de Onze Vader” samen hardop gebeden wordt, want dan vindt er ook echte communicatie plaats!

Regel 4. Elk gebruik van een genadegave dat niet communiceert moet te allen tijde verboden worden!

▪ **1 Korintiërs 14:28.**

“Maar als er geen uitlegger is, *moet hij te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] in de gemeente zwijgen, en *moet hij te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] tot zichzelf spreken en tot God.”¹³⁸

¹³⁵ Grieks: εἴτε (of...of; hier alleen eenmaal) γλωσση τις λαλει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), κατα (distributief: twee aan twee) δυο η το πλειστον τρεις, και ανα μερος (om beurten), και εις διεμενευετω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm).

¹³⁶ Grieks: προφηται δε δυο η τρεις λαλειτωσαν (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹³⁷ Grieks: και ανα μερος (een voor een)

Wanneer een christen die *de gewoonte heeft* in de gemeente in tongen te spreken iets in tongen wil zeggen, *moet hij te allen tijde* een van de volgende drie wegen kiezen:

- hij *moet te allen tijde eerst* bidden of wat hij door middel van zijn menselijke geest wil zeggen tot uiting mag brengen in verstaanbare woorden door middel van zijn verstand (vers 15-17)
- of hij *moet te allen tijde* eerst vaststellen of er iemand in de gemeente aanwezig is die in staat is en bereid is wat hij in onverstaanbare klanken van zijn geest wil zeggen te vertalen in verstaanbare woorden
- of als God zijn gebed niet verhoort (vers 13) en er geen vertaler aanwezig is, dan *moet hij te allen tijde in alle bijeenkomsten van de gemeente zwijgen* en alleen tot zichzelf en tot God spreken wanneer hij alleen met God is of op een wijze dat niemand merkt dat hij dat doet (vers 28).

De regel is dat wat er ook al in de gemeente gezegd wordt *te allen tijde* een duidelijk verstaanbare communicatie in verstaanbare woorden moet zijn.

Deze christen mag niet eerst onverstaanbare klanken produceren door middel van zijn geest en daarna zelf deze onverstaanbare klanken met verstaanbare woorden door middel van zijn verstand verklaren! Er zijn drie redenen voor dit verbod:

- God heeft hem geboden eerst te bidden om het vermogen wat hij met zijn geest wil zeggen tot uiting te brengen met verstaanbare woorden van zijn verstand (vers 13-15)
- God heeft hem het vermogen gegeven om zijn menselijke geest te beheersen door middel van zijn menselijke verstand zodat hij meteen in verstaanbare woorden kan communiceren (vers 32)
- God heeft aan andere christenen het vermogen gegeven tongen uit te leggen of tussen geesten te onderscheiden (1 Korintiërs 12:10)!

Regel 5: De Nieuwe Testament profeten en hun profetieën moeten te allen tijde op de proef gesteld worden.

▪ 1 Korintiërs 14:29.

“En laten twee of drie profeten spreken, en de andere (profeten en christenen) *moeten te allen tijde* (hen en hun woorden) beoordelen (onderscheiden, nauwkeurig overwegen).”¹³⁹

Ook dit is een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd. Evenals het spreken in talen (tongen) *te allen tijde* de complimenterende gaven van tolken (vertolken) van talen (tongen) (1 Korintiërs 14:27-28) en onderscheiding van geesten (1 Korintiërs 12:10) nodig heeft, zo heeft het spreken van profetieën (preken) *te allen tijde* de complimenterende gave van wegen en evalueren door andere profeten of christenen nodig (1 Korintiërs 14:29-32)!

In de lijst van de genadegaven wordt “de gave van profetie” gevolgd door “de gave van onderscheiding van geesten” (1 Korintiërs 12:10). En de apostel Johannes leert, “Geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn; want er zijn veel valse profeten in de wereld uitgegaan en zij zijn nu in de wereld [voltooid tegenwoordige tijd]”¹⁴⁰ (1 Johannes 4:1). De apostel Johannes zegt dus duidelijk dat er boze geesten (demonen) actief bezig zijn in de samenkomsten van de gemeente! Natuurlijk zijn wedergeboren christenen nooit bezeten, omdat echte christenen alleen Jezus Christus als Heer kunnen belijden door de Heilige Geest die in hen woont (1 Korintiërs 12:3)! Maar boze geesten (demonen) kunnen actief bezig zijn in aanwezigen die nog niet wedergeboren zijn. Deze geesten kunnen iets zeggen of uitschreeuwen in de samenkomst van de gemeente dat niet waar of niet oprecht is. Daarom moeten christenen de geesten op de proef stellen en onderscheid maken tussen waarheid en leugen. Christenen moeten alles wat er gezegd wordt tijdens de samenkomst van de gemeente op de proef stellen: het spreken in tongen, het uitspreken van profetieën, de normale prediking of het geregelde onderricht. Zij moeten vaststellen of wat er gezegd wordt van God komt of niet (Handelingen 17:11).

Ook de apostel Paulus verwijst naar de aanwezigheid van boze of valse (niet-christen) geesten tijdens de samenkomsten van de gemeente. Hij zegt, “Zo ook (sommigen onder) u, wanneer u strebers naar geesten zijn (let wel er staat niet: ‘strebers naar geestelijke gaven’!), *moeten jullie te allen tijde* streven uit te munten in de opbouw van de gemeente (d.w.z. streven naar de gave van profetie of prediking en onderricht van Gods Woord dat de gemeente opbouwt)!” (1 Korintiërs 14:12).¹⁴¹ Daarom moeten christenen de geesten op de proef stellen en onderscheid maken tussen de Heilige Geest en valse (boze) geesten!

Het woord “beoordelen” wordt gebruikt met betrekking tot de mogelijke aanwezigheid van valse profeten. God zei al tegen Mozes in het Oude Testament, “Maar de profeet die overmoedig handelt door een woord in mijn Naam te spreken

¹³⁸ Grieks: εαν δε μη η διερμενευτης, σιγατω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εν εκκλησια, εαυτω δε λαλειτω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και η θεω

¹³⁹ Grieks: προφηται δε δυο η τρεις λαλειτωσαν (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και οι αλλοι διακρινετωσαν (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁴⁰ Grieks: μη παντι πνευματι πιστευετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), αλλα δοκιμαζετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τα πνευματα ει εκ του θεου εστιν, οτι ψευδοπροφηται εξεληλυθασιν (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εις τον κοσμον.

¹⁴¹ Grieks: ουτως και υμεις, επει ζηλωται εστε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) πνευματεν, προς την οικοδομην της εκκλησιας ζητειτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ινα περισσευητε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

dat Ik hem niet geboden heb te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt, die profeet zal sterven. Wanneer u dan in uw hart zegt: Hoe kunnen wij het woord herkennen dat de HEERE niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in de Naam van de HEERE spreekt, en het gebeurt niet en het komt niet uit, dan is dat een woord die de HEERE niet gesproken heeft. In overmoed heeft die profeet dat gesproken: wees niet bevreesd voor hem” (Deuteronomium 18:20-22).

Lees wat de profeet Jeremia zegt met betrekking tot de valse profeten in Israël (Jeremia 23:9-40). “Daarom zie, Ik zal die profeten (straffen)! spreekt de HEERE, die mijn woorden van elkaar stelen. Zie, Ik zal die profeten! spreekt de HEERE, die hun tong gebruiken en spreken: Hij (God) spreekt. Zie, Ik zal die profeten van bedrieglijke dromen! spreekt de Heere. Zij vertellen die, zij misleiden mijn volk met hun leugens en met hun gezwets. Ik heb hen niet gezonden. Ik heb hen geen opdracht gegeven. Zij zijn voor dit volk van geen enkel nut, spreekt de HEERE” (Jeremia 23:30-32). “Voor ieder (valse profeet) wordt zijn eigen woord een last (beter: een orakel of godspraak)¹⁴² en zo verdraait u (de valse profeet) de woorden van de levende God” (Jeremia 23:36)!

Niettemin wordt het woord “beoordelen” in 1 Korintiërs hoofdstuk 12 tot 14 niet in de eerste plaats met het oog op valse profeten gebruikt, maar met het oog op christenen die de gewoonte hebben te profeteren (preken) tijdens de samenkomsten van de gemeente. Zelfs als een woord van een Nieuwe Testament profeet door de Heilige Geest geïnspireerd is, moet de gemeente wat gezegd wordt nauwkeurig beoordelen en overwegen of het van toepassing voor de gemeente is of niet en hoe er gehandeld moet worden. Zie de voorbeelden onder de Nieuwe Testament profeten uit Jeruzalem.

Regel 6: Een Nieuw Testament profeet moet stoppen met spreken wanneer de Heilige Geest een ander Nieuw Testament profeet beweegt te spreken.

▪ 1 Korintiërs 14:30.

“En als er *eens* [aoristus tijd](dus: dit gebeurt zelden) aan een ander die daar zit, iets geopenbaard word, dan moet de eerste (spreker) zwijgen.”¹⁴³

De gave van een openbaring¹⁴⁴ ontvangen en de gave van een profetie uitspreken zijn verwant aan elkaar. Eerst komt er “een openbaring” van een bepaalde waarheid en daarna komt “het uitspreken of profeteren” van die waarheid (vers 6 en 30). Sommige Nieuwe Testament profeten (sprekers) waren geneigd te lang uit te weiden over wat zij te zeggen hadden of hadden geen zelfbeheersing te stoppen met spreken. Daarom heeft God deze regel m.b.t. “een punt erachter zetten” ingevoerd.

Deze regel sluit ook uit dat de eerste twee sprekers weer aan de beurt mogen komen nadat zij al een beurt gehad hebben! De eerste twee profeten die onderbroken werden door de derde profeet moeten blijven zwijgen. Zij kunnen blijven zwijgen, omdat dezelfde Heilige Geest die hen de genadegave van profetie gegeven heeft ook aan hen dit bevel tot zwijgen geeft en zelfbeheersing als een vrucht van de Geest geeft (Galaten 5:23). Zij kunnen zichzelf beheersen in het gebruik van alle genadegaven! Wat deze profeten moeten doen met hun onderbroken profetieën wordt niet uitgelegd. Het feit dat het God was die hen onderbrak moet voldoende zijn!

▪ 1 Korintiërs 14:31.

“Want u kunt allen (maximaal drie) *telkens weer* [onvoltooid tegenwoordige tijd] profeteren, de één na de ander, opdat allen *blijven* [onvoltooid tegenwoordige tijd] leren en allen bemoedigd (vermaand) worden.”¹⁴⁵

God geeft het vermogen aan sprekers om een profetie uit te spreken (en natuurlijk ook het vermogen te preken en onderricht in Gods Woord te geven) op zo een wijze dat ieder spreker na de ander spreekt. Hij bepaalt ook hoe lang zij mogen spreken. Op deze wijze ontvangen alle aanwezigen onderricht, vermaning en bemoediging. Terwijl onderricht meer het verstand raakt, raakt vermaning en bemoediging meer de emoties. Het woord “allen”¹⁴⁶ impliceert dat de boodschap van de tweede of derde spreker bestemd is en tot nut is voor een ander groep mensen in de gemeente dan de boodschap van de eerste spreker.

▪ 1 Korintiërs 14:32.

“En de geesten van de profeten zijn *voortdurend* aan (het beheer van) de profeten zelf onderworpen.”¹⁴⁷

Hier verwijst het woord “geesten” niet naar externe (boze) geesten als in 1 Johannes 4:1 en in 1 Korintiërs 14:12, maar naar de menselijke geesten (of zielen) van de Nieuw Testament profeten, die bestaan uit hun onzichtbare menselijke natuur in contrast tot hun zichtbare menselijke lichaam. God heeft de menselijke geest van de profeten onderworpen aan het beheer van de profeten zelf! Deze profeten mogen dus nooit aanspraak maken dat de Heilige Geest hen buiten hun

¹⁴² Een woord van God dat de profeet als “een last” is opgelegd.

¹⁴³ Grieks: εαν δε αλλω αποκαλυφθη (aanvoegende wijs, aoristus, lijdende vorm) καθημενω (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) ο πρωτος σιγατω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁴⁴ Grieks: αποκαλυψις

¹⁴⁵ Grieks: δυνασθε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) γαρ καθ ενα παντες προφητευειν (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm), ινα παντες μανθανωσιν (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και παντες παρακαλωνται (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm).

¹⁴⁶ Grieks: παντες

¹⁴⁷ Grieks: και πνευματα προφητων προφητεις υποτασσειται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

controle heeft overweldigd zodat zij niet anders konden dan te profeteren (of in tongen te spreken)¹⁴⁸. *Elk genadegave is onderworpen aan de menselijke wil van de ontvanger van de gave en hij is in staat en verantwoordelijk om die gave te gebruiken tot opbouw van de gemeente en tot ordelijk verloop van de samenkomst!* Elk christen blijft tegenover God verantwoording verschuldigd m.b.t. zijn vermogens en verantwoordelijkheden.

Christenen mogen zich niet gedragen als niet-christenen die door boze geesten overweldigd kunnen worden en zich gedragen alsof zij in een geestesvervoering geraakt zijn (d.w.z. door een boze geest bezeten zijn)! De vrucht van de Heilige Geest bij alle dingen is “zelfbeheersing” (Galaten 5:23)!

▪ **1 Korintiërs 14:33a.**

“Want God is geen God van wanorde, maar van vrede.”¹⁴⁹

Omdat het gebruik van de genadegaven (ingesloten het spreken in tongen en profeteren) te allen tijde aan de menselijke geest onderworpen is, beveelt God dat alles wat er in de samenkomsten van de gemeente gebeurt op gepaste wijze en in goede orde moet gebeuren. De God die Zich in de Bijbel openbaart is niet een God van wanorde (d.w.z. een God zonder regels, een God van verwarring en doe maar wat je zelf wilt), maar een God van goede orde. Hij is niet een God die kappot maakt, maar een God van “vrede”¹⁵⁰ (een God die heel maakt wat kappot is en welzijn brengt).

Regel 7: Vrouwen mogen niet in tongen spreken of profeteren in de samenkomsten van de gemeente.

▪ **1 Korintiërs 14:33b-34.**

“Zoals in alle gemeenten van de heiligen, *moeten vrouwen te allen tijde* in de gemeente zwijgen [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd]. Het is hun niet toegestaan [onvoltooid tegenwoordige tijd] te spreken, maar zij moeten *te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] onderdanig zijn, zoals de Wet (Genesis 3:16) ook zegt.”¹⁵¹

God en de apostel Paulus laten niet toe dat vrouwen *gedurende* de samenkomsten (i.e. de erediensten) van de gemeente mogen spreken. Dit bevel wordt niet alleen aan de gemeente van Korinte gegeven, maar aan alle gemeenten in de wereld (zie 1 Korintiërs 7:17)!

In 1 Korintiërs hoofdstuk 11 leert de apostel Paulus dat christenvrouwen *buiten* de samenkomsten van de gemeente wel mogen profeteren, mits zij een teken van gezag op hun hoofd dragen. Maar in 1 Korintiërs hoofdstuk 14 leert hij dat de christenvrouwen *tijdens* de samenkomsten van de gemeente niet mogen spreken.

Omdat dit bevel in de context van de twee vorige bevelen staat die het spreken in de gemeente beperkt: namelijk het spreken in onverstanebare tongen door middel van de menselijke geest alleen (vers 27-28) en het spreken in verstaanbare woorden door middel van het menselijke verstand (vers 29-33), moet dit bevel m.b.t. het spreken van vrouwen in de samenkomsten van de gemeente analoog zijn. Als een christenvrouw de gave van het spreken in tongen of de gave van profetie heeft ontvangen, mag zij niet van haar gezag (recht, vrijheid) gebruik maken in tongen te spreken of te profeteren *tijdens de samenkomsten van de gemeente*.

▪ **1 Korintiërs 14:35.**

“En als zij iets willen leren, dan *moeten zij te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] dat thuis aan hun eigen man vragen. Het is immers *te allen tijde* schandelijk voor een vrouw om in de gemeente te spreken [onvoltooid tegenwoordige tijd].”¹⁵²

Hoewel men geneigd is dit bevel te beperken tot het spreken in tongen en profeteren in de samenkomsten van de gemeente, breidt vers 35 dit verbod uit zelfs tot het stellen van vragen in de samenkomsten van de gemeente. In plaats hiervan moeten christenvrouwen thuis aan hun eigen mannen hun vragen stellen. Dus denkt Paulus in de eerste plaats aan getrouwde christen vrouwen.

De getrouwde christen vrouwen moeten een voorbeeld stellen aan de ander christen vrouwen met betrekking tot de onderwerping van christen vrouwen aan christen mannen. Getrouwde christen vrouwen moeten een voorbeeld stellen in onderdanigheid (Efeziërs 5:22-24; 1 Petrus 3:1-6), door op geen enkele wijze gezag uit te oefenen over hun mannen en ook door niet gezaghebbend te preken of onderricht te geven aan mannen tijdens de samenkomsten van de gemeente (1 Timoteüs 2:11-12). De ouder christen vrouwen moeten de jongere christen vrouwen (beter: de nieuwe vrouwen die aansluiten bij de gemeente) onderrichten in het goede en hen *voortdurend* [onvoltooid tegenwoordige tijd] aansporen verstandig te zijn door hun mannen en kinderen lief te hebben, bezonnen en kuis te zijn, te zorgen voor hun huishouden,

¹⁴⁸ Alleen een mens dat door een demon bezeten is, is door deze boze geest overweldigd en heeft geen controle over wat de demon door hem zegt (Markus 5:6-13)!

¹⁴⁹ Grieks: ου γαρ εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ακαταστασιας ο Θεος αλλα ειρηνης.

¹⁵⁰ Grieks: ειρηνη

¹⁵¹ Grieks: ως εν πασεις ταις εκκλησιας των αγιωναι γυναικες εν ταις εκκλησιας σιγατωσαν (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ου γαρ επιτρεπεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm) αυταις λαλειν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm). αλλα υποτασσεσθωσαν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), καθως και ο νομος λεγει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm).

¹⁵² Grieks: ει δε τι μαθειν (onbepaald wijs, aoristus, bedrijvende vorm) θελουσιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), εν οικω του ιδιους ανδρας επερωτατωσαν (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), εισχρον γαρ εστιν, γυναικι λαλειν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εν εκκλησια

goed te zijn en hun eigen mannen onderdanig te zijn. Op deze manier wordt het Woord van God *nooit* [onvoltooid tegenwoordige tijd] gelasterd (Titus 2:3-5).¹⁵³

De apostel Paulus motiveert deze opdracht op drie manieren:

- (1) De bijbelse motivatie.

De apostel Paulus doet eerst een beroep op de bijbelse motivatie: “Want Adam is eerst gemaakt (gevormd uit het klei), daarna Eva (uit de man). En niet Adam is misleid, maar de vrouw is door *eens voor altijd* [aoristus tijd] *geheel* misleid te worden een overtreder geworden *en een overtreder gebleven* [voltooid tegenwoordige tijd]¹⁵⁴ (1 Timoteüs 2:13-14).

Na de zondeval van alle mensen werd de vrouw onderworpen aan de man. Na de zondeval moet de man zwoegen in zijn werk vol met tegenslagen. En na de zondeval moet de vrouw met pijn geboorte geven aan kinderen en zich aan de man onderwerpen. “Naar uw man zal uw begeerte uitgaan, maar hij zal over u heersen” (Genesis 3:16).

Deze onderwerping van “de vrouw” aan “de man” wordt echter niet beperkt tot de onderwerping van vrouwen aan hun mannen binnen het huwelijk en gezinsleven (Efeziërs 5:22-24; Kolossenzen 3:18; 1 Petrus 3:1-6). Deze onderwerping van vrouwen aan mannen wordt ook uitgebreid naar de relatie van mannen en vrouwen in de Christelijke Gemeente. “Een vrouw moet *te allen tijde* zich laten onderwijzen in stilheid, in alle onderdanigheid [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd]. Want ik sta *nooit* [onvoltooid tegenwoordige tijd] toe dat een vrouw onderwijs geeft [onvoltooid tegenwoordige tijd] (aan mannen) of gezag uitoefent [onvoltooid tegenwoordige tijd] over mannen, maar (een vrouw moet zich) *te allen tijde* stil houden”¹⁵⁵ [onvoltooid tegenwoordige tijd] (1 Timoteüs 2:11-12).

Volgens “The Greek-English Lexicon of the New Testament and other Early Christian Literature” door Bauer, Arndt en Gingrich verwijst het woord “vrouw”¹⁵⁶ in 1 Korintiërs 14:34f en 1 Timoteüs 2:11f naar “enige volwassen vrouw” en in Efeziërs 5:22f en Kolossenzen 3:18f naar “een gehuwd vrouw”. Dit betekent dat het bevel m.b.t. de onderwerping van vrouwen aan mannen een instelling van God is die gegeven werd aan alle vrouwen en voor de hele menselijke geschiedenis vanaf de zondeval! Dit betekent niet dat mannen zonder meer over vrouwen mogen heersen, maar wel dat vrouwen niet de verantwoordelijkheid van de man als hoofd van het gezin mogen overnemen of als oudsten (ouderlingen) in de gemeente aangesteld mogen worden of als zodanig mogen optreden (bv. door Gods Woord in de erediensten van de gemeente te verkondigen of te onderwijzen).

- (2) De historische motivatie.

Daarna doet de apostel Paulus een beroep op de historische motivatie. De woorden “Als in alle gemeenten¹⁵⁷ van de heiligen” (vers 33) sluit zowel het Oude Testament Gemeente (Kerk) als de Nieuwe Testament Gemeente (Kerk) in. In Psalm 107:32 wordt over Gods Oude Testament volk gesproken als “de Gemeente of Kerk”¹⁵⁸ en over de leiders als “de raad van oudsten (ouderlingen)”¹⁵⁹. De leiders tijdens de Oude Testament periode waren ervaren “mannen”. Dus, ook gedurende de Oude Testament periode waren vrouwen onderworpen aan mannen in het huwelijk (1 Petrus 3:1-6) en onderworpen aan mannen in de Gemeente (Deuteronomium 1:15).

- (3) De culturele motivatie.

Ten slotte, doet de apostel Paulus een beroep op de culturele motivatie. “Het is immers *te allen tijde* schandelijk voor een vrouw om in de gemeente te spreken [onvoltooid tegenwoordige tijd].”

Evenals het *in die tijd en in die cultuur door zowat iedereen* als schandelijk beschouwd werd wanneer een vrouw in het openbaar bad of sprak (profeteerde) zonder een teken van gezag op haar hoofd (1 Korintiërs 11:5-6), zo werd het *in de christelijke cultuur van die tijd door zowat iedereen* ook als schandelijk beschouwd wanneer een vrouw in de samenkomsten (erediensten) van de gemeente Gods Woord met gezag over mannen sprak.

Paulus zei dat alle christenvrouwen tijdens de samenkomsten (erediensten) van de gemeente *moesten* zwijgen. Zij mochten niet spreken of vragen stellen. Maar omdat het in dit verband ging over het geïnspireerd spreken in tongen en profeteren, moeten wij deze verboden verstaan als beperkt tot het spreken in tongen of profeteren tijdens de samenkomsten (erediensten) van de gemeente. Het werd *in de christelijke cultuur van die tijd door zowat iedereen* als

¹⁵³ Grieks: Πρεσβυτιδας ωσαντως εν καταστηματι ιεροπρεπεις, μη διαβολους, μη οινω πολλω δεδουλωμενας (deelwoord, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm), καλοδιδασκαλους, ινα σωφρονιζωσιν (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τας νεας φιλανδρους ειναι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), φιλοτεκνους, σωφρονας, αγνας, οικουργους, αγαθας, υποτασσομενας τοις ιδιοις ανδρασιν, ινα μη ο λογος του θεου βλασφημηται (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

¹⁵⁴ Grieks: Αδαμ γαρ πρωτος επλασθη (aantonende wijs, aoristus tijd, lijdende vorm), ειτα Εβα. και Αδαμ ουκ ηπατηθη (aantonende wijs, aoristus tijd, lijdende vorm), η δε γυνη εξαπατηθεισα (deelwoord, aoristus tijd, lijdende vorm) εν παραβασει γεγονεν (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁵⁵ Grieks: γυνη εν ησυχια μανθανετω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εν παση υποταγη. διδασκειν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε γυναικι ουκ επιτρεπω (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ουδε αυθεντειν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ανδρος, αλλ ειναι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εν ησυχια

¹⁵⁶ Grieks: γυναικος

¹⁵⁷ Grieks: τα εκκλησια

¹⁵⁸ Hebreeuws: qahal am; Grieks Septuagint: εκκλησια λαου

¹⁵⁹ Hebreeuws: moshab zekenim; Grieks Septuagint: καθεδρα πρεσβυτερων

een schande beschouwd als een christenvrouw in tongen sprak of profeteerde tijdens de samenkomsten (erediensten) van de gemeente.

Maar omdat christenvrouwen in het openbaar wel mochten voorbede doen en profeteren (1 Korintiërs 11:5), werd het niet als een schande beschouwd als een christenvrouw normaal sprak (zong of bad) gedurende de samenkomsten (erediensten) van de gemeente. Bepalend is dat christenvrouwen op geen enkele wijze onderwijs mochten geven tijdens de erediensten en dat zij geen gezag mochten uitoefenen over mannen (1 Timoteüs 2:11-12).

▪ **1 Korintiërs 14:36.**

“Of is het Woord van God *eens voor altijd in het verleden* [aoristus tijd] van u uitgegaan? Of heeft het *eens voor altijd* alleen u bereikt?”¹⁶⁰

De gemeente te Korinte had haar eigen gewoonte, namelijk, dat vrouwen in de samenkomsten van de gemeente wel in tongen spraken en profeteerden. Daarom vraagt Paulus of zij dan de uitzondering op Gods regel zijn dat vrouwen m.b.t. gezaghebbend Gods Woord spreken tijdens de samenkomsten (erediensten) van de gemeente moesten zwijgen (vers 33). Het Woord van God begon niet bij de gemeente te Korinte, maar bij de gemeente te Jeruzalem. Het Woord van God bereikte niet alleen de gemeente van Korinte, maar gemeenten overal in de wereld! Daarom moet de gemeente van Korinte de gewoonte van de andere gemeenten in de wereld betrekken bij hun gewoonten en zich onderwerpen aan de heersende praktische gewoonten in alle andere gemeenten in de wereld!

▪ **1 Korintiërs 14:37.**

“Als iemand *blijft* [onvoltooid tegenwoordige tijd] denken dat hij een profeet of geestelijk begaafd is, dan *moet hij te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] door en door weten (erkennen) dat wat ik u schrijf geboden van de Heere zijn.”¹⁶¹

Juist de christenen die genadegaven ontvangen hebben (d.w.z. zij die aanspraak maken dat zij de gave van het spreken in tongen of de gave van profetie als een *blijvend* vermogen ontvangen hebben), zouden te allen tijde moeten weten en erkennen dat de regels waarover Paulus schrijft geboden van de Heer zijn! Zij die de gewoonte hebben om “de charismata” (de genadegaven) te beoefenen zouden de eersten moeten zijn die de regels van de Heer m.b.t. het gebruik van de charismatische gaven tijdens de samenkomsten van de gemeente gehoorzamen!

▪ **1 Korintiërs 14:38.**

“Maar als iemand *aanhoudend* [onvoltooid tegenwoordige tijd] geen rekening houdt (met Gods gebod), wordt er (door God met hem) *doorgaans* [onvoltooid tegenwoordige tijd] geen rekening gehouden.”¹⁶²

“Geen rekening houden met” (ignoreren) is het tegenovergestelde van “door en door grondig kennen” (1 Korintiërs 13:12). Wie de geboden van God ignoreert, wordt door God geïgnoreerd. En wie de geboden van God gehoorzaamt, wordt volkomen door God erkend (zie Handelingen 5:32). Iemand die de ingestelde regels van God m.b.t. de beoefening van de genadegaven niet gehoorzaamt, loopt het risico door God verloochend te worden (zie Matteüs 7:22-23; Matteüs 10:33).

▪ **1 Korintiërs 14:39.**

“Daarom, broeders, *moeten* jullie *voortdurend* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] ernaar streven om te profeteren, en jullie *moeten nooit* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] het spreken in andere talen (tongen)(duidelijk is de bedoeling het spreken in tongen alleen op de manier die geleerd wordt in vers 13-19) verhinderen.”¹⁶³

Dit is bijna een herhaling van vers 1, maar is nu belangrijker omdat Paulus profetie en het spreken in tongen uitgelegd heeft. De woorden betekenen echter niet dat de gemeente nu het profeteren tijdens de samenkomsten van de gemeente moet doordrijven, want het beoefenen van profetie tijdens de samenkomsten van de gemeente moet strikt volgens de bovengenoemde regels van God gebeuren (vers 29-33).

Ook betekenen de woorden niet dat de gemeente nu aangemoedigd wordt in tongen te spreken, want ook het beoefenen van het spreken in tongen moet strikt volgens de bovengenoemde regels van God gebeuren (vers 13-19 en vers 27-28).

¹⁶⁰ Grieks: η ἀφ ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἐξηλθεν (aantonende wijs, aoristus, bedrijvende vorm), η εἰς ὑμᾶς μόνους κατηντήσεν (aantonende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)

¹⁶¹ Grieks: εἰ τις δοκεῖ (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) προφητικῆς εἶναι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ἢ πνευματικὸς, ἐπιγινώσκω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ἢ γράφω ὑμῖν ὅτι κυρίου ἐστίν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ἐντολῆ

¹⁶² Grieks: εἰ δὲ τις ἀγνεί (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm), ἀγνοεῖται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm).

¹⁶³ Grieks: ὡστε, ἀδελφοί [μου], ζηλοῦτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τὸ προφητεῦν, καὶ τὸ λαλεῖν (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) μὴ κωλύετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσσαις

▪ 1 Korintiërs 14:40.

“Alle dingen moeten *te allen tijde* [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] op een gepaste wijze en in goede orde gebeuren.”¹⁶⁴

Het onderricht m.b.t. de gave van profetie en de gave van het spreken in tongen heeft het onderricht m.b.t. de genadegave ongehuwd te blijven als achtergrond (1 Korintiërs 7:6,17,25,35,36). Charismatische activiteiten mogen nooit de goede orde in de samenkomsten van de gemeente verstoren. Alle samenkomsten van de gemeente moeten de aanwezigen opbouwen, vermanen, bemoedigen en troosten. Alles wat hiermee in strijd komt moet uitgesloten worden!

1 Korintiërs hoofdstuk 14 leerde de betekenis, beperkingen en schadelijke misbruiken bij de beoefening van de charismatische gaven gedurende de vroege Nieuwe Testament periode toen de Canon van het Nieuwe Testament nog niet voltooid was. Omdat christenen vandaag de volledige openbaring van God in de Bijbel bezitten, weten zij alles wat zij behoren te weten.

Na de voltooiing van de Canon van het Nieuwe Testament word “profetie” vooral de verkondiging of prediking van het Woord van God die al helemaal geopenbaard is:

- door de profeten van het Oude Testament (2 Petrus 1:19-21)
- door de Grote en Finale Profeet, Jezus Christus (Hebreeën 1:1-2)
- en door de apostelen van het Nieuwe Testament (Efeziërs 3:5; zie Openbaring 11:3)

Regel 8: Elk gebruik van de gave van profetie moet overeenstemmen met iemands geloof.

▪ Romeinen 12:6-7.

“En nu hebben wij *voortdurend* genadegaven, onderscheiden naar de genade die ons *eens voor altijd* is gegeven: hetzij profetie, naar de mate van (in overeenstemming met de standaard van) het geloof.”¹⁶⁵

Zoals in Romeinen 12:3 mag het woord “het geloof” in een subjectieve betekenis gebruikt worden en verwijst dan naar de het vertrouwen van de christen in God en zijn beloften. De nieuwtestamentische profeet mag nooit iets zeggen in strijd met *zijn persoonlijk geloof* in Jezus Christus. Als er enige twijfel in zijn hart is of de openbaring die hij ontvangen heeft echt van God komt, dan moet hij niet en mag hij niet zijn profetie uiten!

Maar het woord “het geloof” mag ook in een objectieve betekenis gebruikt worden en verwijst dan naar “*het Christelijke Geloof*” als de waarheid die God in de Bijbel geopenbaard heeft en die elk christen behoort te geloven en te gehoorzamen! De nieuwtestamentische profeet mag nooit iets zeggen dat in strijd is met het Christelijk Geloof zoals het geopenbaard is door de apostelen en nu in de Bijbel opgetekend staat!

DEEL II. DE AARD, DOEL EN GEBRUIK VAN DE GENADEGAVEN

A. DE AARD EN DOEL VAN DE GENADEGAVEN

1. De aard van een genadegave (een geestesgave)

▪ Een genadegave is een bijzonder vermogen of functie die door Gods soevereine besluit gegeven wordt

“Een genadegave” of “geestesgave”¹⁶⁶ (een “charisma”) is *een bijzonder verlangen en vermogen (bekwaamheid) of functie (soms ambt)* die God door zijn genade en soevereine beschikking geeft (1 Petrus 4:10; Efeziërs 4:7,11; 1 Korintiërs 12:4-6,11). Het is zowel de gewone als de bijzondere werkzaamheid van de Heilige Geest in een christen. Het is niet het resultaat van de vaardigheid of het vernuft van een christen (een gelovige). Het is altijd een uiting van Gods genade in een verscheidenheid aan vormen door de bediening van christenen.

▪ Een genadegave is een openbaring (manifestatie) van Gods kracht, wijsheid en kennis in een christen

Een “genadegave” (1 Korintiërs 12:4) is een manifestatie (openbaring) van Gods kracht en wijsheid, enz. (1 Korintiërs 12:7) door de christen (de gelovige) die tot uiting komt in verschillende bedieningen (zowel gewone als ambtelijke bedieningen)(1 Korintiërs 12:5) en werkingen (effecten, producten, resultaten)(1 Korintiërs 12:6).

▪ Een genadegave is altijd beperkt in omvang

Een “genadegave” is altijd “een toegemeten gave”; beperkt in omvang, “naar de maat van de gave”¹⁶⁷ van Christus. Niemand krijgt alles dat een bepaalde geestesgave ook maar op een specifiek gebied kan doen (Efeziërs 4:7). Niemand krijgt alle genadegaven. En alle christenen krijgen niet één bepaalde genadegave (1 Korintiërs 12:29-30).

¹⁶⁴ Grieks: παντα δε ευσχημενωσ και κατα ταξιν γινεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

¹⁶⁵ Grieks: εχοντες (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) δε χαρισματα κατα την χαριν την δοθεισαν (deelwoord, aoristus, lijdende vorm) ημιν διαφορα, ειτε προφητειαν κατα την αναλογιαν της πιστεωσ

¹⁶⁶ Grieks: χαρισμα

¹⁶⁷ Grieks: το μετρον της δωρεασ

▪ Een genadegave kan bijzonder of gewoon zijn

Omdat het woord “gaven” (Grieks: charismata) nauwkeuriger omschreven wordt in de meervoudsvorm, bijvoorbeeld: “gaven van genezing”¹⁶⁸, “werkingen van krachten”, “vormen van hulpverlening” en “bestuurlijke gaven” (1 Korintiërs 12:9,28,30), wordt het woord “gaven” in algemene zin gebruikt. Het woord “genadegaven”¹⁶⁹ wordt het beste in algemene zin opgevat als alle gaven van de Heilige Geest (1 Korintiërs 1:7), zowel *de bijzondere* als *de gewone* gaven van de Heilige Geest. Een absolute onderscheid tussen de *buitengewone (bijzondere)* gaven en de *gewone (permanente)* gaven van de Heilige Geest kan niet gemaakt worden.

Gewone gaven van de Heilige Geest zijn bijvoorbeeld: “de gave (charisma) om een ander gelovige geestelijk te versterken of te bemoedigen” (Romeinen 1:11), “de gave (charisma) van verlossing” (Romeinen 5:15), “de gave (charisma) van eeuwig leven” (Romans 6:23), of zelfs de nog meer algemene zin van “dienen”, onderwijzen”, “bemoedigen” “geven”, enz. Beide de gewone als buitengewone gaven komen van de Heilige Geest en het onderscheid tussen dezen wordt niet duidelijk aangegeven. Niettemin, in 1 Korintiërs hoofdstuk 12 tot 14 heeft Paulus de buitengewone genadegave van profetie en het spreken in tongen op het oog.

2. De verschillende soorten van genadegaven in het Nieuwe Testament

Lees Romeinen 12:4-8, 1 Korintiërs 7:1,7; 12:7-10,28-30; 14:6,26; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:10-11.

▪ Verschillende soorten genadegaven.

Het Nieuwe Testament geeft een opsomming van ongeveer 30 verschillende genadegaven (geestelijke bekwaamheden of geestelijke functies en soms geestelijke ambten). Ze zijn: (1) apostelen van Jezus Christus (een uniek ambt); (2) apostelen van de gemeente (een ambt); (3) profeten (een uniek ambt); (4) profetie of profeteren (een activiteit); (5) onderricht (als een activiteit); (6) onderricht (als inhoud); (7) leraren (een ambt of een functie); (8) evangelisten (als een ambt of een functie); (9) herders of pastors (als een ambt of een functie); (10) dienen (als een ambt: diaken of een bekwaamheid); (11) bekwaamheid te helpen; (12) bemoedigen; (13) bijdragen aan noden; (14) geven; (15) leiderschap in de zin van vooroplopen (als een ambt of een functie); (16) leiderschap in de zin van aansturen (als een ambt of een functie); (17) barmhartigheid bewijzen; (18) onthouding of celibaat; (19) woorden van wijsheid spreken; (20) woorden van kennis spreken; (21) geloof om bergen te verzetten; (22) verschillende gaven van genezing; (23) verschillende vermogens om wonderen te verrichten; (24) verschillende bekwaamheden om geesten te onderscheiden (d.w.z. te onderscheiden wat door de Heilige Geest geïnspireerd wordt en wat niet); (25) het vermogen in een ander taal van mensen te spreken; (26) het vermogen in een taal van engelen (tongen) te spreken; (27) het vermogen een bekend taal te vertalen of wat gezegd wordt uit te leggen; (28) het vermogen een taal (tong) van engelen te vertolken of uit te leggen; (29) het vermogen openbaringen (visioenen, dromen) te ontvangen; (30) de bekwaamheid een psalm te schrijven, voor te dragen of te zingen.

▪ Verschillende ambten.

Merk op dat enkele van deze genadegaven (geestesgaven) niet alleen *een geestelijk vermogen of bekwaamheid* zijn, maar ook *een geestelijk functie of ambt*. “Apostelen”, “profeten” en “leraren” zijn geestelijke ambten – hun genadegave wordt vanuit het oogpunt van hun ambt bekeken.

Het is dus niet zo dat de Gemeente (Kerk) in de beginperiode werd geleid door de Geest los van de kerkelijke ambtsdragers. In de eerste gemeente van de vroege Christelijke Kerk (de gemeente van Jeruzalem) traden de apostelen van Jezus Christus ook op als “oudsten” (ouderlingen)(Handelingen 2:42 en Handelingen 4:33 in 30 n.C.; Handelingen 8:1 in 30-34 n.C.; zie Handelingen 11:30 in 46 n.C.). De apostelen traden ook op als “diakenen” (Handelingen 4:34-35 in 30 n.C.). Ook in de eerste gemeente uit de heidenen functioneerde een apostel als één van de oudsten (1 Petrus 5:1 in 62-63 n.C.).

De gemeente van Jeruzalem stelde ook anderen als “diakenen” aan (Handelingen 6:3-4 in 30-34 n.C.) en zond¹⁷⁰ Barnabas als “een apostel” (d.w.z. een zendeling) naar Antiochië (Handelingen 11:19-26 in 44-46 n.C.).

De gemeente van Antiochië had “profeten” en “leraren” (Handelingen 13:1 in 47-48 n.C.). Paulus en Barnabas stelden “oudsten” (ouderlingen) aan in elke nieuwe gemeente die zij stichtten (Handelingen 14:23 in 47-48 n.C.). De gemeente van Korinte had “apostelen”, “profeten” en “leraren” (1 Korintiërs 12:28 in 56 n.C.). De gemeente van Efeze had “apostelen”, “profeten”, “evangelisten”, “herders” en “leraren” (Efeziërs 4:11 in 60-61 n.C.). De gemeenten op Kreta hadden “oudsten” (ouderlingen) (Titus 1:5 in 62-63 n.C.). De christengemeenten uit hoofdzakelijk de heidenen verspreid over Klein Azië hadden “oudsten” (ouderlingen) (1 Petrus 5:1-4 in 62-63 n.C.).

Het is een instelling van God dat een gemeente geleid wordt door “een raad van oudsten” (Handelingen 14:23; 1 Timoteüs 4:14). Dus alle andere ambten als apostelen profeten, leraren, evangelisten, herders en leraren moeten zich aan de raad van oudsten van de gemeente onderwerpen (Handelingen 20:17,28; 1 Petrus 5:1-4)! Ook de diakenen werden door de gemeente gekozen, maar door de apostelen als oudsten in de Jeruzalem gemeente bevestigd (Handelingen 6:3-6).

¹⁶⁸ Grieks: χαρισματα ιαματων

¹⁶⁹ Grieks: χαρισματα

¹⁷⁰ Grieks: εξαπεστειλαν (aantonende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)

▪ **Verschillende bedieningen (taken).**

Bij deze opsommingen van de genadegaven zijn de *bedieningen* of *taken* inbegrepen die tot welzijn van de wereldwijde Gemeente worden uitgeoefend, sommige met een *gewoon*, andere met een *bijzonder* karakter. Al deze bedieningen of taken kunnen door middel van een bijzondere gave worden uitgeoefend, maar dat is niet per se noodzakelijk, want zij kunnen ook uitgeoefend worden zonder een bijzonder genadegave (zie bv. “onderricht” in Kolossenzen 3:16). Niettemin, het vermogen om de gewone bedieningen zowel als de buitengewone bedieningen (taken) te vervullen wordt door de Heilige Geest gegeven. Wat Paulus duidelijk wil maken is niet, dat voor al deze bedieningen of taken in de gemeente een bijzondere genadegave nodig is, maar veeleer dat er in de wereldwijde Gemeente *een grote verscheidenheid* aan bedieningen of taken is!

▪ **De lijst van genadegaven is niet volledig.**

Enkele van deze lijsten of opsommingen van de genadegaven noemen dezelfde gaven, maar geen lijst bedoelt een volledig overzicht te geven. De brief aan de Korintiërs noemt de genadegaven *die juist in de plaatselijke gemeente van Korinte in dié tijd voorkwamen*, terwijl de brief aan de Romeinen de genadegaven noemt *die in de plaatselijke gemeente ruimte zouden moeten krijgen*.

De implicatie van de verschillende lijsten is dat er andere genadegaven zijn die niet in deze opsommingen voorkomen. Bijvoorbeeld de gaven van creativiteit en muziek (zie Exodus 28:3; Exodus 31:1-6; Exodus 35:10,25,35; Exodus 36:1; Psalm 33:2-3; Psalm 45:1; Psalm 78:72).

Bovendien heeft elke genadegave een verscheidenheid aan uitdrukkingsvormen in de verschillende bedieningen waarin zij gemanifesteerd worden. Zo zijn er verschillende soorten gaven van “onderwijs”; bijvoorbeeld, de gave om te onderwijzen door middel van woorden (Schrift uitleg), tekeningen of toneel. En zo zijn er ook de gave om verschillende groepen mensen te onderwijzen, zoals volwassenen, kinderen of gehandicapten. Enzovoorts. Elk van deze gaven van onderwijs kan wel of niet bepaalde buitengewone bekwaamheden met zich meebrengen. Bovendien is elk van deze gaven van onderwijs beperkt in omvang (Efeziërs 4:7).

3. Het doel van de genadegaven

Het bezit van genadegaven maakt iemand niet “beter” of “geestelijker”. De christenen in Korinte bezaten alle genadegaven, zowel de buitengewone (bijzondere) gaven als de gewone (algemene) gaven (1 Korintiërs 1:7), en toch bleven zij “vleselijk”, “ongeelijk” (1 Korintiërs 3:1). De kenmerken van “geestelijkheid” zijn geestelijke volwassenheid (1 Korintiërs 3:1-4) en de vrucht van de Heilige Geest (Galaten 5:22-24).

Het voornaamste principe van de eerste brief aan de Korintiërs is, dat alles dat iemand bezit of mag gebruiken op zodanige wijze gebruikt moet worden, dat het tot eer van God en tot welzijn van iemands medemens is. “Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen zijn nuttig. Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen bouwen op. Laat niemand zijn eigen voordeel zoeken, maar ieder dat van de ander” (1 Korintiërs 10:23-24).

De vier duidelijk te onderscheiden doeleinden van de genadegaven zijn:

- elkaar te dienen (1 Petrus 4:10-11)
- de Gemeente (Kerk) op te bouwen (1 Korintiërs 12:7; 1 Korintiërs 14:12)
- de christenen toe te rusten voor werken van dienstbetoon (Efeziërs 4:11-13)
- en uiteindelijk God in alle dingen te verheerlijken (1 Petrus 4:11)!

Elkaar dienen met zijn genadegave is een ander manier om lief te hebben! De taak of genadegave van de een vult dat van de ander aan en zo wordt het Lichaam van Christus opgebouwd.

4. Een genadegave aan ieder christen of niet?

God bepaalt welke genadegave (geestelijke bekwaamheid of geestelijke ambt) Hij geeft en aan wie Hij het geeft (1 Korintiërs 12:7,11,18,28; 1 Korintiërs 14:26; Efeziërs 4:7; Hebreeën 2:4; 1 Petrus 4:10).

Maar christenen hebben verschillende meningen over de vraag of ieder christen in de wereld een genadegave ontvangt of niet. Het woord “ieder”¹⁷¹ in de Bijbel kan zowel universele als beperkte betekenis hebben.

▪ **Het woord “ieder” in de Bijbel kan universele betekenis hebben.**

Met universele betekenis betekent het woord “ieder mens die ooit in de wereld geleefd heeft” (Romeinen 2:6) of “ieder mens die zich bekeert en gelooft” (Handelingen 2:38; Romeinen 12:3; Romeinen 14:12). Dus geloven sommige christenen dat het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 1 Korintiërs 12:7, 1 Korintiërs 14:26 en 1 Petrus 4:10 betekent dat ieder christen zonder uitzondering een genadegave ontvangen heeft.

Maar als de Bijbel de nadruk wil leggen op “ieder individu zonder uitzondering”, dan gebruikt het niet de uitdrukking “ieder”, maar de uitdrukking “ieder een”¹⁷² (Handelingen 20:31; 1 Tessalonicenzen 2:11).

¹⁷¹ Grieks: *εκαστος*

¹⁷² Grieks: *εις εκαστος ορ εν εκαστος*

▪ Het woord “ieder” in de Bijbel kan beperkte betekenis hebben.

Met beperkte betekenis betekent het woord “ieder persoon die tot een bepaalde groep behoort”: “ieder huichelaar” (Lukas 13:15); “ieder mens in de grote schare” (Johannes 6:7); of “ieder behoeftige christen” (Handelingen 4:35). Daarom is het beter het woord “ieder” in 1 Korintiërs 7:7, 1 Korintiërs 12:7, 1 Korintiërs 14:26 en 1 Petrus 4:10 te beperken tot “ieder christen in het Lichaam van Christus die de Heilige Geest een bijzondere of gewone genadegave gegeven heeft”. Het is dus echt niet noodzakelijk aan te nemen dat ieder christen die ooit leeft een genadegave ontvangt! God, zijn Woord en zijn Gemeente (Kerk) vormen geen democratie!

Conclusie. God geeft niet noodzakelijk een genadegave aan “ieder” christen die ooit leeft, maar hij geeft wel aan elke christen een plaats en een taak in het Lichaam van Christus.

Hoewel niet ieder christen die ooit leeft een genadegave (een charisma) ontvangt, moet ieder christen liefhebben! En hoewel niet ieder christen een specifieke bediening ontvangt, moet ieder christen toch dienen.

5. Genade is veel breder dan de genadegaven!

Efeziërs 4:7 zegt dat aan “ieder één (d.w.z. ieder individueel christen)” genade (niet: genadegave)¹⁷³ eens voor altijd gegeven is naar de mate waarin Christus haar schenkt¹⁷⁴. Door Efeziërs 4:7 met Efeziërs 4:11 te vergelijken is het duidelijk dat “genade”¹⁷⁵ veel breder is dan alleen maar “genadegaven”¹⁷⁶. Ieder individuele christen in de wereld ontvangt een bepaalde mate van de buitengewone uitwerkingen van Gods genade (Efeziërs 4:7), maar niet ieder christen ontvangt noodzakelijk een genadegave (Efeziërs 4:11).

Voorbeelden van “genade” zijn: de Godgegeven *onverdiende genade of cadeau* van verlossing (Efeziërs 2:8-9); een Godgegeven *vaardigheid* om het fundament van een gemeente te leggen (1 Korintiërs 3:10), de Godgegeven *kracht* om hard te werken (1 Korintiërs 15:10), de Godgegeven *weerstandvermogen* om in omstandigheden van zwakheid te volharden (2 Korintiërs 12:9); of de Godgegeven *taak* om zendingswerk te doen onder de heidenen (Galaten 2:9).

Maar “genade” kan ook een Godgegeven genadegave (bekwaamheid of functie)(een charisma) zijn (Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:10-11). Hoewel het woord “genade” alle genadegaven insluit (Efeziërs 4:7,11), sluit de lijsten van genadegaven in de Bijbel niet alle voorbeelden van Gods genade in!

6. De liefde is belangrijker dan de genadegaven!

1 Korintiërs 12:31 zegt, “Ik wijs jullie de meest voortreffelijke weg” (d.w.z. beter dan de grotere genadegaven of alle genadegaven bij elkaar genomen). Door 1 Korintiërs 12:31a met 31b te vergelijken wijst Paulus naar de weg van de liefde die beter is dan het verlangen naar de genadegaven. Hieruit volgt dat *als een bepaald genadegave in een christen of in een gemeente ontbreekt, de liefde nooit mag ontbreken!*

Het is echter mogelijk de genadegaven te beoefenen zonder de liefde (1 Korintiërs 13:1-13)! En het is zelfs mogelijk dat een gemeente alle bestaande genadegaven bezit (1 Korintiërs 1:7), maar toch “vleselijk of werelds” blijft (1 Korintiërs 3:1-4)!

Specifieke genadegaven (gewone en bijzondere vermogens of bekwaamheden of functies of ambten) van de Heilige Geest worden op soevereine wijze toebedeeld *aan bepaalde christenen* in het Lichaam van Christus. Maar de liefde is een gave van de Heilige Geest die *aan alle christenen afzonderlijk* gegeven wordt (Romeinen 5:5; Titus 3:5-6).

Omdat de genadegaven dus niet aan ieder christen afzonderlijk gegeven wordt, is het leven vanuit Gods genade en de liefde veel belangrijker dan het bezit van een genadegave.

B. HET NAJAGEN, ONTVANGEN, HERKENNEN EN BEOORDELING VAN DE GENADEGAVEN.

1. Het najagen van de genadegaven

In 1 Korintiërs hoofdstuk 12 tot 14 bestrijdt de apostel Paulus het misbruik van de gave van het spreken in tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente te Korinte. Hij spreekt over wat er zou moeten gebeuren in de gemeente van Korinte en in alle andere gemeenten. Drie zaken waren nodig in deze gemeente: een verandering van verlangen, een voortdurend volgen van de liefde en een nadruk op het opbouwen van anderen.

▪ De gemeente van Korinte moet haar verlangen naar het spreken in tongen veranderen.

De gemeente van Korinte (1 Korintiërs 12:27) hechte veel belang aan de gave van het spreken in onverstanebare tongen. Men hoopte dat de gave van het spreken in onverstanebare tongen hun overvloedig geschonken zou worden. De

¹⁷³ Grieks: *χαρις*, niet: *χαρισμα*

¹⁷⁴ Grieks: *ἐνὶ δεξιᾷ* ἡμῶν εδοθη (aantonende wijs, *auristus*, lijdende vorm) *ἡ χάρις* κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ χριστοῦ

¹⁷⁵ Grieks: *χαρις*

¹⁷⁶ Grieks: *χαρισμα*

apostel Paulus zegt dat *dit verlangen moest veranderen*, omdat het verkeerd was de gave van het spreken in onverstaanbare tongen boven de andere genadegaven te stellen.

Paulus verwijst naar sommige christenen die genadegaven bezitten. 1 Korintiërs 13:1-13 leert dat alle mensen in de wereld moeten liefhebben, maar 1 Korintiërs 14:2-3 zegt dat alleen sommige christenen de buitengewone gave van profetie of het spreken in tongen bezitten. Daarom kan de conclusie gerechtvaardigd zijn dat “jagen naar” de liefde een bevel aan de gehele gemeente is, terwijl “streven naar” een bepaald genadegave een bevel is aan alleen die christenen in de gemeente die specifieke genadegaven hebben ontvangen. Terwijl alle christenen voortdurend moeten jagen naar de liefde, moeten christenen die specifieke genadegaven ontvangen hebben vooral streven naar het gebruik van verstaanbare profetie en niet naar het spreken in onverstaanbare tongen.

Paulus maakt onderscheid tussen het bezit van en het gebruik van genadegaven. Omdat we onderscheid moeten maken tussen het bezit van en het uiting geven aan genadegaven (1 Korintiërs 14:26-33), heeft het bevel “streven naar” speciaal betrekking, *niet op het verwerven* van specifieke genadegaven, maar op *het uiten van of gebruiken van* genadegaven in de gemeente. Wat 1 Korintiërs 12:31a bedoelt is dat die christenen die op een soevereine wijze genadegaven van de Heilige Geest ontvangen hebben moeten streven naar het gebruik van de gave van profetie (verstaanbare communicatie) eerder dan het gebruik van de gave van het spreken in tongen (onverstaanbare communicatie)!

Paulus kent een groter betekenis toe aan de gave van profetie. 1 Korintiërs 12:31 zegt, “Streef dus naar de hoogste (letterlijk: meerdere) genadegaven”¹⁷⁷. Evenals de Korintiërs maakt Paulus onderscheid in de belangrijkheid van de genadegaven. Dit onderscheid moet gemaakt worden in overeenstemming met de maatstaf van God in de hemel en niet in overeenstemming met de maatstaf van de mensen van een bepaald kerkgenootschap op de aarde. Het woord “vooral”¹⁷⁸ (1 Korintiërs 14:1) geeft aan dat er blijkbaar een verschil in rangorde is tussen de specifieke genadegaven (zie “de meerdere” genadegaven, 1 Korintiërs 12:31).

Tweemaal in zijn opsomming van de gaven gaf Paulus de gave van het spreken in tongen de laagste plaats. In 1 Korintiërs 12:28 kent Paulus de hoogste plaats toe aan de “apostelen”, “de profeten” en de “leraren”. In Romeinen 12:6-7 en in 1 Korintiërs 14:1-3 beschouwt Paulus de gave van “profetie” als de belangrijkste gave. De Korintiërs, aan wie de Heilige Geest geestelijke gaven gegeven heeft, moeten “streven naar”¹⁷⁹ het gebruik van profetie, daar het duidelijk (verstaanbaar) tot mensen spreekt tot opbouw, bemoediging en troost (in tegenspoed)¹⁸⁰. Dat Paulus de hoogste plaats toekent aan de gave van profetie, wijst erop dat de gemeente van Korinte ten onrechte de hoogste plaats toekende aan het spreken in tongen.

Tenslotte, wijst Paulus de meest voortreffelijke weg van de liefde aan. De context (1 Korintiërs 12:28-30 en 1 Korintiërs 14:1-3) staat ons niet toe om 1 Korintiërs 12:31 op te vatten als een aansporing aan individuele christenen die hen stimuleert te streven naar het bezit van de een of ander (bijzonder of gewone) genadegave (vooral te streven naar het bezit van de gave van het spreken in onverstaanbare tongen).

In plaats daarvan wijst Paulus hun de weg van de liefde, die nog veel verder omhoog voert, en spoort hen aan om de liefde “na te jagen” (1 Korintiërs 12:31b – 14:1). Het is zijn bedoeling om glashelder te laten zien hoe de liefde alle geestesgaven te boven gaat! De liefde maakt mensen tot Gods volk en leert hen te leven tot eer van God en tot welzijn van anderen.

▪ **De gemeente van Korinte moet haar nadruk op het streven naar genadegaven veranderen.**

Het woord “jagen naar”¹⁸¹ (1 Korintiërs 14:1) is veel sterker dan het woord “streven (verlangen) naar”¹⁸² (1 Korintiërs 12:31; 1 Korintiërs 14:1): “Jagen naar” legt de nadruk op de continuïteit: *een nooit eindigende handeling*. “Verlangen naar” legt de nadruk meer op de *intensiteit* van de handeling. De meest voortreffelijke weg is altijd de beoefening van de liefde.

▪ **De gemeente van Korinte moet haar zelfgerichtheid verleggen.**

Paulus spreekt over genadegaven (geestesgaven) en niet over geesten! Korintiërs 14:12 zegt letterlijk, “Omdat jullie strebers (zeloten, ijveraars) van geesten (sic!) zijn, moeten jullie streven om overvloediger te zijn (uit te munten) in de opbouw van de gemeente”¹⁸³.

Het is niet onmogelijk dat de Korintiërs elke specifieke (bijzondere) genadegave aan “een specifieke (niet-christelijke) geest” toeschreven. Maar Paulus helpt hen te begrijpen dat de verschillende genadegaven van één en dezelfde Heilige

¹⁷⁷ Grieks: ζηλουτε δε τα χαρισματα τα μειζονα

¹⁷⁸ Grieks: μαλλον δε

¹⁷⁹ Grieks: ζηλουτε

¹⁸⁰ Grieks: παραμυθια = troosten in pijn en verdriet, ontmoediging en tegenstand

¹⁸¹ Grieks: διακετε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁸² Grieks: ζηλουτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

¹⁸³ Grieks: ουτως και υμεις, επει ζηλωται εστε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) πνευματων,

προς την οικοδομην της εκκλησιας ζητειτε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ινα περισσευητε (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

Geest afkomstig zijn (1 Korintiërs 12:4,11). Terwijl de christenen in de gemeente van Korinte streefden naar (boze) “geesten, nam Paulus aan dat de christenen te Korinte de Heilige Geest ontvangen hadden (1 Korintiërs 2:12:11; 1 Korintiërs 12:3) en dat de Heilige Geest genadegaven aan hun menselijke geest kan geven (1 Korintiërs 12:11). Terwijl de Korintiërs streefden naar geesten die veroorzaakte dat mensen in onverstanebare tongen gingen spreken en gevolglijk verwarring en wanorde veroorzaakten, spoorde Paulus hen aan te verlangen naar de genadegave van profetie die een boodschap in verstaanbare woorden communiceert en gevolglijk mensen opbouwde.

Paulus spreekt over het opbouwen van anderen in plaats van zichzelf. Terwijl de Korintiërs ernaar streefden de bijzondere gave van tongen te bezitten om zichzelf te verheffen, spoorde Paulus die christenen die specifieke genadegaven bezaten aan om uit te munten in het gebruik of uiten van die genadegaven die tot opbouw van anderen in de gemeente zijn. Genadegaven die opbouwen maken gebruik van verstaanbare woorden en niet van onverstanebare klanken (1 Korintiërs 14:8).

▪ **De gemeente van Korinte moet de verstaanbare genadegaven nastreven.**

Het volgende gedeelte (1 Korintiërs 14:13-19) bewijst dat de Korintiërs meer achtung moesten hebben voor de verstaanbare genadegaven die zich regelmatig manifesteerden (bv. profetie, prediking), dan voor de plotselinge uitbarstingen van onverstanebare genadegaven (bv. het spreken in tongen).

Paulus heeft op het oog, niet wat er gebeurde in de gemeente van Korinte (want dat was niet goed), maar wat tijdens de samenkomsten van de gemeente van Korinte en alle andere gemeenten zou moeten gebeuren.

2. Het ontvangen, herkennen en beoordeling van de genadegaven

▪ **Het ontvangen van de genadegaven.**

Wie bepaalt uiteindelijk welke specifieke genadegave iemand in feite ontvangt? De Drie-enige God (de Vader, de Zoon en de Heilige Geest) geeft in zijn soevereine beschikking en onverdiende genade specifieke genadegaven aan bepaalde christenen, kent bijzondere functies of ambten in de gemeente toe en geeft aan ieder christen een plaats en een taak (1 Korintiërs 12:11,18,28; Efeziërs 4:7; Hebreeën 2:4; 1 Petrus 4:10). Hij bepaalt uiteindelijk welke specifieke genadegaven (vermogens of bekwaamheden en functies of ambten) Hij geeft en Hij bepaald aan wie Hij ze geeft. En de christenen aan wie specifieke genadegaven gegeven zijn, worden aangespoord om te streven naar het gebruik van die genadegaven die de gemeente opbouwen. God zorgt ervoor dat elke christen een eigen plekje in het Lichaam van Christus krijgt.

Hoewel Hij niet per se elke christen zonder uitzondering *een specifieke bediening* toebedeelt, moet iedere christen zonder uitzondering *dienen!* En hoewel Hij niet per se elke christen zonder uitzondering *een specifieke genadegave* geeft, moet iedere christen zonder uitzondering *liefhebben!*

▪ **Het herkennen van de genadegaven.**

Hoe ontdekken christenen of God aan hen een genadegave gegeven heeft? Het maakt niet uit of het nu om gewone of bijzondere genadegaven gaat en of deze vermogens (bekwaamheden) of functies (ambten) zijn.

Christenen ontdekken hun genadegave door de Bijbel te bestuderen en door gebed. Bestudeer de Bijbel en maak je eigen wat de Bijbel leert over de specifieke genadegaven, hun kenmerken en functies.

Christenen ontdekken hun genadegave door dienstbaar te zijn. Bied je diensten aan bij verschillende werkzaamheden, zoals kinderwerk, jeugdwerk, hulp aan mensen in nood of hulpbehoevenden, bemoediging van ontmoedigden, evangelisatie, het maken van discipelen, enz. Als God je een specifieke genadegave heeft gegeven, zal het *alleen zichtbaar worden als je anderen dient in de gemeente of in de maatschappij*. God geeft geen genadegave als een versiering om over op te scheppen, maar als een bekwaamheid die je in staat stelt dienstbaar te zijn aan anderen. Een christen die zich niet dienstbaar opstelt, kan er niet achter komen of God hem een specifieke genadegave gegeven heeft of niet.

Christenen ontdekken hun genadegave door niet hun aanleg, maar juist hun functioneren te evalueren.

Een genadegave is een bekwaamheid die je ertoe aanzet dienstbaar te zijn op het gebied van die gave. Dit komt tot uiting in het *verlangen* om op dat gebied dienstbaar te zijn. Omdat je genadegaven niet los kunt zien van het dienen en opbouwen van anderen, is het *effect* van je dienst(en) op anderen een goede indicatie van je genadegave(n).

Vraag jezelf af:

- “Wat vinden andere christenen van mijn dienstbetoon en inspanningen?”
- “Voor wat voor werk vragen andere mensen me vaak?”
- “Waarvan vinden zij dat ik er goed in ben?”
- “Van welke dingen die ik gedaan heb, zeiden ze dat ze erdoor geholpen werden?”

Vraag jezelf vervolgens af:

- “Hoe evalueer ik mijn functioneren zelf?”
- “Waar geniet ik van?”
- “Welke dingen doe ik goed?”

- “Welke dingen doe ik die anderen opbouwen?”

▪ De beoordeling van de genadegaven.

God heeft een groot verscheidenheid van genadegaven vastgesteld. Hoe zou een christen zichzelf in de gemeente moeten zien? Onder christenen bestaan verschillen die God in zijn soevereine beschikking en toebedeling van zijn genade in het leven heeft geroepen. Er zijn verschillen in “de genadegaven”, verschillen in de “de bedieningen” in het Lichaam van Christus, verschillen in “de genade die God geeft” aan iedereen en verschillen in “de mate van geloof” (1 Korintiërs 12:4-7,14-27; Efeziërs 4:7; Romeinen 12:3-6). Gods wil is verantwoordelijk voor de verscheidenheid onder christenen en bepaalt de richting van ieders leven.

Nederigheid noodzakelijk. “Het koesteren van gedachten die hoger zijn dan je voegen”¹⁸⁴ (Romeinen 12:3) is trots. Trots bestaat uit het begeren of uitoefenen van een recht dat iemand niet toebehoort. Niemand is immuun voor een overdreven gevoel van eigenwaarde. Een christen die een hogere of andere genadegave of functie (ambt) in de gemeente begeert dan God hem in zijn genade heeft gegeven, is bezig met moedwillige zelfverheffing. Dit geldt ook voor het begeren van het spreken in onverstaanbare tongen.

“Jezelf nuchter beoordelen”¹⁸⁵ (NBG: gedachten van bedachtzaamheid koesteren)(Romeinen 12:3) is nederigheid. Een christen moet zichzelf niet het bezit van genadegaven toedichten die hij niet heeft. Ook moet hij niet de genadegaven weigeren te erkennen die God hem of anderen in zijn genade gegeven heeft. Zowel overdreven (opgeblazen) eigenwaarde als valse bescheidenheid is verkeerd. Een christen moet zichzelf evalueren, niet door zichzelf met zijn eigen maatstaf te meten, maar met de mate van geloof die God een ieder heeft toebedeeld op zijn soevereine en genadige wijze.

Geloof noodzakelijk. “Het geloof” in Romeinen 12:3 heeft betrekking op geloof in zijn gewone subjectieve betekenis, namelijk “God vertrouwen” en “aanspraak maken op zijn beloften”. Echter, met de woorden, “de mate van geloof die God iedereen heeft toebedeeld”, bedoelt Paulus niet *de hoeveelheid* geloof, maar veeleer *het soort* geloof. Hij denkt aan de verschillende manieren waarop elke christen andere christenen en de gemeente tot zegen kan zijn door zijn specifieke gave of functie (ambt) te gebruiken in combinatie met zijn geloof. De vele verschillende maten van geloof zijn een afspiegeling van de vele verschillende manieren waarop “geloof” moet worden beoefend in het licht van de verscheidenheid van genadegaven, bedieningen (taken) en ambten die in de Gemeente bestaat.

Door Gods soevereine genade (Romeinen 12:6) ontvangt elke christen zijn “mate van geloof”, dat wil zeggen, als een lid van het Lichaam van Christus ontvangt hij zijn plaats in het Lichaam, ontvangt hij een of ander bijzonder of gewone genadegave van de Heilige Geest, ontvangt hij een of ander taak en ontvangt hij het overeenkomstige soort geloof waardoor en binnen de grenzen waarvan hij zijn gave, functie (ambt) en taak moet uitoefenen. Geloof is niet alleen een vereiste wanneer we lid van de Gemeente worden; geloof is ook vereist om onze verschillende genadegaven: vermogens of bekwaamheden, bedieningen of taken, functies of ambten als leden van de Gemeente uit te oefenen.

Liefde noodzakelijk. Alle specifieke genadegaven kunnen alleen naar behoren worden uitgeoefend *door geloof* in Christus, alsmede alleen *in liefde* (1 Korintiërs 13).

Aldus heeft elke genadegave (vermogen of bekwaamheid), functie (ambt) en bediening (taak) zijn grenzen:

- wat betreft het soort gave (1 Korintiërs 12:4)
- wat betreft het gebied waarop het moet worden uitgeoefend (1 Korintiërs 12:5,18)
- wat betreft het soort geloof dat nodig is om deze gave uit te oefenen (Romeinen 12:3,6)
- en wat betreft de wijze waarop het uitgeoefend wordt (1 Korintiërs 12:6-7).

C. HET GEBRUIK VAN DE GENADEGAVEN

▪ Hoe een christen zijn genadegave moet gebruiken voor het welzijn van anderen.

De genadegave van “onderricht” als voorbeeld. Laten we de genadegave van onderricht als voorbeeld nemen. Alle christenen, of ze nu de gave van onderricht hebben of niet, moeten betrokken zijn bij de gewone bediening van wederzijds onderricht (Matteüs 28:20; Kolossenzen 3:16). Terwijl alle christenen moeten onderrichten, hebben maar een paar christenen *de bijzondere gave van onderricht* ontvangen (1 Korintiërs 12:29).

Degenen die de gave van onderricht gekregen hebben, hebben de verantwoordelijkheid om hun gave voor drie dingen te gebruiken:

- Ze moeten andere christenen *dienen* door hen te onderrichten.
- Ze moeten *een voorbeeld zijn* voor andere christenen door hun manier van onderrichten.
- Ze moeten andere christenen *toerusten of trainen* in het geven van onderricht.

De genadegave van “geven” als voorbeeld. Alle christenen, of ze nu de gave van geven hebben of niet, moeten betrokken zijn bij de gewone bediening van geven. Ze worden geroepen hun bezit te delen met de behoeftigen in Gods

¹⁸⁴ Grieks: υπερφρονειν

¹⁸⁵ Grieks: σωφρονειν

Gemeente en zij worden geroepen om gastvrij te zijn (Romeinen 12:13). Terwijl alle christenen moeten geven, hebben maar een paar christenen *de bijzondere gave van geven* ontvangen. Deze christenen moeten geven, een voorbeeld zetten hoe te geven en anderen toerusten te geven.

De genadegave van “barmhartigheid bewijzen” als voorbeeld. Alle christenen, of ze nu de gave van barmhartigheid hebben of niet, moeten betrokken zijn bij de gewone bediening van barmhartigheid bewijzen. Ze worden geroepen een barmhartig Samaritaan te zijn voor mensen die God op hun weg brengt en hen te helpen (Lukas 10:37). Terwijl alle christenen barmhartigheid moeten bewijzen, hebben maar een paar christenen *de bijzondere gave van barmhartigheid bewijzen* ontvangen. Deze christenen moeten barmhartigheid bewijzen, een voorbeeld zetten hoe om barmhartigheid te bewijzen en anderen toerusten barmhartigheid te bewijzen.

Christenen moeten de andere genadegaven die ze gekregen hebben net zo gebruiken: om *te dienen*, om *het goede voorbeeld te geven* en om andere christenen *toe te rusten* op het gebied van hun genadegave.

De genadegave van het spreken in tongen is een uitzondering. De brief aan de Korintiërs leert dat het spreken in tongen een uitzondering is: als een persoon wat hij met zijn geest wil zeggen niet tegelijk met zijn verstand in verstaanbare woorden kan zeggen, dan moet hij in de bijeenkomsten van de gemeente zwijgen (1 Korintiërs 14:28). Het spreken in onverstaanbare tongen is NIET opbouwend!

Vrouwen mogen zo wie zo niet in de bijeenkomsten van de gemeente onderricht geven (1 Timoteüs 2:12) of profeteren of in tongen spreken (1 Korintiërs 14:34-38).

Dat het spreken in *onverstaanbare* tongen een bewijs is van “gedoopt zijn met de Heilige Geest” is absoluut on-Bijbels! Moderne manipulatie van christenen om in onverstaanbare tongen te spreken is een onchristelijke praktijk!

▪ **Waarom een christen de bediening van andere christenen nodig heeft.**

Elk lid van het Lichaam van Christus (de Gemeente of Kerk) is nodig om de andere leden te dienen. En ieder lid heeft de bediening van de andere leden nodig. Romeinen 12:4-8 leert welke genadegaven in de gemeente behoren te functioneren. Elkaar dienen met de specifieke (bijzondere of gewone) gave(n) van de Heilige Geest is daarom een andere manier om elkaar liefde te betuigen! Zoals de hand niet zonder de voet en de voet niet zonder het oog kan, zo kan het ene lid niet zonder het dienstbetoon (met of zonder de genadegave) van het andere. Het dienstbetoon of de gave van elk lid vult dat van het andere aan. Op deze manier wordt de Gemeente van Christus op de beste manier opgebouwd.

D. DE GAVEN VAN DE GEEST EN DE VRUCHT VAN DE GEEST

Het bezit en gebruik van specifieke genadegaven van de Heilige Geest bewijzen niet dat iemand bijzonder “geestelijk” of “volwassen” is. De gemeente van Korinte bezat alle genadegaven (1 Korintiërs 1:7) en toch waren de gemeenteleden niet geestelijk of volwassen, maar juist “vleselijk” en “onmondig” in Christus. Zij gedroegen zich kinderlijk (kinderachtig) en net als de heidenen (1 Korintiërs 3:1-4)!

De beoefening van de genadegaven zonder liefde is mogelijk, maar in Gods ogen volslagen nutteloos (1 Korintiërs 13:1-3).

Het echte bewijs dat je naar de Heilige Geest leeft, door de Heilige Geest beheerst wordt en je door de Heilige Geest laat leiden is NIET de beoefening van de genadegaven, maar WEL het openbaar worden van de vrucht van de Geest in je leven. En de vrucht van de Heilige Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid (geduld), vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing (Galaten 5:22-23).

Zelfs als de genadegaven in het leven van een individueel christen of van een gemeente ontbreekt, mag de vrucht van de Geest, vooral de liefde, nooit ontbreken!

DEEL III. EEN UITGEBREID UITLEG VAN DE GENADEGAVEN

(1) APOSTELN

Het woord “apostel” betekent “een persoon uitgezonden” om een taak uit te voeren. Het is een specifieke functie of ambt (gebaseerd op een roeping) of een specifiek bekwaamheid (gebaseerd op een genadegave). Het woord heeft twee betekenissen in de Bijbel en de twee betekenissen worden uitgedrukt in twee termen om een praktisch onderscheid te maken:

- Het woord wordt gebruikt met een unieke betekenis: “iemand uitgezonden door Jezus Christus met de unieke historische taak om de wereldwijde Kerk te grondvesten”. “De apostelen van Jezus Christus” zijn “het fundament van de historische Kerk” (Efeziërs 2:20) en bestonden uit de elf discipelen van Jezus Christus op aarde (Markus 3:14-19) en Paulus (Handelingen 9:1-31; 1 Korintiërs 9:1-2; Galaten 1:1; Galaten 2:8-9). Deze

twalf apostelen hebben geen opvolgers!¹⁸⁶ Er zijn na hen geen apostelen van Jezus Christus meer (wel apostelen van de gemeenten).

- Het woord wordt in de algemene zin gebruikt van “iemand uitgezonden door een plaatselijke gemeente met meestal de taak om nieuwe gemeenten te stichten (te planten) en op te bouwen. “De apostelen van de gemeenten” bestaan uit vertegenwoordigers of zendingen uitgezonden door een plaatselijke gemeente. Deze functie bestaat nog steeds vandaag.

1. De unieke betekenis: de apostelen van Jezus Christus.

▪ **Uniek.**

“De apostelen van Jezus Christus” waren een unieke groep mannen. Zij waren uniek in de geschiedenis, omdat zij persoonlijk door de Heer Jezus Christus Zelf gekozen, geroepen, toegerust en uitgezonden werden en niet door een of ander kerkgenootschap of organisatie (Markus 3:13-19; Paulus: Handelingen 26:16-20; Romeinen 1:1; Galaten 1:15). Zij hebben geen opvolgers!

▪ **Taak.**

Gedurende de eerste eeuw n.C. waren de apostelen van Jezus Christus de instrumenten van de Heer Jezus Christus:

- om het evangelie wereldwijd te verkondigen (Hebreeën 2:3; Johannes 15:26-27; Handelingen 1:2,3,8; Paulus: 1 Korintiërs 15:1-2;5-10; Galaten 2:7-9) en het fundament voor de wereldwijde Kerk te leggen (Matteüs 16:18; Handelingen 2:47; Efeziërs 2:20; Paulus: 2 Korintiërs 11:28). Het fundament is al gelegd en geen enkel “nieuwe apostel” kan daar iets aan toevoegen!
- om de oog- en oorgetuigen van Jezus Christus te zijn (Johannes 15:26-27; Handelingen 1:8), vooral van zijn opstanding (dat Hij leeft!) (Lukas 1:2; Handelingen 1:21-22; 1 Korintiërs 15:5-7; 2 Petrus 1:16-18; Paulus: 1 Korintiërs 9:1; 1 Korintiërs 15:8-10). Er zijn geen oog- en oorgetuigen meer van zijn leven op aarde, of van zijn dood aan het kruis en zijn opstanding!
- om de optekening van Gods openbaring in het Nieuwe Testament te voltooien (Johannes 14:26; Johannes 16:13-15; 2 Petrus 3:2; Paulus: 2 Petrus 3:15-16). Geen “nieuwe profeet” of “nieuwe apostel” of “nieuwe bisschop”, enz. heeft het gezag iets aan de Bijbel toe te voegen!

De apostelen van Jezus Christus hadden deze taken alleen gedurende de eerste periode van de Nieuwe Testament Kerk.

▪ **Begaafd.**

De apostelen van Jezus Christus hadden een speciale maat van de Heilige Geest ontvangen, ten einde de waarheid te verkondigen *gedurende het begin van de Kerkgeschiedenis* en om *deze waarheid in Bijbelboeken op te tekenen* (Johannes 20:21-22; Johannes 14:26; Johannes 16:7-15; Paulus: 1 Korintiërs 2:1-14).

▪ **Grondleggende leiders.**

Dus, de apostelen van Jezus Christus (inclusief Paulus) hebben het fundament van de historische wereldwijde Kerk gelegd (Matteüs 16:18; Galaten 2:7-9; Efeziërs 2:20). Door hun bediening werden de drie groeperingen van mensen die in het Boek Handelingen genoemd worden (m.n. de Joden, de Samaritanen en de heidenen) een deel van Gods volk (Handelingen hoofdstukken 2,8, en 10).

▪ **Tekenen.**

God bevestigde zijn roeping van de apostelen van Jezus Christus en zegende hun arbeid door middel van tekenen en wonderen (Markus 16:20; Handelingen 2:43; Hebreeën 2:3-4; Paulus: 2 Korintiërs 12:12) en door hen veel vrucht op hun arbeid te geven (Handelingen 2:47). De tekenen en wonderen hielpen mensen om in de apostolische boodschap te geloven (Johannes 4:48).

▪ **Gezag.**

De apostelen van Jezus Christus hadden bijzondere gezag (Matteüs 16:19; Matteüs 18:18; Johannes 20:23; Paulus: Galaten 1:6-9).

- Zij sloten mensen in en buiten Gods Koninkrijk (Johannes 20:23; Handelingen 6:1-7; Handelingen 8:18; Paulus: Handelingen 13:8-12; Galaten 1:6-9)
- Zij legden de christelijke leer en praktijk vast in hun onderricht (Handelingen 2:42; Handelingen hoofdstuk 15; 2 Petrus 3:2; Judas 17; Paulus: 2 Timoteüs 1:13);
- Zij bevelen christenen hen te gehoorzamen en hun onderricht in praktijk te brengen (Handelingen 16:4; Paulus: Filippenzen 4:9)
- Zij stelden de eerste oudsten (ouderlingen) in de nieuwe gestichte gemeenten aan (Handelingen 14:23)
- Hun taak en ambt waren niet beperkt tot de lokale gemeente, maar in de wereldwijde Kerk en door de eeuwen heen (Handelingen 1:8; Handelingen 26:16-20).

¹⁸⁶ De zogenaamde “Apostolische Successie” of “opeenvolging van de apostelschap van bv. Petrus” is on-Bijbels! “Bisschop” of “opziener” (Grieks: επίσκοπος) is in de Bijbel een taak van de oudste (ouderling) en niet een kerkelijk ambt (zeker niet boven de oudsten) (Handelingen 20:17,28; Titus 1:5,7). Het woord “bisschop” werd pas een kerkelijk ambt of positie boven de oudsten in de Kerkgeschiedenis gedurende de tweede eeuw n.C.!

▪ **Positie.**

De apostelen van Jezus Christus, samen met de nieuwtestamentische profeten vormden het historische fundament van de wereldwijde Kerk die bestond uit gelovigen uit de Joden en de heidenen (Efeziërs 2:14-20; Openbaring 21:14). Zij hebben Gods eeuwige plan bekendgemaakt, namelijk, dat de gelovigen uit de heidenen op volkomen gelijke voet erfgenamen geworden zijn samen met de gelovigen uit de Joden (Efeziërs 3:4-6). De apostelen van Jezus Christus voeren tweemaal de lijst van genadegaven in de Bijbel aan (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11). Zij bezaten veel meer dan alleen maar bijzondere geestelijke bekwaamheden. Zij zijn een unieke geestelijke ambt in de wereldwijde Kerk.

Zij zijn beperkt tot “de twaalf” (elf zonder Judas) discipelen van Jezus Christus (Markus 3:13-19; Handelingen 1:13) en de apostel Paulus (1 Korintiërs 9:1; 1 Korintiërs 15:8). Hoewel Matthias door mensen op aarde gekozen werd om de plaats van Judas in te nemen, was er geen officiële roeping of aanstelling voor Matthias door God in de hemel (Handelingen 1:15-26)! De twaalf apostelen van Jezus Christus hebben geen opvolgers, omdat niemand later zou kwalificeren voor de vereisten van een apostel van Jezus Christus (Handelingen 1:21-26).

▪ **Valse apostelen ontmaskeren.**

Christenen moeten mensen die aanspraak maken “apostelen” te zijn en dezelfde gezag als de apostelen van Jezus Christus te hebben op de proef stellen (2 Korintiërs 11:5,12-15; Openbaring 2:2). Zij moeten mensen die zich voordoen als apostelen van Jezus Christus als valse apostelen ontmaskeren. Christenen moeten “de apostelen van Jezus Christus” van “de apostelen van de gemeenten” onderscheiden.

2. De algemene betekenis: de apostelen van de gemeenten.

▪ **Apostelen zijn afgevaardigden.**

“De apostelen van de gemeenten”¹⁸⁷ zijn boodschappers, afgevaardigden of vertegenwoordigers van plaatselijke gemeenten, uitgezonden om een bijzondere taak onder inspiratie en leiding van de Heilige Geest uit te voeren (Handelingen 14:4; 2 Korintiërs 8:23; Filippenzen 2:25; 1 Tessalonicenzen 2:6-7).

▪ **Apostelen zijn zendelingen.**

Het woord “apostel” wordt van Barnabas en Paulus (Handelingen 14:4) en weer van Paulus, Silvanus en Timoteüs (1 Tessalonicenzen 2:6-7) gebruikt toen zij als zendelingen werden uitgezonden met de taak nieuwe gemeenten te stichten (te planten) en op te bouwen. Zij werden door Christus of de Heilige Geest *geroepen*, maar door de gemeenten *uitgezonden* (Handelingen 13:1-4). Hun taak werd overal in de Christelijke Kerk uitgevoerd. Let op Barnabas in Handelingen 9:27; Handelingen 11:22-26,30; Handelingen 12:25; Handelingen hoofdstuk 13 en 14; Handelingen 15:12,22; en Handelingen 15:39. Zij brachten verslag uit aan de plaatselijke gemeente van waar zij uitgezonden werden (Handelingen 14:26-28; Handelingen 18:22-23).

▪ **Zij moeten van de apostelen van Jezus Christus onderscheiden worden.**

Het woord “apostel” mag vandaag toegepast worden op christenen die door een plaatselijke gemeente uitgezonden worden met een of ander speciale taak, vooral ten einde nieuwe gemeenten te stichten en op te bouwen. Dus mag het woord toegepast worden op hedendaagse “zendelingen”, “kerkplanters” en “gemeente bouwers”. Deze *genadegave* mag “de apostolische gave” genoemd worden, hoewel dit tot misverstand kan leiden alsof het “de Apostolische Successie” (opeenvolging) betekend. Daarom is het beter deze *genadegave* “een apostel of uitgezondene van de gemeente” te noemen. Niettemin moeten “de apostelen van de gemeenten” duidelijk van “de apostelen van Jezus Christus” onderscheiden worden omdat eerstgenoemde apostelen niet uniek zijn! Let goed op wat christenen met “valse apostelen” moeten doen (2 Korintiërs 11:13; Openbaring 2:2).

3. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden tot het ambt van zending of uitgezondene met de taak nieuwe gemeenten te stichten en op te bouwen (Handelingen 13:1-4) en andere christenen de genadegave van zending of uitgezondene ontvangen (Efeziërs 4:11), worden alle christenen bevolen actief betrokken te zijn bij zendingwerk (het maken van mensen uit alle volken tot discipelen van Jezus Christus). “Een discipel” is een volgeling-leerling van Jezus Christus met specifieke kenmerken. Hij is een volwassen en functionerende christen (Matteüs 28:18-20).

(2) OPENBARINGEN, PROFETEN EN PROFETIE

De aard van profetie.

“Een openbaring”¹⁸⁸ betekent een nieuwe openbaring of onthulling die vooral aan de apostelen van Jezus Christus werd gegeven (1 Korintiërs 14:6) en soms aan een nieuwtestamentische profeet (1 Korintiërs 14:26). Deze openbaringen werden vervolgens verkondigd (geprofeteerd) boven al in de prediking en onderricht van de apostelen van Jezus Christus en soms in de profetieën van de nieuwtestamentische profeten. Uiteindelijk werden deze openbaringen opgetekend in het Nieuwe Testament.

¹⁸⁷ Grieks: *αποστολοι εκκλησιων*

¹⁸⁸ Grieks: *αποκαλυψις*

“Een profetie”¹⁸⁹ is een afkondiging (proclamatie) of verkondiging van wat God geopenbaard heeft. Het is spreken onder inspiratie van de Heilige Geest. Het woord “profeteren”¹⁹⁰ betekent “om uiting te geven aan” de dingen die God geopenbaard heeft, “om uit te spreken”, “te proclameren”, of “te verkondigen”. In de Bijbel wordt het in drie betekenissen gebruikt:

- (1) **Bijbelse profetie.** *De unieke betekenis:* de gave van profetie van de Oude Testament profeten die Gods openbaring in het Oude Testament geopenbaard en opgetekend hebben en de gave van profetie van de Nieuwe Testament apostelen die Gods openbaring in het Nieuwe Testament geopenbaard en opgetekend hebben. Dit was een genadegave en ambt gedurende de Oude Testament en gedurende de Nieuwe Testament periode.
- (2) **De genadegave van profetie in de vroege periode van de Christelijke Kerk.** *De unieke betekenis:* de gave van profetie van de Nieuwe Testament profeten die af en toe Gods bedoelingen in een specifieke situatie openbaarde. Dit was een genadegave en ambt gedurende de vroege periode van de Christelijke Kerk. Alleen een paar van hun uitspraken zijn in de Bijbel opgetekend.
- (3) **Profetie als verkondiging.** *De algemene betekenis:* de gave van profetie in de zin van de verkondiging van wat de Heilige Geest al in de Bijbel geopenbaard heeft. Dit is een buitengewone of een gewone genadegave.

(A) DE UNIEKE BETEKENIS:

DE GAVE VAN PROFETIE GEDURENDE DE OUDE TESTAMENT EN DE NIEUWE TESTAMENT PERIODE. DE OUDE TESTAMENT PROFETEN DIE GODS OUDE TESTAMENT OPENBARING GEOPENBAARD HEBBEN EN DE NIEUWE TESTAMENT APOSTELN VAN JEZUS CHRISTUS DIE GODS NIEUWE TESTAMENT OPENBARING GEOPENBAARD HEBBEN.

1. De Oude Testament profeten bezaten de gave van profetie.

▪ De aard van de Oude Testament profeten.

De Oude Testament profeten waren uniek. Hun profetische arbeid was een genadegave en aan ambt alleen gedurende de Oude Testament periode. Zij ontvingen hun woorden van de Heilige Geest (2 Petrus 1:20-21; zie Numeri 11:17,25), d.w.z., van de Geest van de Heer Jezus Christus (1 Petrus 1:10-12). Zij stonden als het ware in de raadsvergadering van de HEER en hoorden zijn woorden (Jeremia 23:18). De HEER openbaarde Zichzelf aan hen in visioenen en sprak tot hen in hun dromen (Numeri 12:6).

De Oude Testament profeten openbaarde het Woord van God zoals het in het Oude Testament staat geschreven. De woorden “Zo zegt de HEERE” (Jeremia 2:1) staan 359 keer voor profetieën in het Oude Testament geschreven. De profeten van het Oude Testament spraken de woorden van God en waren de mondstukken van God, Gods instrumenten voor nieuwe openbaringen! Al hun woorden waren geïnspireerd door God en absoluut gezaghebbend voor leer en leven.

Hun verkondiging openbaarde wie God is (Jesaja 40:11-31) en wat Gods wil is in bepaalde geestelijke, morele en sociale omstandigheden (Jesaja 1:2-4,10-20). Zij deden mensen terugkeren van hun slechte weg naar God (Jeremia 23:22). Dus, gedurende de Oude Testament periode sprak God tot mensen door de profeten (Hebreeën 1:1).

De Oude Testament profeten waren niet bang voor de koppige en rebelerende mensen in Israël (Ezechiël 2:4-7). En de Oude Testament profeten moeten duidelijk onderscheiden worden van de valse profeten die visioenen, dromen en bedrog uit hun eigen hart spraken en maakte dat mensen de HEER vergaten (Jeremia 23:16-29).

▪ De inhoud van de Oude Testament profetieën.

De verkondigingen van de Oude Testament profeten waren niet maar toekomst voorspellingen die mensen vandaag misschien interessant vinden. Hun profetieën:

- verklaarde het verleden van Gods plan (Gods verlossingsgeschiedenis m.b.t. het verleden)(Jesaja 48:3-6a; Jeremia 2:1-13)
- wierpen licht op het heden van Gods plan (Gods verlossingsplan m.b.t. het heden)(Jesaja 48:17-18; Jeremia 23:16-32)
- en onthullen de toekomst van Gods plan (Gods verlossingsplan m.b.t. de toekomst) (Jesaja 48:6b-7; Jeremia 23:2-8; Jeremia 29:10-11).

▪ De aangesprokenen in het Oude Testament.

De Oude Testament profeten maakte Gods openbaring bekend aan:

- specifieke volken: Juda, Israël en soms de omliggende volken (Jesaja hoofdstuk 13-23; Jeremia hoofdstuk 36-51)
- specifieke steden: Jeruzalem en soms andere steden (2 Kronieken 36:15-16; Jesaja 3:1,8-9)
- specifieke groepen: de oudsten en de leiders (Jesaja 3:14,16)
- specifieke individuen: koning Achaz (Jesaja 7:3-4; koning Hiskia (Jesaja 38:1)

¹⁸⁹ Grieks: προφητεια

¹⁹⁰ Grieks: προφημι

▪ **De waarschuwing tegen valse profeten.**

Mensen die aanspraak maakten “profeten” te zijn moesten op de proef gesteld worden. Als zij dingen profeteerden die niet gebeurden, waren zij valse profeten en gelovigen hoeven hen niet te vrezen (Deuteronomium 18:10-22). Als zij dingen profeteerden die tegenstrijdig waren met de Wet en de Profeten (d.w.z. de Oude Testament Bijbel), dan waren zij valse profeten en moest Gods volk niet naar hen luisteren (Jeremia 23:9-40).

▪ **Het einde van de Oude Testament profeten.**

De laatste Oude Testament Profeet in de betekenis van het Mondstuk van God.

De Oude Testament profeten waren de mondstukken van God gedurende de Oude Testament periode. Hun profetieën kwamen tot een einde bij de eerste komst van Jezus Christus. Na Jezus Christus mag niemand meer voorgeven een Oude Testament profeet te zijn en zeggen, “Zo zegt de HEER”, omdat de Oude Testament profeten profeteerden tot Johannes de Doper (Matteüs 11:13). Jezus Christus is de Grote Profeet met wie alle profeten als mondstukken van Gods openbaring tot een einde kwam (Handelingen 3:22-26; Hebrëeën 1:1-2). Er zijn niet langer profeten als de Oude Testament profeten meer!

Er zijn geen toevoegingen tot het Oude Testament meer mogelijk.

De openbaringen van de Oude Testament profeten zijn opgetekend in het Oude Testament. De Oude Testament Canon of lijst van 39 Bijbelboeken werd omstreeks 420 v.C. gesloten. De Oude Testament profeten als mondstukken van God of als degenen die nieuwe openbaringen van God voor alle mensen geven, hebben geen opvolgers.

“De apocriefe boeken”¹⁹¹ zijn geschreven tijdens de laatste twee eeuwen voor Christus en zijn dus niet een deel van de Oude Testament Canon!

Jezus Christus vervulde de openbaring die in het Oude Testament gegeven werd.

Het hart van de Oude Testament profetieën is “de eerste komst van de Messias, Jezus Christus” (Deuteronomium 18:15-19). Jezus Christus kwam om de Wet en de Profeten van de Oude Testament openbaring te vervullen (Matteüs 5:17; Handelingen 3:17-24; Handelingen 10:43; Handelingen 26:22-23; Romeinen 10:4; 2 Korintiërs 3:14-17; 1 Petrus 1:10-11).

Jezus Christus opende het verstand van zijn discipelen zodat zij de profetieën in het Oude Testament konden begrijpen en geloven (Lukas 24:25-27,44-45). Daarom moeten alle profetieën in het Oude Testament in het licht van de Nieuwe Testament openbaring uitgelegd worden!

2. De Nieuwe Testament apostelen van Jezus Christus bezaten de gave van profetie

▪ **De apostelen van Jezus Christus ontvingen de geheimenissen.**

“Een geheimenis”¹⁹² is een waarheid die voorheen verborgen was, maar nu geopenbaard is. De Grootste en Laatste Profeet, Jezus Christus, heeft zijn profetieën voltooid in de verkondiging van zijn apostelen! Het werd aan de apostelen van Jezus Christus gegeven “de geheimenissen van het Koninkrijk” te kennen (Matteüs 13:11; Matteüs 16:17, onder andere de geheimenis dat de gelovigen uit de heidenen op gelijke voet met de gelovigen uit Israël Gods erfgenamen zijn (Efeziërs 3:3-6).

Jezus Christus zei tegen zijn apostelen, “Nog veel heb Ik tegen u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen” (Johannes 16:12-14).

▪ **De apostelen van Jezus Christus ontvingen de openbaringen.**

“Een openbaring”¹⁹³ is een onthulling of bekendmaking van een geheimenis of een waarheid vooral door middel van een visioen (2 Korintiërs 12:1; Openbaring 1:1,10,12) of een droom (Genesis 28:12-15) die aan de Oude Testament profeten (Ezechiël 1:1), de Nieuwe Testament apostelen (1 Korintiërs 14:6) en de Nieuwe Testament profeten (1 Korintiërs 14:26) gegeven werd.

Jezus Christus voltooide zijn openbaring door zijn apostelen. De brieven van de apostelen herinnerende mensen aan de woorden van de heilige profeten van het Oude Testament en aan de woorden en geboden van Jezus Christus in het Nieuwe Testament (2 Petrus 3:1-2,15-16).

¹⁹¹ De apocriefe boeken mogen niet “deuterocanonieke boeken” genoemd worden alsof zij toch een deel vormen van de Canon van de Bijbel! De apocriefe boeken horen niet tot de Canon van de Bijbel! De apocriefe boeken zijn de boeken die de Griekse vertaling (de Septuaginta) en de Latijnse vertaling (de Vulgata) meer hebben dan de Hebreeuwse Oude Testament (de Masoretische tekst). Zij zijn later onwettig tot het Oude Testament toegevoegd. Ze zijn: 1 Esdras, 2 Esdras, Tobit, Judit, Toevoegingen aan Daniël (het gebed van Azarja, het Lied van de drie kinderen, Susanna, Bel en de draak), zes toevoegingen aan Ester, het Gebed van Manasse, de Brief van Jeremia, Baruch, Wijsheid van Jezus Sirach, de Wijsheid (van Salomo), 1 Makkabeëën, 2 Makkabeëën, 3 Makkabeëën, 4 Makkabeëën.

¹⁹² Grieks: μυστήριον

¹⁹³ Grieks: αποκάλυψις

▪ **De apostelen van Jezus Christus schreven Bijbelboeken.**

De apostelen van Jezus Christus waren de oog- en oorgetuigen van het leven, dood en opstanding van Jezus Christus (Johannes 15:26-27; Handelingen 1:21-22). Zij bezaten de gave van profetie en vele andere kwalificaties die hun zo een belangrijke plaats boven al de andere genadegaven en ambten gaven. De apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers (Markus, Lukas, Jakobus, Judas en de schrijver aan de Hebreëen) hebben de Bijbelboeken van het Nieuwe Testament geschreven (Johannes 14:26; Johannes 15:26-27; Johannes 16:13-15; Johannes 20:31; 2 Petrus 3:1-2,15-16).

▪ **De apostelen van Jezus Christus spraken woorden van universele en permanente betekenis.**

De apostelen van Jezus Christus ontvingen openbaringen die van fundamenteel belang zijn voor de hele Kerk gedurende de hele Nieuwe Testament periode van de eerste komst van Jezus Christus tot de tweede komst van Jezus Christus (1 Korintiërs 15:3; Galaten 1:11-12,16). Zij ontvingen openbaringen die essentieel zijn voor alle mensen in alle tijden over zaken die zij moeten weten, geloven en doen onder alle omstandigheden.

▪ **De apostelen van Jezus Christus zijn onfeilbaar en gezaghebbend.**

De prediking en onderricht van de Heer Jezus Christus en zijn apostelen zijn onfeilbaar en gezaghebbend voor de leer en het leven van mensen gedurende de hele periode van de eerste tot de tweede komst van Jezus Christus (Handelingen 2:42; Handelingen 16:4; Filippenzen 4:9; 2 Timoteüs 1:13). De apostelen van Jezus Christus bezaten veel eigenschappen die hen de belangrijkste van alle genadegaven en ambten maakten.

(B) DE UNIEKE BETEKENIS:

DE GAVEN VAN PROFETIE GEDURENDE DE NIEUWE TESTAMENT PERIODE. DE NIEUWE TESTAMENT PROFETEN WAREN DEGENEN DIE GODS BEDOELINGEN IN SPECIFIEKE OMSTANDIGHEDEN BEKEND MAAKTEN.

1. Het Oude Testament profeteerde de komst van de Nieuwe Testament profeten.

De profeet Joël (500-400 v.C.) profeteerde al de komst van de Nieuwe Testament periode (Joel 2:28-29). “In de laatste dagen” zouden de dienaren van God profeteren, d.w.z., zij zouden spreken over de grote daden van God (Acts 2:11,17).

Zijn profetie ging in vervulling aan het begin van de Nieuwe Testament periode (Handelingen 2:11,16-18). De hele Nieuwe Testament periode tussen de eerste en de tweede komst van Jezus Christus wordt “de laatste dagen” genoemd (Hebreeën 9:26; Hebreeën 1:1-2) en begon met de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag.

De belangrijke plaats van profetie in de Nieuwe Testament Kerk is duidelijk uit de volgende:

- de profetie van Joël werd vervuld op de Pinksterdag in mei 30 n.C. en de dienaren van God begonnen te profeteren (Handelingen 2:11)
- de profeten komen na de apostelen in de rangorde van de genadegaven (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11)
- de Nieuwe Testament Gemeente is gebouwd op het fundament van de apostelen en de profeten (Efeziërs 2:20)

2. De functie van de Nieuwe Testament profeten.

Bij het begin van de Nieuwe Testament periode, bezat de vroege Christelijke Kerk alleen maar de boeken van het Oude Testament die de openbaringen van de Heilige Geest aan Gods Oude Testament volk, Israël, bevatte. Het bezat nog niet de boeken van het Nieuwe Testament. Daarom had de vroege Christelijke Kerk openbaringen van de Heilige Geest en de prediking en onderricht van de Heer Jezus Christus, van de apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers en ten slotte *af en toe* van sommige nieuwtestamentische profeten nodig totdat de optekening van het hele Nieuwe Testament was voltooid.

Beetje bij beetje, over een periode van 55 jaar van ongeveer 42 tot 97 n.C. kwam de Nieuwe Testament Kerk in bezit van de Nieuwe Testament Boeken die Gods openbaring aan alle volken in de wereld bekendmaakten.

De Nieuwe Testament Boeken tekende de volgende op:

- de openbaring en prediking van Jezus Christus (26-30 n.C.)
- de openbaring en prediking van de apostelen van Jezus Christus: Matteüs (63-66 n.C.), Johannes (70-98 n.C.), Paulus (50-64/65 n.C.) en Petrus (62-64 n.C.)
- de openbaringen en prediking van de medewerkers van de apostelen: Markus (44-46 n.C.) en Lukas (60-61 n.C.)
- de openbaringen en prediking van de twee broers van Jezus: Jakobus (voor 43 n.C.) en Judas (64-68 n.C.)
- en de openbaring en prediking van de onbekende schrijver aan de Hebreëen (voor 64 n.C.)

Hoewel beiden de apostelen van Jezus Christus en de Nieuwe Testament profeten hun gaven overal in de hele Kerk uitoefende, lezen we alleen een paar maal over de activiteiten van de Nieuwe Testament profeten. Juist in de vroegste periode van de Nieuwe Testament Kerk toen de optekening van de Nieuwe Testament Boeken nog niet voltooid was, gaf de Heilige Geest de gave van het ontvangen van openbaringen en de gave van profetie aan sommige christenen zodat zij konden openbaren wat mensen moesten weten en doen onder bepaalde omstandigheden. De Nieuwe Testament profeten Agabus, Judas en Silas behoorden tot de vroegste gemeente in Jeruzalem (Handelingen 11:27;

Handelingen 15:22,32-34). De Nieuwe Testament profeten en leraren Barnabas, Simeon Niger, Lucius, Manaen en Paulus dienden in de vroegste gemeente van Antiochië (Syrië)(Handelingen 13:1). Ook waren waarschijnlijk alleen een paar Nieuwe Testament profeten in de vroegste gemeenten van Korinte (Griekenland) (1 Korintiërs 14:29-33) en van Efeze (Turkije) (Efeziërs 4:11).

3. Het doel van de Nieuwe Testament profeten.

De Nieuwe Testament profeten stonden op de tweede plaats in de rangorde van genadegaven (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11). Zij vormden samen met de apostelen van Jezus Christus “het historische fundament van de Nieuwe Testament Kerk”¹⁹⁴ (Efeziërs 2:20) en openbaarden samen met de apostelen van Jezus Christus Gods geheimenis m.b.t. de gelovigen uit de heidense volken. Wat gedurende de Oude Testament periode onbekend was, werd geopenbaard, namelijk, dat God de christenen uit de heidense volken *op volkomen gelijke voet* mede-erfgenamen zou maken met de christenen uit het volk Israël (Efeziërs 3:5)!

De Nieuwe Testament profeten spraken tot mensen om hen op te bouwen, te bemoedigen en te troosten (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:30-32) en te waarschuwen (1 Korintiërs 14:8; Handelingen 11:27-28; Handelingen 21:10-11). Dus betekent het woord “profeteren” eerder “spreken om op te bouwen, te bemoedigen en te troosten (1 Korintiërs 14:3) dan “nieuwe openbaringen uitspreken” (Handelingen 13:1-4).

Terwijl 27 Bijbelboeken van de apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers zijn opgetekend, zijn er maar een paar profetieën van de Nieuwe Testament profeten opgetekend (Handelingen 11:28; Handelingen 13:2; Handelingen 21:11). Dit maakt duidelijk dat de Nieuwe Testament profeten niet dezelfde soort openbaringen ontvingen als de apostelen van Jezus Christus.

De Canon van 39 Oude Testament Bijbelboeken bleef vanaf de laatste profeet Maleachi in 420 v.C. gesloten. Het profeteren gedurende de Oude Testament periode stopte met de toevoeging van Daniël 7-12 tot Daniël 1-6 in ongeveer 150 v.C. en uiteindelijk met de boodschap van Johannes de Doper (Matteüs 11:13).

De Canon van 27 Nieuwe Testament Bijbelboeken bleef vanaf de laatste apostel Johannes in ongeveer 97 n.C. gesloten. Hierna hield de noodzaak voor het profeteren op! Het fundament van de Nieuwe Testament Kerk was gelegd (Efeziërs 2:20) en de Canon van de hele Bijbel was voltooid. Er werd geen profetie meer toegevoegd aan de Bijbel. Profetie als verkondiging en optekening van de openbaring van God in de Bijbel aan alle mensen is voltooid en afgesloten. 1 Korintiërs 13:8 is in vervulling gegaan: “Profetieën zullen *heel zeker* ophouden”!¹⁹⁵

4. Een voorbeeld van Nieuwe Testament profeten in de gemeente van Jeruzalem.

Toen de optekening van het Nieuwe Testament nog niet voltooid was (zie Johannes 14:26; Johannes 16:13-15; 1 Korintiërs 15:1-4; 2 Petrus 3:1-2,15-16; 1 Johannes 5:13; Openbaring 1:1) maakte Jezus Christus gebruik van zijn apostelen als oor- en ooggetuigen om de openbaring van Gods waarheid te voltooien. In de vroege Kerk maakte hij af en toe gebruik van Nieuwe Testament profeten om aan christenen te openbaren wat zij onder bepaalde omstandigheden moesten weten of doen. De Geest van Christus openbaarde het en de profeten maakten het bekend door te profeteren.

▪ Een profetie over een groot hongersnood (Handelingen 11:27-30)(44-46 n.C.).

Verschillende profeten reisden van Jeruzalem in Judea naar Antiochië in Syrië. Een van hen, Agabus, profeteerde (voorspelde) dat er een groot hongersnood zou komen over de hele Romeinse Rijk. En dat gebeurde ook. Niettemin moest *de gemeente in Antiochië en de christenen afzonderlijk overwegen wat de Heilige Geest wilde dat zij m.b.t. deze hongersnood moesten doen* – of zij de noodlijdenden moesten helpen of niet. In dit geval hielpen zij naar vermogen hun hongerige broeders in Judea.

▪ Profeten bemoedigden en versterkten de christenen (Handelingen 15:22,32-34)(50 n.C.).

Judas en Silas (Silvanus) waren Nieuwe Testament profeten in de gemeente van Jeruzalem die andere christenen bemoedigden en versterkten.

▪ Een profetie over gevangenschap en lijden (Handelingen 21:10-14)(57 n.C.).

De Heilige Geest had Paulus al duidelijk geleid naar Jeruzalem te gaan en daar zijn taak te voltooien (Handelingen 9:15-16; Handelingen 20:22-24). Verschillende keren in verschillende steden waarschuwde de Heilige Geest de apostel Paulus dat hij in Jeruzalem gearresteerd zou worden en daar zou lijden. Bewogen door de Heilige Geest drongen de discipelen te Tyrus bij Paulus aan om niet naar Jeruzalem te reizen (Handelingen 21:4-5). Uiteindelijk reisde een Nieuwe Testament profeet Agabus van Jeruzalem naar Caesarea en voorspelde dat de Joden Paulus zou arresteren en aan de heidenen (de Romeinen) zou overhandigen. Zelfs zijn medewerkers en de discipelen te Caesarea drongen bij hem aan dat hij niet naar Jeruzalem moest gaan (Handelingen 21:10-14).

Deze voorbeelden tonen aan dat wat deze Nieuwe Testament profeten zeiden van de Heilige Geest afkomstig was. Niettemin, was dit niet een boodschap van de Heer die de ontvanger vertelde wat hij moest doen. Deze voorbeelden in de Bijbel tonen aan dat openbaringen via de Nieuwe Testament profeten niet noodwendig bevelen van God waren wat

¹⁹⁴ Het geestelijke fundament van de Kerk is alleen Jezus Christus (Jesaja 28:16; 1 Korintiërs 3:11).

¹⁹⁵ Grieks: πανσπονται (aantonende wijs, toekomstende tijd, deponent). De toekomstende tijd drukt absolute zekerheid uit!

om te doen. De ontvanger van de profetie blijft verantwoordelijk voor de beslissing die hij neemt nadat hij de profetie gehoord heeft. De apostel Paulus moest de woorden van deze profetie zorgvuldig overwegen en hij moest zijn eigen beslissing nemen m.b.t. deze toekomstige gebeurtenis. Paulus bleef verantwoordelijk voor zijn besluit nadat hij de profetie gehoord had. Paulus wist dat hij gearresteerd zou worden en dat hij voor de zaak van Jezus Christus zou lijden (Handelingen 9:15-16), en toch was hij gewillig voor de zaak van Jezus Christus te sterven (Handelingen 21:13). Ten slotte legden de andere discipelen zich neer bij zijn besluit dat dit Gods wil voor hem was en zij reisden met hem mee naar Jeruzalem (Handelingen 21:14).

5. Een voorbeeld van Nieuwe Testament profeten in de gemeente van Antiochië.

▪ Mannen met de gave van profetie en onderricht (Handelingen 13:1-4)(47 n.C.).

De “profeten en leraren” in Antiochië werden bij name genoemd, onder anderen Barnabas en Paulus. De woorden “profeet” en “leraar” duiden aan dat zij gezag hadden het Woord van God te verkondigen en te onderrichten en hier dat zij openbaarde wat God wilde dat de gemeente moest weten en moest doen.

▪ Een profetie over mensen af te zonderen voor een speciale taak.

Hoe de Heilige Geest tot hen sprak wordt niet gezegd. Maar de gemeente moest “*eens voor altijd* Barnabas en Paulus afzonderen”¹⁹⁶ of “loslaten” of “losmaken” van hun verantwoordelijkheden te prediken en te onderrichten in de gemeente van Antiochië zodat zij zich konden toewijden aan de taak waartoe de Heilige Geest hen geroepen¹⁹⁷ had. De voltooid tegenwoordige tijd toont aan dat God deze beslissing genomen had lang voordat hij het aan de profeten bekendmaakte!

Hoewel deze openbaring een direct bevel van God was, bleef de gemeente verantwoordelijk om deze openbaring te overwegen (te evalueren) en te besluiten of deze profetie overeenkwam met de hele openbaring van God in de Bijbel. Dat was zo, omdat God Paulus al jaren van te voren geroepen had zijn apostel onder de heidense (niet-Joodse) volken te zijn (Handelingen 9:5-6,15; Handelingen 26:15-20). *De innerlijke roeping* van de Heilige Geest aan de apostel Paulus werd bevestigd door *de uiterlijke roeping* van de gemeente van Antiochië m.b.t. Paulus.

Dit bijbelgedeelte beschrijft niet dat “de gemeente een bepaald bediening zegende”. Dit beschrijft niet “dat de gemeente iemand aanstelde (ordende) tot een kerkelijk ambt of zelfs tot het ambt van apostel”! Dit beschrijft dus niet het ontvangen van een nieuwe positie of ambt, maar de beschrijving van de roeping tot een speciale taak, namelijk de taak van zendingwerk in andere landen. Met deze roeping begon de eerste van de zendingreizen van Paulus en Barnabas (47-48 n.C.).

6. Een voorbeeld van Nieuwe Testament profeten in de gemeente van Korinte.

De Nieuwe Testament profeten waren christenen aan wie de Heilige Geest de genadegave van profetie gegeven heeft. “Profetie” (1 Korintiërs 12:10a,28a,29a; 1 Korintiërs 14:1,3,8) is de genadegave van de Heilige Geest waarbij dat wat christenen op een gegeven moment moeten weten en doen aan hen geopenbaard wordt en zij het dan uitspreken. Zoals alle andere genadegaven wordt de gave van profetie niet aan iedere christen geschonken (1 Korintiërs 12:29-30).

Misschien betekent “Nieuwe Testament profetie” in de eerste plaats “woorden van opbouw, bemoediging en troost uitspreken” (Handelingen 14:3,12; Handelingen 15:28-32), meer dan “woorden met een nieuwe openbaring uitspreken (Handelingen 13:1-4). Daarom is het ook begrijpelijk dat dit vermogen ook uitgesteld kan worden (1 Korintiërs 14:30) of bij verschillende gelegenheden herhaald kan worden (Handelingen 15:28-32).

In zijn eerste brief aan de Korintiërs strijdt de apostel Paulus tegen de verkeerde waardering en het onjuiste gebruik van de gave van het spreken in tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente te Korinte en leert hij hen het juiste gebruik van de genadegaven. Hij strijdt op twee fronten: hij waarschuwt hen tegen een overschatting van de gave van het spreken in tongen, maar geeft deze genadegave ook zijn rechtmatige plaats. Hij erkent dat het spreken in tongen een genadegave is, maar plaats onmiddellijk de gave van profetie daarboven.

Hij bespreekt hypothetische gevallen in de samenkomsten van de gemeente ten einde aan te tonen waarom de gave van profetie veel groter waarde heeft dan de gave van het spreken in tongen. Paulus zegt dat het spreken in tongen in de samenkomsten zoals dat gebeurde in Korinte waardeloos is (1 Korintiërs 14:1-19). Hij geeft vermaningen m.b.t. de motieven die de Korintiërs zou moeten bewegen in tongen te spreken of niet (1 Korintiërs 14:20-21). Aan de hand van een aanhaling uit het Oude Testament legt hij het verschil tussen de gave van het spreken in tongen en de gave van profetie uit (1 Korintiërs 14:22-25).

¹⁹⁶ Grieks: ἀφορισάτε (gebiedende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)

¹⁹⁷ Grieks: προσκεκλημα (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, lijdende vorm)

▪ **Liefhebben is altijd belangrijker dan de beoefening van de genadegaven en de gave van profetie is belangrijker dan de gave van het spreken in tongen (1 Korintiërs 14:1-5).**

14:1. De bijbelse volgorde van belangrijkheid van de genadegaven is: eerst profetie en laatste het spreken in tongen. Paulus plaats de gave van profetie bovenaan de lijst van genadegaven (Romeinen 12:6; 1 Korintiërs 14:1; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 4:11), maar de gave van het spreken in tongen onderaan de lijst (1 Korintiërs 12:10,30)!

14:2. Paulus spreekt duidelijk over die christenen die *de gewoonte hebben om* in onverstaanbare tongen te spreken. Zij bouwen niemand op, omdat zij zelf en anderen niet begrijpen wat zij zeggen!

14:3. Maar de christenen die de gewoonte hebben om te profeteren (prediken) in verstaanbare woorden bouwen, bemoedigen en troosten de andere aanwezigen.

14:4. Die christenen die de gewoonte hebben in onverstaanbare tongen te spreken bouwen zichzelf op, niet omdat zij begrijpen wat zij zeggen, maar omdat zij worden verzekerd dat de Heilige Geest in hen werkt.

14:5. Paulus verlangt naar een andere situatie voor de christenen in de gemeente van Korinte, namelijk, dat zij allen in staat zouden zijn in verstaanbare woorden van hun verstand uit te drukken wat zij met hun menselijke geest zouden willen zeggen. Maar omdat dit niet in de gemeente van Korinte gebeurde, verlangt Paulus ernaar dat zij allen te allen tijde zouden profeteren. De gave van profetie heeft meer waarde dan de gave van het spreken in tongen, omdat het niet alleen aanwijzing voor de bezitter is dat de Heilige Geest aanwezig is, maar ook tegelijk de hele gemeente opbouwt!

▪ **Oprechte communicatie is heel belangrijk in de samenkomsten van de gemeente (de conclusie) (1 Korintiërs 14:6-11).**

14:6. Paulus *maakt gebruik van hypothetische voorbeelden* ten einde aan te tonen dat de gave van profetie groter waarde heeft dan de gave van tongen.

Het eerste hypothetische voorbeeld. Als Paulus alleen maar in onverstaanbare tongen tot de Korintiërs zou spreken, zou het hun niets baten. Zij zouden alleen baat hebben als hij een openbaring of kennis of een profetie of een woord van onderricht in duidelijk verstaanbare woorden tot hen zou spreken! Het uitten van onverstaanbare klanken van tongen baat geen enkel mens!

14:7-9. Muziekinstrumenten moeten een melodie spelen om gewaardeerd te worden. Een trompet moet een duidelijk herkenbare signaal geven voordat soldaten zich gereedmaken voor de strijd. Zo moet ook een spreker verstaanbare woorden gebruiken om begrepen te worden. Anders zou hij alleen iemand zijn die maar wat in de lucht spreekt.

14:10-11. Iedere bestaande taal in de wereld heeft betekenis! Maar als de betekenis niet begrepen wordt, zullen de spreker en de toehoorder alleen maar vreemdelingen voor elkaar blijven. In een normaal gesprek moet er altijd iemand zijn die spreekt en iemand anders die begrijpt wat er gezegd wordt. Anders is een gesprek volslagen onmogelijk! Dit betekent dat *klanken* op zichzelf onvoldoende zijn. *Om te voldoen moeten klanken betekenis overdragen!* Zo zullen de klanken van het spreken in tongen volkomen onvoldoende zijn, tenzij zij een openbaring, kennis, profetie of een woord van onderricht in duidelijk verstaanbare woorden overdragen.

▪ **Christenen mogen alleen genadegaven beoefenen wanneer wat zij communiceren verstaanbaar is en dus de toehoorders opbouwen (de toepassing) (1 Korintiërs 14:12-17).**

14:12. Er waren mensen in de samenkomsten van de gemeente in Korinte die aandrongen op “geesten” (niet: geestelijke genadegaven)! Dus, niet-christelijke geesten (demonen) waren aan het werk tijdens de samenkomsten van de gemeente die mensen in staat stelden in vreemde onverstaanbare klanken te spreken die grote verwarring veroorzaakte in de gemeente. Er waren ook geesten (demonen) die leugens verspreidden (1 Johannes 4:1)! Paulus beveelt de christenen om uit te munten in genadegaven die de gemeente opbouwt.

14:13. Paulus beveelt deze christenen die de gewoonte hadden in onverstaanbare tongen te spreken te bidden dat zij in staat mogen zijn wat zij met hun menselijke geest wilden zeggen in verstaanbare woorden van hun verstand uit te drukken. Hij leert christenen niet om voor een of ander willekeurige genadegave te bidden!

14:14. Het tweede hypothetische voorbeeld. Als Paulus of iemand met zijn menselijke geest in onverstaanbare klanken zou bidden, zou hij zijn verstand uitschakelen! Omdat niemand opgebouwd wordt door zijn spreken in onverstaanbare tongen, zou hij liefdeloos handelen, omdat Jezus Christus bevolen heeft: “Heb de HEER lief met je hele verstand!” (Markus 12:30).

14:15-17. Maar als Paulus of iemand anders met zijn menselijke geest zou bidden, zingen, prijzen, danken of spreken door middel van verstaanbare woorden van zijn verstand, dan zou iedere aanwezige (niet-leden en leden) begrijpen wat er gezegd werd, opgebouwd worden, liefde ervaren en “Amen!” kunnen zeggen.

Conclusie. Tijdens de samenkomsten van de gemeente zijn mensen niet toegestaan in tongen te spreken als het gedaan wordt door middel van onverstaanbare klanken of woorden van de menselijke geest alleen, omdat de meerderheid van de aanwezige leden die niet de gave van uitleg hebben ontvangen en de aanwezige niet-leden niet zouden begrijpen wat er gezegd werd! Zij zouden niet in hun geloof opgebouwd worden. Tijdens de samenkomsten van de gemeente moeten de christenen die de gewoonte hebben in tongen te spreken dat wat zij met hun menselijke geest willen zeggen in verstaanbare woorden van hun verstand uitdrukken, zodat iedere aanwezige het kan begrijpen en opgebouwd wordt! Hij

wordt vermaand te bidden dat in de toekomst zijn spreken in tongen niet alleen door middel van zijn menselijke geest, maar tegelijk door middel van zijn menselijke verstand zal plaatsvinden! Hij moet bidden dat zijn spreken, bidden, zingen, prijzen en danken in tongen, niet in onverstanebare klanken, maar alleen in verstaanbare woorden uitgedrukt wordt! Er moet een duidelijke communicatie van de boodschap zijn!

Dit is niet hetzelfde als bidden voor de genadegave van uitleg *nadat* hij in onverstanebare woorden gesproken heeft! De christen die door middel van zijn verstand spreekt is niet minder geestelijk geïnspireerd dan de christen die door middel van zijn geest spreekt. Het enige verschil is dat de eerste communiceert en opbouwt (d.w.z. liefheeft) terwijl de tweede dat niet doet!

▪ **Christenen moeten het voorbeeld van de apostel Paulus m.b.t. het beoefenen van de genadegaven navolgen (de aanbeveling) (1 Korintiërs 14:18-19).**

14:18. Hoewel Paulus zegt dat hij met de volle kracht van zijn geïnspireerde menselijke geest in meer talen spreekt dan de christenen in Korinte, maakt hij toch nooit gebruik van deze mogelijkheid in enige samenkomst van een gemeente! Hij spreekt nooit door middel van zijn geest zonder tegelijk wat hij met zijn geest wil zeggen uit te drukken in verstaanbare woorden van zijn verstand! Hij spreekt (bidt, zingt, prijst of dankt) altijd alleen met zijn hele geïnspireerde geest (hart) door middel van duidelijk verstaanbare woorden van zijn geïnspireerde verstand (vers 15)!

14:19. “In de gemeente” waar mensen elkaar ontmoeten om opgebouwd te worden, zegt Paulus, dat hij liever alleen vijf verstaanbare woorden met zijn verstand in Aramees of Grieks spreekt dan duizend onverstanebare klanken met zijn geest in een onverstanebare taal of tong. Er bestaat geen enkel bewijs dat Paulus ooit in onverstanebare tongen gesproken heeft tijdens de samenkomst van enige gemeente! Niettemin, bestaat er veel voorbeelden dat Paulus geweldige geïnspireerde boodschappen gesproken heeft met verstaanbare woorden tijdens samenkomsten van mensen!

▪ **Christenen moeten volwassenen worden in hun denken (het bevel) (1 Korintiërs 14:20; zie 1 Korintiërs 13:9-11).**

14:20. Omdat de christenen te Korinte alle nadruk legden op het spreken in onverstanebare tongen, gedroegen zij zich als onvolwassen kinderen die vreemde en onverstanebare geluiden maken die niemand verstaat. Kinderen letten op uiterlijke dingen en houden van opscheppen over hun kinderachtige gedrag. Zo beschouwden de christenen te Korinte de productie van onverstanebare klanken als iets heel belangrijk en schepten zij op over hun vermogen. Zij keken zelfs neer op christenen die niet in tongen spraken. Paulus beveelt hen hun kinderlijke (kinderachtige) gedrag te stoppen en in plaats daarvan zich te gedragen als volwassenen!

▪ **Niet onverstanebare klanken, maar verstaanbare profetie (prediking) tijdens de samenkomsten van de gemeente zal de hoorders veranderen (het contrast) (1 Korintiërs 14:21-25).**

14:21. Gedurende de Oude Testament periode profeteerde de profeet Jesaja dat God tot de ongelovige Israëlieten zou spreken “met belachelijke klanken en in een andere taal” (d.w.z. van de Assyriërs).¹⁹⁸ Hij voorspelde ook dat de Israëlieten niet gehoor zouden geven aan dit spreken in tongen (Jesaja 28:10-12)! De Oude Testament openbaring bewees al dat het spreken in onverstanebare tongen mensen niet bij God bracht! Op precies dezelfde manier zou het spreken in onverstanebare tongen gedurende de Nieuwe Testament periode niet-leden en niet-christenen afstoten (1 Korintiërs 14:21-23)!

14:22. Het spreken in onverstanebare klanken van tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente is *een teken voor ongelovigen dat geïnteresseerden aanwezig (niet-leden en niet-christenen) afstoot!* Maar profetie in verstaanbare woorden tijdens de samenkomsten van de gemeente is *een teken voor gelovigen dat hen aantrekt*, omdat het hen verzekert dat de Heilige Geest in hen woont (zie 1 Korintiërs 2:12; 1 Korintiërs 3:16; 1 Korintiërs 6:19-20; 1 Korintiërs 12:3).

14:23. Het derde hypothetische voorbeeld. Het spreken in onverstanebare klanken van tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente zou maken dat de aanwezige niet-leden en niet-christenen zouden zeggen dat deze christenen van hun verstand beroofd zijn!

14:24-25. Maar profetie in verstaanbare woorden tijdens de samenkomsten van de gemeente zou hen diep in het hart raken en van hun zonden overtuigen en maken dat zij zich tot God zouden bekeren (zie Romeinen 10:14-17).

▪ **De regels waaraan christenen die in tongen spreken of profeteren zich te allen tijde moeten onderwerpen (1 Korintiërs 14:26-40; Romeinen 12:6).**

14:26-40. De apostel Paulus geeft acht duidelijke regels waaraan christenen te allen tijde zich moeten onderwerpen tijdens de samenkomsten van de gemeente. Zie de uitleg van 1 Korintiërs hoofdstuk 14 hierboven.

- **Regel 1:** Elk gebruik van een genadegave (een charisma) tijdens elk samenkomst van de gemeente moet opbouwend zijn (1 Korintiërs 14:26).

¹⁹⁸ Hebreeuws in vers 10 en 13: “sav lasav sav lasav, kav lakav kav lakav” (klanken zonder betekenis, misschien wel hoe Assyrisch klinkt of een nabootsing van de woorden van de profeet).

- **Regel 2:** Elk gebruik van een genadegave tijdens elk samenkomst van de gemeente moet beperkt blijven tot een maximum van drie personen (1 Korintiërs 14:27,29).
- **Regel 3:** Elk gebruik van een genadegave tijdens elk samenkomst van de gemeente moet op zijn beurt wachten en mag nooit allemaal tegelijk beoefend worden (1 Korintiërs 14:27,29)!
- **Regel 4:** Elk gebruik van een genadegave tijdens een samenkomst van de gemeenten dat niet door middel van verstaanbare woorden gecommuniceerd wordt, moet te allen tijde verboden worden (1 Korintiërs 14:28)!
- **Regel 5:** Alle profeten en hun profetieën moeten te allen tijde op de proef gesteld worden (1 Korintiërs 14:29).
- **Regel 6:** Alle profeten (predikers) moeten meteen stoppen wanneer de Heilige Geest een ander profeet beweegt te spreken (1 Korintiërs 14:30-32a).
- **Regel 7:** Vrouwen mogen niet in tongen spreken of profeteren tijdens de samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:33b-40).
- **Regel 8:** Elk gebruik van een genadegave tijdens de samenkomst van de gemeente moet in overeenstemming met het geloof van de spreker zijn (Romeinen 12:6).

7. Onderricht over de Nieuwe Testament profeten in de Kerk van Jezus Christus.

▪ Efeziërs 3:2-6.

De brief aan de Efeziërs was een circulaire en werd in 60 n.C. geschreven. Gods eeuwige plan m.b.t. de relatie tussen gelovigen uit de heidense volken tot de gelovigen uit Israël werd aan de apostelen van Christus en de Nieuwe Testament profeten geopenbaard.

Gods plan was om de Oude Testament theocratie van Israël af te schaffen en te vervangen met de Nieuwe Testament theocratie (d.w.z. met het Koninkrijk van God) bij de eerste komst van de Messias, Jezus Christus, en de uitstorting van de Heilige Geest. Het Nieuwe Testament Koninkrijk van God zou zichtbaar worden in de Nieuwe Testament Gemeente (het Lichaam van Christus). In deze Nieuwe Testament Gemeente zou de gelovigen uit de heidense volken op gelijke voet met de gelovigen uit Israël deel hebben aan de erfenis van God aan zijn volk (Matteüs 8:10-12; Matteüs 21:42-44; Galaten 3:28-29; Romeinen 10:12; Efeziërs 2:11-22; 1 Petrus 2:4-10).

Deze “geheimenis” was voorheen verborgen voor Israël, maar werd door de apostelen van Jezus Christus en de Nieuwe Testament profeten geopenbaard. Zij verkondigden dit goede nieuws aan de heidenen (Efeziërs 2:11 tot 3:13) en ook aan de Joden. Daarom werden de Joden vijandig tegenover de christenen (Handelingen 13:42-52). Zo werden de apostelen van Jezus Christus en de Nieuwe Testament profeten ook “het fundament van de Nieuwe Testament Gemeente” genoemd (Efeziërs 2:20)¹⁹⁹.

8. Het belang van de Nieuwe Testament profeten.

De gave van profetie had een belangrijke plaats gedurende de vroege periode van de Nieuwe Testament Gemeente.

▪ De Nieuwe Testament profeten in de lijst van genadegaven.

In de lijsten van de Nieuwe Testament genadegaven komt de gave van profetie na de gave van apostelen (Romeinen 12:6; 1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11).

▪ De Nieuwe Testament profeten vormden deel van het fundament van de Gemeente.

De Nieuwe Testament Gemeente werd gebouwd op “het fundament van de apostelen en de profeten” (Efeziërs 2:20). Dit kan een verwijzing zijn naar de Oude Testament profeten, maar dan zouden zij het eerst genoemd moeten worden. Ze zijn dus een verwijzing naar de Nieuwe Testament profeten en de plaats van profetie in de vroege Nieuwe Testament Gemeente.

9. De verschillen tussen de Oude Testament profeten, de Nieuwe Testament profeten en de apostelen van Jezus Christus

▪ De Oude Testament profeten als mondstukken van God zijn beëindigd.

De Oude Testament profeten als “de mondstukken van God, die Gods openbaringen tijdens de Oude Testament periode spraken”, zijn beslist beëindigd aan het begin van de Nieuwe Testament periode met het optreden van Johannes de Doper en Jezus Christus. Jezus zei, “Want al de Profeten en de Wet hebben *eens voor altijd in het verleden* geprofeteerd tot Johannes”²⁰⁰ (Matteüs 11:13). De Oude Testament Canon van 39 bijbelboeken zijn tegen 420 v.C. voltooid met de

¹⁹⁹ Vergeet niet dat Gods Oude Testament volk gedurende de Oude Testament periode (de gelovigen in Israël) niet werden beëindigd of vervangen door de Kerk, maar werden voortgezet en uitgebreid om de gelovigen uit de heidense volken in te sluiten (Johannes 10:16; Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11)! Evenals Gods Nieuwe Testament volk werd ook Gods Oude Testament volk “de Kerk” (Grieks: ekklesia) genoemd (Psalm 107:32)!

²⁰⁰ Grieks: ἐπιφθέουσιν (aantonende wijs, aoristus, bedrijvende vorm)

uitzondering van Daniël hoofdstukken 7 tot 12 die tegen 150 v.C. aan Daniël hoofdstukken 1 tot 6 toegevoegd werden (i.e. de periode van Antiochus Epifanes).

▪ **De Nieuwe Testament profeten functioneerden toen er nog geen Nieuwe Testament was.**

Aan het begin van de Nieuwe Testament periode bezat de vroege Christelijke Kerk alleen het Oude Testament openbaring. Daarom had de vroege Christelijke Kerk de apostelen van Jezus Christus en ook sommige Nieuwe Testament profeten nodig totdat de optekening van het hele Nieuwe Testament voltooid was.

▪ **De Nieuwe Testament profeten waren niet apostelen van Jezus Christus.**

De apostelen en niet de Nieuwe Testament profeten werden gekozen de getuigen van Jezus Christus te zijn. De apostelen van Jezus Christus waren de oog- en oorgetuigen van het leven, dood en opstanding van Jezus Christus (Johannes 15:16,26-27; Handelingen 1:21-22). Zij bezaten de gave van profetie (1 Korintiërs 14:19) en vele andere kwalificaties die hun zo een belangrijke plaats boven al de andere genadegaven en functies (ambten) gaven.

Maar de Nieuwe Testament profeten waren niet apostelen van Jezus Christus. Zij ontvingen alleen af en toe een tijdelijke openbaring van God over wat iemand of een gemeente in een bepaalde situatie moest weten of doen.

▪ **De Nieuwe Testament profeten hebben geen enkel Bijbelboek geschreven.**

De apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers hebben de Bijbelboeken van het Nieuwe Testament geschreven. De apostelen van Jezus Christus waren de instrumenten van Jezus Christus die het grootste gedeelte van het Nieuwe Testament openbaring ontvingen en optekende (Johannes 14:26; Johannes 15:26-27; Johannes 16:13-15; Johannes 20:31).

Maar de Nieuwe Testament profeten hebben geen enkele Bijbelboek geschreven. Alleen een paar profetieën van de Nieuwe Testament profeten zijn in het Nieuwe Testament opgetekend (Handelingen 11:28; Handelingen 13:2; Handelingen 21:11). Dit bewijst dat de Nieuwe Testament profeten niet dezelfde soort openbaringen als de apostelen van Jezus Christus ontvingen.

▪ **De Nieuwe Testament profeten spraken geen woorden die universele en permanente betekenis hadden.**

De apostelen van Jezus Christus ontvingen openbaringen die van fundamenteel belang zijn voor de hele Kerk gedurende de hele Nieuwe Testament periode van de eerste komst van Jezus Christus tot de tweede komst van Jezus Christus (Johannes 16:13-15; 1 Korintiërs 15:3; Galaten 1:11-12,16). Zij ontvingen openbaringen die essentieel zijn voor alle mensen in alle tijden over zaken die zij moeten weten, geloven en doen onder alle omstandigheden.

Maar de Nieuwe Testament profeten ontvingen geen nieuwe openbaringen in de zin van de profetieën van de Oude Testament profeten en de Nieuwe Testament apostelen. Zij ontvingen openbaringen die alleen van belang waren voor specifieke mensen voor een heel korte periode (Handelingen 11:27-28; Handelingen 13:1-4; Handelingen 21:10-11). Zij ontvingen beperkte openbaringen over zaken die een plaatselijke gemeente of een paar individuele mensen moesten weten en doen onder bepaalde omstandigheden in de vroege Christelijke Kerk. Zij spraken meestal tot opbouw, bemoediging en troost van mensen (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:30-32) of woorden dat hen waarschuwde (1 Korintiërs 14:8; Handelingen 11:27-28; Handelingen 21:10-11).

▪ **De Nieuwe Testament profeten moesten op de proef gesteld worden.**

De prediking en onderricht van de Heer Jezus Christus en zijn apostelen zijn onfeilbaar en gezaghebbend voor leer en leven van mensen gedurende de hele periode van de eerste tot de tweede komst van Jezus Christus (Handelingen 2:42; Handelingen 16:4; Filippenzen 4:9; 2 Timoteüs 1:13). De apostelen van Jezus Christus bezaten veel eigenschappen die hen de belangrijkste van alle genadegaven en ambten maakten.

Maar de uitspraken van de Nieuwe Testament profeten moesten gewogen en op de proef gesteld worden, zelfs door gewone christenen in de gemeente (1 Korintiërs 14:29-33).

10. De beëindiging van bijbelse profeten als de mondstukken van God.

De Oude Testament profeten waren de mondstukken van God gedurende de Oude Testament periode (Hebreeën 1:1-2). De Nieuwe Testament profeten, hun profetische werk en profetieën vervulde een noodzakelijke functie gedurende de vroege Nieuwe Testament periode. De Nieuwe Testament profeten kregen de tweede plaats in de lijst van genadegaven omdat zij samen met de apostelen van Jezus Christus *het fundament van de historische Christelijke Gemeente vormden*. Als zodanig verkondigden zij Gods plan om een Christelijke Gemeente te vormen waarin de gelovigen uit de heidense volken op volkomen gelijke voet met de gelovigen uit Israël deel hebben aan Gods erfdeel, iets wat de Joden nooit verwacht hadden.

Omdat het fundament van de Christelijke Gemeente al gelegd is en de Canon van 66 Bijbelboeken al gesloten is, *kan het fundament niet nog een keer gelegd worden!* Er zijn geen profeten meer als de Oude Testament profeten, omdat Gods openbaring van Zichzelf en zijn plan, die begonnen was met de Oude Testament profeten, vervuld is in de

prediking en onderricht van Jezus Christus (Johannes 1:18; Hebreëen 1:1-2) en van de apostelen van de Heer Jezus Christus (Johannes 16:13-15).

Profeteren in de zin van de Oude Testament profeten en de Nieuwe Testament apostelen is opgehouden. “Nadat God voorheen vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had door de profeten, heeft Hij in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon” (Hebreëen 1:1). Ook profeteren in de zin van de Nieuwe Testament profeten is “opgehouden”. “Profetieën zullen *heel zeker* tenietgedaan worden”²⁰¹ (1 Korintiërs 13:8).

Jezus Christus waarschuwt om niet meer profetieën aan de Bijbel toe te voegen (Openbaring 22:18-19). We kunnen niet meer verwachten dat nieuwe zogenaamde “profeten” of “apostelen” zullen opstaan met hun aanspraak gelijk te zijn aan de profeten van het Oude Testament of de apostelen van Jezus Christus in het Nieuwe Testament en met hun aanspraak dat hun uitspraken gelijk zijn aan die in de Bijbel opgetekend staan.

11. De derde eeuw poging nieuw leven in te blazen in de profeten en hun profetieën.

Toen de Canon van 66 Bijbelboeken voltooid waren tegen het einde van de eerste eeuw n.C. is de betekenis van de Nieuwe Testament profeten en hun profetieën opgehouden (1 Korintiërs 13:8).

Maar ongeveer een eeuw later (200 n.C.) heeft de Montanisme beweging geprobeerd op een kunstmatige wijze nieuw leven in de christelijke kerk te blazen met hun profetieën. Niettemin stierf de beweging gauw totdat het in de recente tijd weer opleefde²⁰².

12. De uitspraken van profeten na de voltooiing van de Bijbel mogen nooit aan de Bijbel toegevoegd worden.

Jezus Christus heeft de toevoeging of verwijdering van openbaringen zoals die in het boek van Openbaring verboden (Openbaring 22:18-19). Naast de Bijbel zijn er geen “andere woorden van God” meer! We moeten niet verwachten dat echte nieuwe “apostelen” of “profeten” zullen opstaan die aanspraak maken dat zij gelijk aan de bijbelse profeten en apostelen van Jezus Christus zijn en dat hun uitspraken dezelfde gezag heeft als die van de Oude Testament profeten en Nieuwe Testament apostelen!

Toch zijn valse apostelen en valse profeten al opgetreden vóór de voltooiing van het Nieuwe Testament (2 Korintiërs 11:1-15; Openbaring 2:2; 2 Petrus 2:1-22). Dergelijke valse apostelen en valse profeten zullen blijven opstaan tot de wederkomst van Jezus Christus (Matteüs 24:11)!

Daarom mogen de uitspraken van profeten na de voltooiing van de Bijbel beslist niet toegevoegd worden aan de Bijbel alsof zij het onfeilbare Woord van God zijn! Ook is geen godsdienstige boek van een ander godsdienst of kult een voortzetting van of zelfs een correctie op en een vervangen van de openbaring van God in de Bijbel, als sommige valse godsdiensten en culten vandaag beweren!

13. De waarschuwing tegen valse profeten.

Andere godsdiensten en culten maken aanspraak ook “een profeet” te hebben. De apostel Paulus waarschuwt tegen mensen die “*een andere Jezus predikt*” (d.w.z. niet de Jezus zoals geopenbaard in de Evangelieën van Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes)²⁰³.

Christenen moeten weigeren om “*een andere geest*” (d.w.z. een boze geest in plaats van de Heilige Geest) te ontvangen. Christenen moeten niet “*een ander evangelie*” aannemen (2 Korintiërs 11:4; Galaten 1:6-9). Paulus verwijst naar de leugens die andere godsdiensten en culten in hun godsdienstige boeken en prediking over Jezus Christus verspreiden. Zulke mensen zijn “valse apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. En geen wonder, want de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht. Het is dus niets bijzonders als ook zijn dienaars zich voordoen als dienaars van gerechtigheid (Johannes 8:44). Valse profeten worden

²⁰¹ Grieks: *παύσονται* (aantonende wijs, toekomstige tijd, deponent)

²⁰² Mohammad (stichter van de Islam) verkondigde in ongeveer het jaar 627 in Medina dat hij de laatste profeet was (“de zegel der profeten”)(Sura 33:40).

Joseph Smith (stichter van het Mormonisme) schreef na het jaar 1830, “Geen verlossing zonder acceptatie van Joseph Smith... Als Joseph Smith werkelijk een profeet was, en als hij de waarheid sprak .... dan is deze kennis van het allergrootste belang voor de hele wereld. Geen mens kan dit getuigenis verwerpen zonder dat hij zich de meest verschrikkelijke gevolgen op de hals haalt, want hij kan niet het koninkrijk van God binnengaan.” (Joseph F. Smith, *Doctrines of Salvation*, pp 189-190).

²⁰³ “Een andere Jezus wordt gepredikt in de volgende boeken:

- het evangelie van Thomas (2de eeuw n.C., over de kindertijd van Jezus)
- het evangelie van Judas (laat 2de eeuw n.C., een Gnostisch evangelie)
- de Koran: eerste Sura (opgetekend in 609 n.C.) tot huidige recensie in 652 n.C. toen de derde kalief (Othman) de vernietiging van alle varianten van de Koran beval.
- het evangelie van Barnabas (14de eeuw n.C., een islamitisch vervalsing van een evangelie)
- het Boek van Mormon (vanaf eerste uitgave geschreven door Joseph Smith in 1830 tot moderne uitgave heeft het al 3000 veranderingen ondergaan!)
- de boeken van Jehova Getuigen (stichter Russell leefde van 1852-1916)
- de boeken van moderne liberale theologen

herkend aan hun vruchten: hun persoonlijk leven, hun huwelijk en hun relaties tot anderen (Matteüs 7:15-20). Hun einde zal zijn naar hun werken” (2 Korintiërs 11:13-15; Romeinen 2:5-6).

Daarom moeten alle mensen die aanspraak maken “profeten” (predikers) en “apostels” (zendelingen) te zijn (zie Efeziërs 4:7,11) en al hun verkondigingen op de proef gesteld worden om vast te stellen of zij op gezag van de God van de Bijbel of een andere bron spreken (1 Johannes 4;1).

Gods volk wordt verboden zelfs te luisteren naar de woorden van valse profeten en valse apostelen. God is tegen de valse profeten en tegen iedereen die naar hun woorden luisteren (Deuteronomium 18:20-22; Jeremia 23:16-40).

(C) DE ALGEMENE BETEKENIS:

DE GAVE VAN PROFETIE VANDAAG IS VERKONDIGING IN DE KRACHT VAN DE HEILIGE GEEST WAT GOD AL IN DE BIJBEL GEOPENBAARD HEEFT.

Samenvatting. “Profetie” (Romeinen 12:7) is een speciaal vermogen (bekwaamheid) of een speciale functie (ambt) om de bijbelse waarheden te verkondigen (proclameren) om christenen op te bouwen (te versterken, te bemoedigen en te vertroosten) (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:32) en om gemeentes op te bouwen (toe te rusten tot dienstbetoon) (Efeziërs 4:12). Christenen met deze gave spreken en verkondigen openlijk Gods boodschap die Hij al geopenbaard heeft in de Bijbel op een zeer overredende en overtuigende wijze, met verstaanbare woorden (1 Korintiërs 14:8) en met kracht (Handelingen 6:10; 1 Tessalonicenzen 1:5). Dit is de algemene betekenis van het woord “profetie”.

Het profeteren van christenen in deze tijd mag ook bestaan uit het uitspreken van openbaringen met betrekking tot de gedachten, motieven, houding, woorden en daden van mensen die voordien verborgen waren. De woorden (prediking, onderwijs, delen en raadgeving) van christenen met de gave van profetie worden door de Heilige Geest gebruikt om zaken aan de luisteraar te openbaren, een niet-christen op te roepen tot bekering of een christen op te roepen iets in zijn leven te veranderen. De uitwerking van profetie is dat iemands zonden onweerlegbaar aan het licht komen (1 Korintiërs 14:24-25). Dit kan iemands specifieke zonde zijn die in het midden van de gemeente openbaar wordt (Handelingen 5:3-4). Het kan ook een erkenning van zijn zondige en verloren staat zijn, wat betekent dat de dingen die in zijn ziel verborgen waren alleen aan hem openbaar worden en niet aan de hele gemeente (Handelingen 2:37; cf. Johannes 16:8)!

Het woord “profeteren” betekent over het algemeen “te verkondigen (proclameren, prediken)” in woorden geïnspireerd door de Heilige Geest wat God al geopenbaard heeft in de verkondiging van de Oude Testament profeten, Jezus Christus, de Nieuwe Testament apostelen en hun medewerkers, d.w.z., wat geschreven staat in de Bijbel. Vandaag is “profeteren” gewoonlijk een gewone genadegave en zelden een buitengewone genadegave zoals bij het tot stand komen van de Bijbel.

1. De gewone gave van profetie. Het woord “profeteren” betekent “te uitten, proclameren, verkondigen, prediken” wat God al in de 66 boeken van de Bijbel geopenbaard heeft.

▪ Het woord “profeteren”.

In zoverre de genadegave van “profetie” (d.w.z. de bekwaamheid te verkondigen)²⁰⁴ voortgezet wordt in de gemeenten vandaag, brenkt het niet nieuwe openbaringen van God en Gods wil voor alle christenen, maar bestaat uit de verkondiging van de openbaring die al in de Bijbel tot stand is gekomen (Openbaring 19:10)!

“Profeteren” betekent letterlijk “uitspreken”, “proclameren” of “verkondigen”. Het Oude Testament waarschuwt tegen zogenaamde profeten die visioenen uit hun eigen hart en niet uit de mond van de HEER spreken (Jeremia 23:16-32)!

Het Nieuwe Testament waarschuwt tegen vele valse profeten (Matteüs 24:24). Echte profetie is de verkondiging van Jezus Christus en de inhoud van de Bijbel! Dat is wat christenen moeten verkondigen! Christenen mogen niet gaan boven wat geschreven staat (in de Bijbel) (1 Korintiërs 4:6; zie Openbaring 22:18-19)!

▪ Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van profetie.

“Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van profetie”²⁰⁵ (Openbaring 19:10).

- “Het getuigenis van Jezus” is alles wat Jezus Christus in het Oude Testament gezegd heeft door zijn Geest in de Oude Testament profeten en nu in het Oude Testament geschreven staat (1 Petrus 1:9-12). Het is dus meer dan wat er *over* Jezus Christus Zelf in het Oude Testament geschreven staat (Lukas 24:25-27,44-47)!
- “Het getuigenis van Jezus” is ook alles wat Jezus Christus in het Nieuwe Testament gezegd heeft door zijn Geest in de apostelen van Christus en nu in het Nieuwe Testament geschreven staat (Johannes 14:26; Johannes 15:26-27; Johannes 16:13-15).

De Auteur van het Oude Testament en van het Nieuwe Testament is niemand minder dan de Heilige Geest, de Geest van Jezus Christus (1 Petrus 1:9-12), de Geest van God (2 Timoteüs 3:16; zie Romeinen 8:9-10).

²⁰⁴ Grieks: προφητεω

²⁰⁵ η γαρ μαρτυρια Ιησου εστιν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) το πνευμα της προφητειας

De Auteur van de Bijbel is niet een of ander mens (Jeremia 23:16,22). De Auteur van de Bijbel is ook niet een of ander engel (bv. de engel Jibril of Gabriël), omdat engelen begerig zijn zich te verdiepen in wat de Geest van Christus door de apostelen van Christus geopenbaard heeft (1 Petrus 1:12)!

De nadruk in Openbaring 19:10 is dat “de geest of werkelijke inhoud van profetie” is wat Jezus Christus Zelf gezegd heeft, namelijk, “het getuigenis van Jezus”. De essentiële inhoud van bijbelse profetie is de Bijbel (de openbaring van Jezus Christus in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament)! “De geest of werkelijke inhoud van bijbelse profetie” is wat Jezus Christus ook al gezegd heeft over God, over Zichzelf als de komende en gekomen Messias, de zichtbare Beeld van de onzichtbare God, over Gods Oude Testament volk, de gelovigen in Israël, over Israëls voortzetting en uitbreiding om gelovigen in Jezus Christus uit alle volken in te sluiten (Genesis 22:18; Jesaja 56:3-8; Matteüs 28:19), over het Koninkrijk van God en de Gemeente (Kerk), over zonde, verlossing en oordeel. Dat is bijbelse profetie! Dat moeten christenen verkondigen!

Mensen die profeteren worden door de Heilige Geest of door valse geesten geïnspireerd! De leerstellingen van andere godsdiensten en ideologieën zijn door misleidende geesten of demonen geïnspireerd (1 Timoteüs 4:1-2). Zij dwingen allerlei godsdienstige wetten af op religieuze mensen (1 Timoteüs 4:3-5). Maar het onderwijs in de Bijbel is “betrouwbaar en waar” omdat zij door de HEER geopenbaard zijn. Hij is de God die Zich in de Bijbel geopenbaard heeft. Hij is “de God van de geesten van de ware profeten” (Openbaring 22:6)!

▪ **De gave van profetie in gewone betekenis.**

“De genadegave van profetie”²⁰⁶ in gewone betekenis is om te verkondigen wat Jezus Christus over Zichzelf, zijn woorden en zijn werken in de Bijbel geopenbaard heeft. Profetie in gewone betekenis maakt dus geen arbitraire voorspellingen over de toekomst van volken, (i.e. Israël en de heidense volken), maar verkondigt Jezus Christus en zijn boodschap! De echte inhoud van de Oude Testament profetieën is geopenbaard in het getuigenis van Jezus Christus in het Nieuwe Testament! Wie Jezus Christus is, wat Hij gezegd heeft en gedaan heeft is een vervulling van Oude Testament profetie (Matteüs 5:17). Alles wat Jezus Christus geopenbaard heeft, geleerd en bevolen heeft, en wat nu in het Nieuwe Testament geschreven staat, is wat de Oude Testament profeten bedoelde te zeggen door middel van hun schaduwen en voorbereidende verkondigingen (Matteüs 5:17; Handelingen 3:18; Kolossenzen 2:17; Hebréeën 8:6; Hebréeën 10:1; 1 Petrus 1:10-12).

Dat is ook waarom de Oude Testament openbaring altijd in het licht van de Nieuwe Testament openbaring uitgelegd moet worden! Alle boeken in de Bijbel (ook het boek Openbaring) moet in het licht van het Nieuwe Testament (openbaring) uitgelegd worden.

▪ **Christenen met de gave van profetie.**

Christenen met de gave van profetie in de gewone betekenis van het woord, zijn door de Heilige Geest geïnspireerd om de waarheden van de Bijbel te verkondigen, om andere christenen op te bouwen, te bemoedigen, te troosten (1 Korintiërs 14:3; Handelingen 15:32) en de wereldwijde Christelijke Kerk (het Lichaam van Christus) op te bouwen door individuele christenen toe te rusten voor het werk van dienstbetoon (Efeziërs 4:11-12).

De christenen met de gave van profetie verkondigen Gods openbaring in de Bijbel met verstaanbare woorden en op een overredende en overtuigende wijze (1 Korintiërs 14:8) en met kracht (Handelingen 6:10; 1 Tessalonicenzen 1:5). Wanneer zij profeteren klinkt het als het geschal van een trompet die duidelijke bevelen aan soldaten geeft. Zij spreken onder inspiratie van de Heilige Geest. De christenen die specifieke genadegaven hebben ontvangen en de gewoonte hebben hun genadegaven te gebruiken in de samenkomsten van de gemeente moeten ijverig verlangen de gave van profetie te bezitten en te beoefenen, d.w.z., Gods Woord in de Bijbel met kracht en wijsheid van de Heilige Geest te verkondigen (1 Korintiërs 14:1).

2. De speciale gave van profetie. Het woord “profeteren” betekent soms een openbaring uitspreken m.b.t. de verborgen gedachten, motieven, houdingen, woorden en daden van mensen.

De woorden (verkondiging, onderricht, delen, adviseren en counseling) van christenen met de gave van profetie worden door de Heilige Geest gebruikt om verborgen dingen (gedachten, motieven, houdingen, gedrag) aan het licht te brengen, niet-christenen tot bekering te roepen en christenen te roepen hun leven te veranderen. Het effect van profetie is dat een bepaalde “zonde” (d.w.z. iets wat Gods doel mist) onweerlegbaar aan het licht gebracht wordt (1 Korintiërs 14:24-25). Dit mag slaan op een specifieke zonde die in de samenkomst van de gemeente uitgesproken wordt (Handelingen 5:3-4). Of het mag verwijzen naar een verborgen zaak waarvan alleen het betrokken individu op de hoogte is zonder het aan de gemeente bekend te maken (Handelingen 2:37; zie Johannes 16:8)!

3. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden tot het ambt van prediker (predikant) met de taak het geopenbaarde Woord van God te verkondigen en andere christenen de genadegave van verkondiging (profeteren) ontvangen (Efeziërs 4:11), worden alle christenen bevolen actief betrokken te zijn bij de verkondiging van Gods Woord

²⁰⁶ A Greek-English Lexicon of the New Testament, Bauer, Arndt, Gingrich, p.730

hetzij door geld te geven (1 Korintiërs 9:14; 1 Timoteüs 5:17-18), hetzij door getuigenis van hun geloof te geven (1 Petrus 3:15).

▪ **De gave van profetie mag in onze tijd beoefend worden alleen binnen de grenzen van de bijbelse openbaring.**

Geloof in subjectieve zin. De apostel Paulus leert de christenen die de gave van profetie ontvangen hebben om te profeteren “naar de mate van het geloof, zoals God die aan een ieder heeft toebedeeld (Romeinen 12:3,6). Het woord “geloof” wordt hier *in subjectieve zin* gebruikt: met vertrouwen in God en door aanspraak te maken op zijn beloften.

“De mate van het geloof” verwijst *niet naar de hoeveelheid van geloof, maar naar het soort geloof*. Het verwijst naar zijn plaats in het Lichaam van Christus, naar zijn bijzondere genadegave of functie (ambt), en naar het soort geloof die hij nodig heeft deze gave of functie te beoefenen. Een christen behoort zijn genadegave met nuchtere bescheidenheid te beoefenen, d.w.z. binnen de grenzen van zijn persoonlijke (subjectieve) geloof en beperkt tot het gebied en het doel van zijn persoonlijke gave of functie. De profeet mag niets zeggen dat in strijd is met zijn persoonlijke geloof in Jezus Christus. Als er de kleinste twijfel bestaat in zijn hart m.b.t. de openbaring die hij ontvangen heeft, moet hij nalaten het uit te spreken.

Geloof in objectieve zin. Maar het woord “geloof” kan ook *in objectieve zin* verstaan worden: profeteren in overeenstemming met het Christelijke Geloof, de waarheid profeteren zoals God dat in de Bijbel geopenbaard heeft en die alle christenen moeten geloven. De profeet mag niets zeggen dat in strijd is met het Christelijke Geloof zoals het door de Oude Testament profeten en de Nieuwe Testament apostelen geopenbaard is. De Schrift maakt heel duidelijk dat een profeet eraan herinnerd moet worden dat de openbaring die hij ontvangt (door een visioen of droom) alleen echt kan zijn wanneer het in geen enkel opzicht in strijd is met de bestaande openbaring in de Bijbel! Het kenmerk van een profeet is dat hij erkent dat de bestaande openbaring van God in de Bijbel de absolute standaard voor waarheid en gedrag is. Het grootste gevaar in de Kerk is wanneer een profeet ervan uitgaat dat hij op eigen gezag spreekt. De criteria waarmee christenen de aanspraken van een profeet moeten beoordelen is de Canon van de openbaring die zij al bezitten (Johannes 17:17; Handelingen 17:11). Wanneer een profeet spreekt, mag hij niet gaan boven wat geschreven staat (in de Bijbel, natuurlijk correct uitgelegd) (zie 1 Korintiërs 4:6).

De christen met de gave van profetie mag niet iets verkondigen in strijd met zijn eigen geloof in Jezus Christus of in strijd met wat er in de Bijbel staat geschreven (zie Deuteronomium 13:1-5; Deuteronomium 18:20-22; Johannes 17:17; Handelingen 17:11; Handelingen 26:22; 1 Korintiërs 14:37). Het grootste gevaar in een gemeente is wanneer een christen de arrogantie heeft o.g.v. zijn eigen gezag te spreken.

De criteria waarmee christenen de profetieën (prediking) van een ander christen moeten beoordelen is de Bijbel (Johannes 17:17). “Zij onderzochten dagelijks de Schriften om te zien of die dingen zo waren” (Handelingen 17:11). Christenen met of zonder de gave van profetie gaan nooit boven wat geschreven staat (in de Bijbel)” (1 Korintiërs 4:6)!

Alle christenen die profeteren moeten *de hele* Bijbel bestuderen, onderrichten en verkondigen. Zij moeten het hele plan en wil van God voor mensen verkondigen (Handelingen 20:27) en niet alleen maar een selectief deel daarvan. En zij moeten de Bijbel correct uitleggen (2 Timoteüs 2:15). Zij mogen niets van de Bijbel met opzet wegnemen of met opzet eraan toevoegen (Openbaring 22:18-19).

▪ **De gave van profetie mag alleen beoefend worden in liefde.**

De beoefening van de gave van profetie zonder liefde heeft absoluut geen waarde in Gods ogen (1 Korintiërs 13:2)! Liefde betekent om geduldig te zijn, te kunnen wachten om iets te zeggen of te doen tot de juiste tijd. Liefde betekent om alleen iets te zeggen dat opbouwt en genade schenkt aan de toehoorder (Efeziërs 4:15,29).

▪ **De gave van profetie mag alleen beoefend worden in onderwerping aan de bijbelse regels voor de beoefening van profetie tijdens de samenkomsten van de gemeente.**

Zie het voorbeeld van de Nieuwe Testament profeten in Korinte (1 Korintiërs 14:29-33; zie Romeinen 12:3,6; 1 Korintiërs 4:6; 1 Korintiërs 14:37; 1 Johannes 4:1-6).

▪ **De gave van profetie mag alleen beoefend worden wanneer het op de proef gesteld wordt.**

Hoewel de onderwijzing en de verkondiging van een christen met de gave van profetie gezag heeft, mogen andere christenen zijn profetie (onderricht of verkondiging) niet zonder meer uitvoeren. Alle profeten (leraren en predikers), hun onderricht, verkondiging en gedrag moet op de proef gesteld worden om te zien of ze echt of vals zijn. Alle verkondigers moeten verantwoording afleggen van hun verantwoordelijkheid het Woord van God te verkondigen.

En zelfs wanneer hun onderricht en verkondiging waar zijn, moeten de andere christenen overwegen wat de Heilige Geest wil dat zij doen met wat zij gehoord hebben. Alle profetieën (prediking en onderricht) moeten op de proef gesteld worden:

- door de objectieve waarheid en leer van de hele Bijbel (juist uitgelegd) (1 Korintiërs 4:6)
- door anderen in de gemeente met de gave van profetie (1 Korintiërs 14:29)

- door anderen in de gemeente met de gave van onderscheiding van geesten (1 Korintiërs 12:10; 1 Johannes 4:1-3)
  - en door de andere christenen zonder een specifieke genadegave in de gemeente (1 Tessalonicenzen 5:20-21)
- ten einde heel zeker te maken dat geen mening van een mens die profeteert of predikt als Gods Woord verkondigt wordt.

Sommige mensen maken aanspraak daarop dat zij de gave van profetie hebben, of de gave van uitdrijving van boze geesten, of de gave van het doen van wonderen zelfs door de naam van Jezus Christus te gebruiken. Maar de test is niet wat zij presteren, maar of Jezus Christus hun “kent”, d.w.z., of Hij een persoonlijke relatie met hen heeft (Matteüs 7:15-23). Jezus waarschuwt, “Want er zullen valse christussen (i.e. mensen die voorgeven de Messias te zijn) en valse profeten (i.e. mensen die aanspraak maken de woorden van God te spreken) opstaan en zij zullen tekenen en wonderen doen om – als het mogelijk zou zijn – ook de uitverkorenen te misleiden” (Markus 13:22). Dank God dat het onmogelijk is om de uitverkorenen te misleiden (zie Johannes 5:24; Johannes 10:28; Filippenzen 1:6; Openbaring 17:14)! Niettemin zullen valse profeten en roofzuchtige wolven vele ongelovigen en vele niet-christenen van de andere godsdiensten leiden op de brede weg die naar het verderf leidt (Matteüs 7:13-15).

Christenen moeten vooral *de leer* van christenen die profeteren op de proef stellen (1 Korintiërs 12:3; 1 Johannes 4:2-3). Zij moeten hun gedrag kritisch observeren (Matteüs 7:15-20). Beiden hun verkondiging en hun levensgedrag moeten in overeenstemming zijn met de hele Bijbel (Matteüs 7:21-22; Handelingen 20:27; 1 Timoteüs 4:16).

(3) LERAREN EN ONDERWIJZING

1. Het vermogen onderricht te geven of het ambt (functie) van leraar.

▪ Leraren.

“Een leraar”²⁰⁷ (Handelingen 13:1; 1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11-13; 2 Timoteüs 1:11; Jakobus 3:1) is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) (Efeziërs 4:11) *of een gewoon ambt (functie)* in de gemeente (gebaseerd op een roeping en aanstelling) (1 Timoteüs 4:13).

Terwijl een profeet zijn boodschap ontvangt door directe openbaring, verkrijgt een leraar zijn kennis door studie van de Oude Testament Boeken en de Nieuwe Testament Boeken. Leraren zijn mensen die onderricht geven over de openbaring die door de Oude Testament profeten en de apostelen van Jezus Christus zijn ontvangen en nu in de 66 Canonieke Boeken van de Bijbel geschreven staan.

In de vroege Nieuwe Testament periode werd onderricht ook wel gegeven door een speciale gave van “een woord van wijsheid” of “een woord van kennis” (1 Korintiërs 12:8), maar het werd ook gedaan zonder een dergelijk speciale genadegave (Matteüs 28:19; Kolossenzen 3:16). Het Nieuwe Testament toont aan dat leraren hun ambt uitoefende in de plaatselijke gemeenten (Handelingen 13:1; Efeziërs 4:11). Het ambt van leraar was open voor iedereen die het begeerde en het vereiste van het bezit van een speciale genadegave van onderricht werd voor hen niet genoemd (Jakobus 3:1).

▪ Onderwijzing.

“Onderwijzing”²⁰⁸ is de handeling onderwijs te geven of het speciale vermogen de waarheid van de Bijbel aan christenen door te geven (Romeinen 12:7; 1 Korintiërs 14:6,26). Er is ook een ander woord: “onderwijzing”²⁰⁹: het verwijst naar de handeling kennis te communiceren (1 Korintiërs 14:6) of het bestaat uit de inhoud wat onderwezen wordt (1 Korintiërs 14:26; zie Handelingen 2:42).

▪ De taken van een leraar.

“Ezra had immers zijn hart erop gericht om de wet van de HEERE te onderzoeken, om die te doen en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen” (Ezra 7:10).

- De eerste taak van een leraar is om de Bijbel grondig *te bestuderen*, de feiten naar voren te halen en de bijbelse waarheid te systematiseren (Handelingen 17:11).
- De tweede taak van een leraar is zelf deze waarheden *te praktiseren*. Hij geeft een voorbeeld hoe de waarheden uit te leven (Matteüs 23:2-4; Romeinen 2:21; 1 Timoteüs 4:12; Titus 2:7-8).
- De derde taak van een leraar is om deze waarheden *te onderrichten* met gezag, zonder verlies van Gods oorspronkelijke bedoeling ten einde de waarheid begrijpelijk en praktisch uitvoerbaar te maken (Markus 1:22; Handelingen 8:30-31; Handelingen 20:20,27; 2 Timoteüs 2:15).

Onderwijzing heeft tot doel christenen tot discipelen van Jezus Christus te maken die Hem volgen en gehoorzamen (Matteüs 28:19). Onderwijzing moet vooral gegeven worden aan christenen die gezegeijk en getrouw zijn en instaat zijn later anderen te onderrichten (Lukas 6:40; 2 Timoteüs 2:2).

²⁰⁷ Grieks: διδασκαλος

²⁰⁸ Grieks: διδασκαλία

²⁰⁹ Grieks: διδαχη

2. De positie van leraren in de Kerk.

“Profetie” and “onderricht” zijn de twee belangrijkste bedieningen onder de “apostelen van Jezus Christus” (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11). Omdat beiden “de apostelen van Christus” en “de Nieuwe Testament profeten” hun taken alleen uitvoerden tijdens de vroege periode van de Christelijke Kerk, zou “het ambt van leraar”, “de functie van leraar” en “de genadegave van onderricht” de hoogste prioriteit moeten hebben in de wereldwijde Christelijke Gemeente (Kerk) in de periode daarna. Niets bouwt christenen meer op dan Gods waarheid!

3. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden tot het ambt van leraar met de taak onderricht te geven (1 Timoteüs 3:2; 1 Timoteüs 5:17) en andere christenen de genadegave van onderricht ontvangen (Efeziërs 4:11), worden alle christenen bevolen elkaar te onderrichten (Matteüs 28:20; Kolossenzen 3:16). Christenen worden op het hart gedrukt dat het ambt van leraar een heel grote verantwoordelijkheid is (Jakobus 3:1; zie Matteüs 23:10,34; 2 Petrus 2:1).

(4) EVANGELISTEN

1. Het vermogen te evangeliseren of het ambt (functie) van evangelist.

“Een evangelist”²¹⁰ is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) (Efeziërs 4:11) of *een gewoon ambt (functie)* in de gemeente (gebaseerd op een roeping en aanstelling) (2 Timoteüs 4:5). Het woord “evangelist” betekent “een persoon die het Goede Nieuws verkondigt”.

Evangelisten verkondigen het Goede Nieuws van verlossing (reiniging van onreinheid, bevrijding van schuld en schande en herstel van eer) in Jezus Christus aan ongelovigen op een dergelijk effectieve manier dat mensen verlost worden en het aantal christenen in de Gemeente toenemen. Evangeliseren was in het bijzonder de taak van de apostelen (Markus 6:14-15). Evangeliseren werd ook gedaan door diakenen (Handelingen 8:4,26-40; Handelingen 11:19-21; Handelingen 21:8) en door sommige gewone christenen (Handelingen 11:19-21). En evangeliseren werd gedaan door Timoteüs als een van de taken in zijn bediening (2 Timoteüs 4:5).

2. Christenen die zaaien en christenen die maaien.

In de geestelijke wereld is de meest algemene patroon dat “een persoon oogst waar hij helemaal niet gezaaid heeft” of “hij zaait waar hij helemaal niet zal oogsten.” In Johannes 4:35-37 zegt Jezus, “Want hierin is de spreuk waar: De één zaait, de ander oogst. Ik heb u uitgezonden om te oogsten waarvoor u zich niet hebt ingespannen; anderen hebben zich ingespannen en u hebt de vrucht van hun inspanning binnengehaald.” Elk werker in het Koninkrijk van God is tegelijk “een persoon die zaait” en “een persoon die maait”. Hij zaait wat een ander binnenhaalt als oogst en hij oogst wat door een ander gezaaid is. Daarom, in Gods soevereine plan zal er altijd een oogst zijn! Jij hebt de vreugde te weten dat een ander gaat oogsten waar jij zaait of je hebt de vreugde te oogsten wat een ander gezaaid heeft! Vergeet niet dat God gezegd heeft, “Zo zal mijn Woord zijn dat uit mijn mond uitgaat: het zal niet vruchteloos tot mij terugkeren, maar het zal doen wat mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend” (Jesaja 55:10-11). Op deze manier zal de zaaier en de maaier samen blij zijn. Het werk van een christen arbeider is nooit tevergeefs (1 Korintiërs 15:58)!

3. De taak van alle christenen.

In de vroege Kerk hebben de apostelen gemeenten gesticht en Gods openbaring in het Nieuwe Testament opgetekend, de profeten hebben Gods wil in specifieke zaken verkondigd, de leraren hebben heel Gods Woord onderricht en de evangelisten hebben het getal van gelovigen in de gemeenten vermeerderd.

Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden tot het ambt van evangelist (2 Timoteüs 4:5) en sommigen de genadegave van evangelist ontvangen, moeten alle christenen deelnemen aan de verspreiding van het evangelie (Matteüs 5:16; Matteüs 10:32; 1 Petrus 3:15-16).

(5) HERDERS

1. Het vermogen te zorgen als herder of het ambt (functie) van pastor.

Lees Psalm 23; Jesaja 40:11; Ezechiël 34:1-6,10,16; Johannes 10:1-16; Johannes 21:15-17; Handelingen 20:29-31.

“Een herder”²¹¹ is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) (Efeziërs 4:11) of *een gewoon ambt (functie)* in de gemeente (gebaseerd op een roeping en aanstelling) (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2). Het woord “herder” betekent “te zorgen als een herder of pastor”. Herders voeden, beschermen, zorgen en leiden christenen naar

²¹⁰ Grieks: εὐαγγελιστής

²¹¹ Grieks: ποιμήν; Latijn: pastor

geestelijke groei en gezondheid. Zij gaan op zoek naar de verlorene en brengen de afgedwaalde terug. Zij zijn begaan over vooral de kleine, de zwakke en de noodlijdende en bewijzen liefdevolle zorg aan hen.

2. The taak van alle christenen.

▪ De taak van alle oudsten (ouderlingen) in de gemeente.

Alle oudsten (ouderlingen) in de gemeente zijn geroepen en aangesteld tot het ambt van herder met de taak om de gemeenteleden te hoeden (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:1-4). De Bijbel leert niet dat een gemeente maar één “pastor” (of dominee of voorganger) heeft. Oudsten (ouderlingen) werden in het meervoud aangesteld (Handelingen 14:23; Titus 1:5). Leiderschap in de Bijbel is gedeeld leiderschap.

▪ De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen en aangesteld worden tot *het ambt* van herder (pastor)(Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2) en sommige *de genadegave* van herder ontvangen (Efeziërs 4:11), worden alle christenen bevolen gelijke zorg voor elkaar te dragen (1 Korintiërs 12:24-26).

(6) LEIDERS EN BESTUURLIJKE GAVEN

1. Het vermogen leiding te geven of het ambt van voorganger (oudste)(functie van leidinggeven).

Er zijn twee soorten van leiderschapsgaven: leiding geven door voorop te lopen en leiding geven door van achteren te sturen.

▪ Leiding geven door voorop te lopen.

“Een leider” (Handelingen 13:1; 1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11-13; 2 Timoteüs 1:11; Jakobus 3:1) is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) (Romeinen 12:8) of *een gewoon ambt (functie)* in de gemeente (gebaseerd op een roeping en aanstelling) (1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 5:17).

Omdat de woorden “oudsten (ouderlingen)”²¹² (Handelingen 14:23; Handelingen 15:22; 1 Timoteüs 5:17; 1 Petrus 5:5) en “voorgangers of leiders”²¹³ (1 Tessalonicenzen 5:12; Hebreeënen 13:7,17,24) *in het meervoud* gebruikt worden, is leiderschap in de Bijbel *altijd* “gedeeld leiderschap” en *nooit* “autoritaire leiderschap door maar één persoon”! Christelijk leiderschap is in de Bijbel *altijd* “dienend leiderschap” (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:3) en *nooit* heersende leiderschap over de mensen die aan hen toevertrouwd zijn!

De eerste soort leiderschap is het vermogen “leiding te geven door voorop te lopen”²¹⁴. Het is het vermogen “door zijn voorbeeld richting te geven aan specifieke zaken”. Het is een verwijzing naar de oudsten (ouderlingen) in de gemeente. Met betrekking tot hun ouderdom en waardigheid worden deze mannen “oudsten (ouderlingen)” genoemd,²¹⁵ (Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1) en met respect tot hun functies of aard van hun taken worden zij “opzieners”²¹⁶ (Handelingen 20:28; Filippenzen 1:1; 1 Timoteüs 3:2; Titus 1:7), “leiders of managers of directeuren”²¹⁷ (Romeinen 12:8; 1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 3:4-5; 1 Timoteüs 5:17) of “herders”²¹⁸ genoemd (Handelingen 20:28; Efeziërs 4:11; 1 Petrus 5:2).

Leiders mogen niet “profeet”, “apostel”, “bisschop”, “pastor”, “meester (rabbi), “vader” of “leraar” genoemd worden, omdat deze namen de functies van oudsten (ouderlingen) in posities veranderen! Qua positie zijn alle christenen “broeders” (Matteüs 23:8-12).

Omdat de verantwoordelijkheid van leiders groot is en hun taak zwaar, worden zij aangespoord hun verantwoordelijkheid “met ijver” of “met inzet” te doen (Romeinen 12:8). De mannen die tot oudsten gekozen worden in de gemeente moeten een voorbeeld zijn van dit soort leiderschap in hun eigen gezinnen (1 Timoteüs 3:4-5) en in de plaatselijke gemeente (1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 5:17).

▪ Leiding geven door van achteren te sturen.

“Een administrateur” of “bestuurder” (iemand met bestuurlijke gaven) (1 Korintiërs 12:28) is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een genadegave) of *een gewoon ambt (functie)* (gebaseerd op een roeping en aanstelling) (zie Spreuken 11:14; Spreuken 24:6).

²¹² Grieks: πρεσβυτερος

²¹³ Grieks: προϊσταμενος en ηγουμενος

²¹⁴ Grieks: προϊσταμενος

²¹⁵ Grieks: πρεσβυτεροι

²¹⁶ Grieks: επισκοποι (dezelfde woord voor “bisschop” vandaag, maar dit woord is in de Bijbel nooit een positie of ambt, maar altijd een taak of functie van de oudsten (ouderlingen) in de Nieuwe Testament Gemeente!

²¹⁷ Grieks: προϊσταμενοι

²¹⁸ Grieks: ποιμενοι herders; Latijn en Engels: pastors

De tweede soort leiderschap is het vermogen leiding te geven door van achteren te sturen, zoals een stuurman²¹⁹ een boot door stormen heen loodst. Het woord betekent “piloot” in Handelingen 27:10-11. Zoals een stuurman het boot door stormachtige wateren loodst, zo loodst mannen met deze gave de gemeente door turbulente en moeilijke situaties. Het woord betekent “wijze raadgeving” in Spreuken (Spreuken 1:5; Spreuken 11:14; Spreuken 24:6). Deze mannen sturen of besturen de gemeente met praktische wijsheid. Het meervoud verwijst naar verschillende soorten administratieve of bestuurlijke gaven. In de gemeente zijn er ook oudsten (ouderlingen) die leiding geven, niet zozeer door prediking en onderricht (1 Timoteüs 5:17), maar meer door wijze bestuur, al licht de nadruk meer op geestelijk bestuur dan organisatorische bestuur.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen, gekozen en aangesteld worden tot *het ambt* (functie) van leiderschap (i.e. om oudsten of ouderlingen in de gemeente of christelijke organisatie te zijn)(1 Tessalonicenzen 5:12; Hebreëen 13:7,17) en andere christenen *de genadegave* van leiderschap ontvangen (Romeinen 12:8), worden alle getrouwde mannen en vaders geroepen hun gezinnen te leiden (Efeziërs 5:23; 1 Timoteüs 3:4-5), en alle christenen met een specifiek leiderschap verantwoordelijkheid geroepen om hun verantwoordelijkheid uit te voeren door voorop te lopen of van achteren te sturen. Vergeet echter nooit dat christelijke leiderschap in tegenstelling tot werelds leiderschap altijd “dienend leiderschap” en “gedeeld leiderschap” is!

(7) DIENAREN, DIENEN EN HELPEN

1. Het vermogen te dienen of het ambt van diaken (functie van dienen en helpen).

“Dienen”²²⁰ is *een speciaal vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) of *een gewoon ambt (functie)* (gebaseerd op een roeping en aanstelling) en wordt “diaken”²²¹ genoemd (Handelingen 6:1-7).

“Dienen” is het verlangen en vermogen om noden en behoeften te zien en te lenigen. Mensen met deze genadegave zijn in staat sneller noden en behoeften te zien dan andere christenen (Johannes 13:3-17). Zij zijn gewillig persoonlijke offers te brengen ten einde te dienen. En zij zijn praktisch in hun benadering.

▪ **Dienen.**

“Dienen” (Romeinen 12:7; Efeziërs 4:12) is praktische dienstbetoon in de bediening van gewone christenen of christenen met een ambt. Er is een verscheidenheid van dienstbetoon: (1 Korintiërs 12:5):

- Voedsel of andere materiële hulp geven aan arme christenen – vooral de taak van diakenen (Handelingen 6:1; 2 Korintiërs 8:1-4).
- Materiële en geestelijke voeding op de juiste tijd geven aan leden van het huisgezin (de gemeente) (Matteüs 24:45-51; Lukas 10:40).
- Het evangelie verkondigen aan ongelovigen en niet-christenen, dat “de bediening van verzoening” genoemd wordt (2 Korintiërs 5:18-21).
- Christenen onderricht geven en opbouwen door Gods Woord en gebed (Acts 6:1-4).
- De Heer geestelijk dienen (zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid door heel het leven)(Lukas 1:74-75).
- Je toevertrouwde talenten aan het werk zetten om meer talenten te verkrijgen (Matteüs 25:14-30). De “talenten” zijn niet alleen geestelijke vermogens, maar ook “kansen of gelegenheden” die gegeven worden in overeenstemming met ieders vermogen (vers 15).
- Je genadegave in te zetten voor anderen (1 Petrus 4:10-11).
- Elkaar in liefde te dienen (Galaten 5:13).

▪ **Vormen van hulpverlening.**

“Vormen van hulpverlening”²²² (1 Korintiërs 12:28)(meervoud) zijn *verlangens en speciale vermogens* (gebaseerd op speciale genadegaven) om te helpen en te assisteren. Zonder een ambt te bekleden hebben christenen vele soorten van bedieningen in de plaatselijke gemeente, in de wereldwijde Gemeente en in de gemeenschap. Bijvoorbeeld, ze bouwen plaatsen voor bijeenkomsten, verzorgen de financiën, organiseren bijeenkomsten, zingen en maken muziek, wassen en boenen, enz.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen geroepen, gekozen en aangesteld worden tot *het ambt (functie)* van diaken (1 Timoteüs 3:8-10) en andere christenen de genadegave van dienen of helpen ontvangen, worden alle christenen geroepen om elkaar te dienen en te helpen (Galaten 5:13; Galaten 6:2).

²¹⁹ Grieks: κυβερνησις

²²⁰ Grieks: διακονια

²²¹ Grieks: διακονος

²²² Grieks: αντιλημψεις

1. Het vermogen of functie wijsheid, kennis, psalmen of aansporingen te spreken.

Lees 1 Petrus 4:10-11

▪ Wijsheid.

“Wijsheid” (1 Korintiërs 12:8) is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om aan mensen de beste middelen tot het bereiken van de hoogste doelen door te geven. Christenen met deze genadegave adviseren mensen hoe zij op de beste wijze kunnen leven om Gods wil te doen en Hem te behagen. Hun wijsheid is evenredig aan de diepte van hun relatie met God.

“Een woord van wijsheid²²³ door de Geest” is niet een woord gesproken met wijsheid, maar een woord die *wijsheid als inhoud heeft*. Wijsheid is vooral een deugd en de nadruk ligt hier op hoe het tot stand komt, namelijk, “door de Geest”. Het is niet alleen maar de juiste intuïtie of het juiste inzicht, maar ook het resultaat die verkregen wordt door wijsheid toe te passen. “Wijsheid dat van boven (van God) komt is rein, vreedzaam, welwillend, voor rede vatbaar, vol barmhartigheid en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd” (Jakobus 3:17). En de wijsheid die God aan Salomo gaf bestond uit diepte in inzicht en breedte in begrip. Zijn wijsheid was groter dan de hoogste wijsheid van de andere volken. Zijn wijsheid produceerde 3000 spreuken, 1005 liederen, beschrijving van planten en onderricht over allerlei dieren (1 Koningen 4:29-34).

▪ Kennis.

“Een woord van kennis” (1 Korintiërs 12:8) is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om aan mensen de betekenis van voorheen verborgen of moeilijke dingen duidelijk uit te leggen. Christenen met deze genadegave kunnen onderscheiden of bepaalde kennis in overeenstemming met de Bijbel is of niet (dus, goed en geldig is).

Paulus plaatst “het ontvangen van een openbaring van God dat uitgesproken wordt in een profetie”²²⁴ en “het kennen en begrijpen van alle verborgenheden”²²⁵ voor “kennis”²²⁶ (1 Korintiërs 13:2). Ze moeten dus wel van elkaar onderscheiden worden:

- “Een verborgenheid” in het Nieuwe Testament is een waarheid die voorheen verborgen was, maar later geopenbaard werd (Matteüs 13:11; Matteüs 16:17; Efeziërs 3:3-6).
- “Een openbaring” is “een onthulling”, vooral door middel van visioenen (2 Korintiërs 12:1; Openbaring 1:1,10,12) die vooral aan de apostelen van Jezus Christus (1 Korintiërs 14:6) en de Nieuwe Testament profeten (1 Korintiërs 14:26) gegeven werden en daarna uitgesproken werden in de verkondiging en het onderricht van de apostelen en in de profetieën van de Nieuwe Testament profeten.
- “Een profetie” is “een uitspraak of afkondiging (proclamatie)” van wat God al geopenbaard heeft aan mensen om te weten en te doen. Profeteren (verkondigen) was de belangrijkste taak van de apostelen van Jezus Christus in het Nieuwe Testament (Johannes 14:26; Johannes 15:26-27; Johannes 16:13-15), en af en toe het voorrecht van een paar Nieuwe Testament profeten gedurende de vroege periode van de Christelijke Kerk.
- “Kennis” is specifiek *christelijke* kennis, kennis over verlossing, kennis over God en Christus, kennis over wat God geopenbaard heeft (Lukas 1:77; 2 Korintiërs 10:5; 2 Korintiërs 2:14; 2 Korintiërs 4:6), zelfs “een persoonlijke kennis en bekendheid met” Jezus Christus (Johannes 17:3). “Kennis” mag niet in een uitsluitend intellectuele betekenis opgevat worden als kennis verkregen door het denken van mensen. In de Bijbel wordt “kennis” primair door onderzoek en studie van dat wat God eerder geopenbaard heeft, verkregen.

Een persoon ontvangt “een openbaring”²²⁷ van God en spreekt het daarna uit als “een profetie.”²²⁸ Op dezelfde wijze verkrijgt een persoon “kennis”²²⁹ door bijbelstudie en spreekt het daarna uit als “onderricht”²³⁰ (1 Korintiërs 14:6). Terwijl “profeteren” het middel is om een nieuwe waarheid die God als een openbaring gegeven heeft te communiceren, is “onderricht geven” of “een woord van waarheid spreken” het middel om kennis te communiceren die al voor handen ligt (Markus 4:2; 2 Timoteüs 4:2), zelfs al werd deze kennis oorspronkelijk door God op een bovennatuurlijke wijze geopenbaard.

“Een woord van kennis”²³¹ (1 Korintiërs 12:8) is niet een woord dat met kennis gesproken wordt, maar een woord *dat kennis tot inhoud heeft*. Niet alleen de woorden, maar ook de inhoud zijn genadegaven van de Heilige Geest

²²³ Grieks: λογος σοφιας

²²⁴ Grieks: εχω προφητειαν

²²⁵ Grieks: ειδω τα μυστηρια παντα

²²⁶ Grieks: ειδω πασαν την γνωσιν

²²⁷ Grieks: αποκαλυψις

²²⁸ Grieks: προφητεια

²²⁹ Grieks: γνωσις

²³⁰ Grieks: διδαχη

²³¹ Grieks: λογος γνωσεως

(1 Korintiërs 2:12-13). De woorden “door dezelfde Geest” (1 Korintiërs 12:8)²³² betekenen niet alleen woorden “door de Geest” geïnspireerd, maar ook woorden “in overeenstemming met de Geest”.

De standaard die bepaalt of bepaalde “kennis” goed en geldig is, zijn de woorden van de Bijbel die “het zwaard van de Heilige Geest” zijn (Efeziërs 6:17) en het getuigenis van de Heilige Geest m.b.t. deze woorden (Johannes 14:26; Johannes 16:13-15). Alle kennis die verkregen wordt door onderzoek en studie, maar uitgesproken zonder de standaard van de Heilige Geest en zijn zwaard (de Bijbel) (1 Korintiërs 12:8) of uitgesproken zonder liefde (1 Korintiërs 13:2) maakt iemand tot een “ronde nul”.

Dus, terwijl de waarheid in “een openbaring” of “geheimenis” gebaseerd is op een openbaring van een nieuwe waarheid van God, is de waarheid in “een woord van kennis” gebaseerd op onderzoek en studie door een mens van wat God al eerder geopenbaard heeft (d.w.z. in de Bijbel).

▪ **Psalm.**

“Een Psalm” is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegaven) om tot anderen te spreken door middel van psalmen, gezangen, geestelijke liederen (Efeziërs 5:18-21; Kolossenzen 3:16), d.w.z., Gods Woord te communiceren d.m.v. gedichten, liederen en muziek. “Een Psalm”²³³ (1 Korintiërs 14:26) is de genadegave van het zingen of reciteren van een psalm op een door de Heilige Geest geïnspireerde en gepaste wijze. Een persoon kan ook een psalm of christelijk lied componeren en uitvoeren met een muziek instrument.

Korinte was een gemeente van christenen uit het heidendom, die voor het eerst in contact kwam met het Oude Testament (inclusief het Boek van de Psalmen). Liederboeken bestonden nog niet en nieuwe geestelijke liederen moesten gecomponeerd worden. Het reciteren of zingen van een Psalm uit de Bijbel op gepaste wijze werd gezien als een genadegave. Of het een gewone of buitengewone genadegave was kan niet vastgesteld worden. Er bestaat geen hard en vast onderscheid tussen gewone en buitengewone genadegaven!

▪ **Bemoediging of aansporingen.**

“Een aansporing” (Romeinen 12:8) is *het verlangen en het speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om christenen te stimuleren Gods Woord in praktijk te brengen (dus, te doen wat God in de Bijbel zegt), hetzij door openbaar onderricht, hetzij door een persoonlijk gesprek.

Aan de ene kant was de gewoonte in de Joodse synagoge dat de overste van de synagoge na het lezen van een gedeelte uit de Wet en de Profeten, Paulus en Barnabas vroegen “een woord van bemoediging” of “een woord van aansporing”²³⁴, te spreken, d.w.z. “een preek” te geven (Handelingen 13:15).

Aan de andere kant worden alle christenen vermaand elkaar te bemoedigen of aan te sporen (Hebreeëen 3:12-13; Hebreeëen 10:24-25; 1 Tessalonicenzen 5:14). Christenen die de genadegave van bemoediging of aansporing bezitten²³⁵ geven raad en advies aan christenen op het gebied van persoonlijke groei en dienstbetoon. Zij laten zien hoe de lessen die de Bijbel leert moeten worden toegepast in de dagelijkse levenswandel en in de ontplooiing van karakter. D.m.v. principes sporen zij christenen aan om een bepaalde gedragslijn te volgen en moedigen hen aan om stappen in geloof te zetten.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen een van de genadegaven van spreken ontvangen, worden alle christenen geroepen wijsheid uit te spreken, kennis te verspreiden, psalmen en geestelijke liederen te zingen (Efeziërs 5:19) en elkaar te bemoedigen en aan te sporen (Kolossenzen 3:16; Hebreeëen 3:13; Hebreeëen 10:25).

(9) GEVEN EN BIJDAGEN IN NODEN

1. Het vermogen of functie te geven of bij te dragen.

“Geven” (Romeinen 12:8) is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om aardse bezittingen te gebruiken voor het hoogste goed van de mens en tot meerdere glorie van God. Christenen die deze genadegave bezitten richten zich in hun werk op het verwerven van bezit. Vervolgens vertrouwen zij hun bezit toe aan andere christenen (de gemeente, een christelijke organisatie, een bepaalde zendeling, enz.) ter bevordering van Gods Koninkrijk.

Paulus verbindt “de genade (van geven)”²³⁶ ten einde de behoeften van de armen te lenigen aan “de genade van de Heer Jezus Christus” die Zichzelf gaf! Dit is een belangrijke leerstelling in het christelijk geloof: dat Christus, hoewel Hij rijk was, Zich vrijwillig vernederde en arm werd, zodat wij door zijn armoede rijk mochten worden (2 Korintiërs 8:7-9).

²³² Grieks: *κατα το αυτο πνευμα*

²³³ Grieks: *ψαλμον*

²³⁴ Grieks: *λογος παρακλησεως*

²³⁵ Grieks: *παρακλησις*

²³⁶ Grieks: *χαρις*

Christenen met “de genadegave of functie van geven of uitdelen”²³⁷, moeten dit doen “met oprechtheid” (d.w.z. zonder bijmotieven) en “met blijmoedigheid” (of beter: vrijgevigheid)²³⁸ (Romeinen 12:8; 2 Korintiërs 9:6-7). Voorbeelden van “geven” met bijmotieven waren de Joden in Maleachi 1:13-14 en Ananias en Saffira in Handelingen 5:1-11.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen de genadegave van “geven” hebben ontvangen, worden alle christenen geroepen een deel te hebben in de bediening van “geven”. “Geef en aan u zal gegeven worden: een goede, vastgedrukte, geschudde, overlopende maat zal men u in de schoot geven, want met dezelfde maat waarmee u meet, zal er bij u ook gemeten worden” (Lukas 6:38). “Het is zaliger te geven dan te ontvangen” (Handelingen 20:35).

▪ Collectief geven.

“Geven” is eerstens de verantwoordelijkheid van de hele gemeente om te voorzien in de noden en behoeften van de armen in de gemeente. In de eerste gemeente zorgden de diakenen “het dagelijkse dienstbetoon van tafels”²³⁹, d.w.z. voor de dagelijkse voeding (Handelingen 6:1-7).

Toen droogte en armoede in Judea toesloeg, hebben de gemeenten in Macedonië “een aandeel gehad in het dienstbetoon aan de heiligen”²⁴⁰ door een collecte aan deze gemeenten te zenden (2 Korintiërs 8:1 – 9:15).

▪ Persoonlijk geven.

Dit is het geven van liefdegaven of “goede daden”²⁴¹ (Matteüs 6:1-4), vooral aan de armen en behoeftigen (Spreuken 19:17; Spreuken 21:13). Vooral de rijken worden bevolen “vrijgevig”²⁴² te zijn en “bereid om samen te delen”²⁴³ (1 Timoteüs 6:17-19).

▪ Deelgenoot.

“Wees *herhaaldelijk* een deelgenoot”²⁴⁴ in de noden van christenen (Romeinen 12:13) [onvoltooid tegenwoordige tijd]. En ieder die onderwezen wordt moet *weer en weer* in alle goede dingen “delen”²⁴⁵ [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd] met hem die onderwijs geeft (Galaten 6:6; Filippenzen 4:15).

(10) BARMHARTIGHEID BEWIJZEN

1. Het vermogen of functie barmhartigheid te bewijzen.

“Barmhartigheid bewijzen” (Romeinen 12:8) is *het verlangen en vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om je in te leven in de noden van anderen en hen vervolgens te troosten en te helpen. Christenen die deze genadegave hebben ontvangen, zijn meestal goede waarnemers en luisteraars. Zij vormen zich snel een beeld van de situatie, gedachten en gevoelens van mensen in nood: de ontmoedigde, gekwetste, misbruikte, verdrukte, gehandicapte, zieke, diep bedroefde, oudere, stervende mensen, enz. Zij kunnen zich invoelen en meeleven met hun ongeluk en ellende (Lukas 10:36-37; 1 Tessalonicenzen 5:14).

Christenen met de genadegave van “barmhartigheid bewijzen” of “ontferming”²⁴⁶ moeten dit doen “met blijmoedigheid”²⁴⁷ (Romeinen 12:8). In plaats van details over ziekten, ongelukken en tegenslagen te herhalen, “bevordert een blij hart de genezing” (Spreuken 17:22). En in plaats van de wetsovertreder te bekritisieren of te oordelen moet “barmhartigheid triomferen (roemen) over”²⁴⁸ het oordeel” (Jakobus 2:13).

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen de genadegave van barmhartigheid hebben ontvangen, worden alle christenen geroepen barmhartigheid te bewijzen. “Zalig zijn de barmhartigen, want aan hen zal barmhartigheid bewezen worden” (Matteüs 5:7).

²³⁷ Grieks: ο μεταδιδους

²³⁸ Grieks: εν απλοτητι

²³⁹ Grieks: διακονια τραπεζαις

²⁴⁰ Grieks: κοινωνια της διακονιας

²⁴¹ Grieks: ποιω ελεημοσυνην

²⁴² Grieks: ευμεταδοτος

²⁴³ Grieks: κοινωνικος

²⁴⁴ Grieks: κοινωνουντες (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁴⁵ Grieks: κοινωνειτω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁴⁶ Grieks: ο ελεων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁴⁷ Grieks: εν ιλαροτητι

²⁴⁸ Grieks: κατακαυχεται (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd)

(11) GELOOF

1. Het vermogen of functie geloof te beoefenen.

“Geloof” (1 Korintiërs 12:9) is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om een bijzondere bediening te verrichten. Christenen die deze genadegave hebben ontvangen, vertrouwen op God dat Hij hen in staat stelt een moeilijke taak uit te voeren of om wonderen of grote dingen voor God te doen. Voorbeelden: door geloof doet hij iets dat voor anderen onmogelijk lijkt. Door geloof leeft hij in een vreemd land. Door geloof brengt hij gerechtigheid in een onrechtvaardige wereld. Door geloof verricht hij zendingwerk in een derde wereld land. Door geloof volhardt hij onder vervolging.

Christenen met de gave van geloof vertrouwen erop dat God elke moeilijkheid zal wegnemen, zelfs als deze zo hoog is als een berg (Zacharia 4:6-8; Matteüs 17:20; Lukas 17:6; 1 Korintiërs 13:2). Zij vertrouwen erop dat God iets tot stand brengt dat menselijkerwijs gesproken onmogelijk lijkt (Lukas 1:37; Romeinen 4:17; 1 Korintiërs 1:26-28). Net als Noach, Abraham en Mozes zet een christen met de genadegave van geloof Gods bedoelingen om in werkelijkheden (Hebreeën 11:6-27).

Omdat alle gelovigen door “geloof”²⁴⁹ gerechtvaardigd worden (Romeinen 1:17; Romeinen 3:22), heeft “het geloof door dezelfde Geest”²⁵⁰ (1 Korintiërs 12:9) een bijzondere betekenis. Het is het geloof dat onder gewone omstandigheden onmogelijk lijkt en toch zichtbare resultaten heeft. Het is het geloof dat een christen in staat stelt grote dingen voor God te ondernemen en grote dingen van God te verwachten door het actieve werk van de Heilige Geest.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen de genadegave van geloof hebben ontvangen, worden alle christenen geroepen geloof te beoefenen, vooral geloof in Gods attributen (kenmerken) (Hebreeën 11:6) en in Gods beloften (Romeinen 4:20-21; Hebreeën 10:36).

(12) GENADEGAVEN VAN GENEZING

1. Verschillende vermogens of functies te genezen.

“De genadegaven van genezing”²⁵¹ (1 Korintiërs 12:9,30)(meervoud) zijn *een verscheidenheid van verlangens en speciale vermogens* (gebaseerd op genadegaven) *of gewone ambten (functies)* in de gemeenschap (gebaseerd op roeping, opleiding en aanstelling als dokter of specialist) (Lukas 5:31) om het lichaam, ziel of geest van de mens te genezen. God gebruikt christenen met deze gaven als menselijke instrumenten om mensen op natuurlijke of bovennatuurlijke wijzen te genezen. Alle genezing, ongeacht de methode, wordt door God tot stand gebracht!

Het volgende moeten christenen niet vergeten:

- Er zijn verschillende soorten (meervoud) verlangens en vermogens om mensen te genezen: medische en therapeutische middelen of counseling technieken en gebed kunnen gebruikt worden, maar *alle genezingen zijn uiteindelijk goddelijke genezing!*
- Er zijn verschillende redenen waarom mensen ziek worden (natuurlijke redenen, zonde, een slechte en gebroken wereld, satan en demonen) en daarom zijn er verschillende manieren waarop God mensen geneest.
- Maar God geneest niet altijd mensen. Soms zegt God waarom Hij iemand niet geneest (2 Korintiërs 12:7-10). Maar meestal zegt Hij helemaal niet waarom Hij een persoon niet geneest (1 Timoteüs 5:23; 2 Timoteüs 4:20). In elk geval weten christenen dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die in overeenstemming met zijn voornemen geroepen zijn” (Romeinen 8:28). Dus voor een oprecht christen is er een goed doel achter elk ziekte en tegenslag!
- Alle genezingen op aarde zijn tijdelijke genezingen, want alle mensen zullen uiteindelijk sterven. “Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven” (1 Korintiërs 15:50). De werkelijkheid van de opstanding uit de doden stijgt ver boven alle genadegaven van genezingen uit (Psalm 103:3; Jesaja 53:5b). Bij de opstanding uit het doden zullen alle christenen volmaakt genezen zijn zoals niemand nog ooit tevoren was (Openbaring 21:4-5)!

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen een gave van genezing ontvangen, worden alle christenen geroepen om te bidden en te zorgen voor de zieken (1 Tessalonicenzen 5:14).

²⁴⁹ Grieks: πιστις

²⁵⁰ Grieks: πιστις εν τω αυτω πνευματι (“Het woord door de Geest heeft instrumentele betekenis).

²⁵¹ Grieks: χαρισματα ιαματων

1. Verschillende vermogens of functies machtige daden te verrichten.

“Werkingen van krachten”²⁵² of wonderwerken (1 Korintiërs 12:10,28-29)(meervoud) zijn *een verscheidenheid van verlangens en speciale vermogens* (gebaseerd op genadegaven) om bovennatuurlijke daden (2 Korintiërs 11:23-28) of ongewone tekenen en wonderen te verrichten. God gebruikt christenen die deze genadegaven hebben ontvangen als zijn menselijke instrumenten om grote daden, tekenen en wonderen te verrichten. Het doel van tekenen en wonderen is vooral om het geloof in Jezus Christus te versterken (Johannes 20:30-31), maar ook om geloof in de realiteit van God en zijn openbaring op te wekken (Johannes 4:48).

▪ Buitengewone bediening.

Aan het begin van zijn openbare optrede gaf Jezus Christus aan zijn discipelen (de apostelen) speciale gezag (macht) om wonderen te verrichten, bv: boze geesten uit te drijven, elke ziekte te genezen, melaatsen te reinigen en doden op te wekken (Matteüs 10:1,8). Aan het einde van zijn openbare optrede gaf Jezus Christus aan zijn discipelen (de apostelen) speciale gezag (macht) om “te binden” en “te ontbinden” op de aarde (Matteüs 16:18; Matteüs 18:18; Johannes 20:21-23; Handelingen 1:8), d.w.z., om het fundament van de historische Christelijke Gemeente (Kerk) te leggen door de deur te openen voor de drie hoofdgroepen van mensen in het Nieuwe Testament: de Joden (Handelingen 2), de half-Joden (Samaritanen)(Handelingen 8) en de niet-Joden (heidene)(Handelingen 10-11). Het Nieuwe Testament noemt dit gezag om tekenen, wonderen en krachten te verrichten “de tekenen van een apostel” (Markus 16:20; Lukas 10:18-20; Handelingen 2:43; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeë 2:3-4).

Er is geen bewijs in de Bijbel dat sommige christenen vandaag niet sommige van deze tekenen of wonderen gegeven zijn. Er is geen bewijs dat sommige christenen geen genadegaven hebben om buitengewone bedieningen te verrichten. Er is ook geen bewijs in de Bijbel dat sommige christenen vandaag zich niet buitengewoon kunnen inspannen zoals we zien in het leven van de apostel Paulus en zijn medewerkers (2 Korintiërs 11:23-28). Lees maar de biografieën van zendelingen gedurende de eeuwen. Maar dergelijke tekenen en wonderen en krachten maken deze christenen nog niet tot “apostelen van Jezus Christus”!

▪ Wonderen.

Er is bewijs dat sommige christenen genadegaven van tekenen en wonderen gegeven zijn.

Het doel van wonderen is te wijzen naar de werkelijkheid van God en zijn openbaring, en vooral om geloof in Jezus Christus op te wekken (Johannes 4:48) of te versterken (Johannes 20:30-31).

In de Bijbel gebeurden tekenen en wonderen vooral wanneer God Zichzelf en zijn waarheid openbaarde in de geschiedenis van verlossing en oordeel:

- In de WET door de wetgever profeet Mozes
- In de PROFETEN door de Oude Testament profeten (vooral Elia en Elisa)
- In de EVANGELIËN door de Heer Jezus Christus
- In de BRIEVEN door de apostelen van Jezus Christus (Matteüs 10:1,8; Lukas 10:18-20; Handelingen 2:43; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeë 2:4).

Het doel van wonderen.

- Een teken²⁵³ is een onverwacht machtige werk van God in de fysieke wereld dat naar een waarheid in de geestelijke wereld wijst en illustreert. Het teken gebeurt binnen de schepping, maar illustreert de verlossing! Het teken is het bewijs dat God met macht, gezag en majesteit handelt wanneer Hij Zichzelf en zijn boodschap aan mensen openbaart.

Moderne mensen die niet geloven in wonderen zijn blind voor de wonderen die in hun eigen leven gebeuren. Hun eigen ontwikkeling vanaf hun conceptie tot geboorte is een wonder die zij niet gezien hebben. Het ingewikkelde proces van het stollen van bloed na een snee in de vinger is een wonder die zij niet kunnen waarnemen. Maar het feit dat zij dergelijke dingen niet erkennen als “een wonder” bewijst nog niet dat wonderen niet bestaan! Je hoeft niet eerst iets te zien voordat je gelooft dat het bestaat!

In Johannes 12:37-46 *zagen* mensen de wonderwerken van Jezus Christus en toch geloofden zij niet in Hem. Hun ogen waren verblind, zodat zij niet konden zien. Hun harten waren verhard, zodat zij niet konden geloven. Het probleem lag niet bij de werkelijkheid van het wonderwerk, maar bij *de verschrikkelijke toestand van de ogen en harten van de waarnemers!*

In Lukas 11:29-32 zegt Jezus dat het enige teken dat aan een verdorven geslacht gegeven wordt is het teken van Jona. Hij werd geroepen bekering (i.e. verandering van denken en een omkeer naar God) te prediken aan de grote verdorven stad Nineve. Maar *het boek Jona gaat niet zozeer om de verandering van denken bij de mensen*

²⁵² Grieks: ενεργηματα δυναμεων

²⁵³ Grieks: σηματον

in Nineve dan de verandering van denken dat moest plaatsvinden bij de profeet Jona! Alleen bekering (verandering van denken) en een omkeer naar Jezus Christus zal maken dat blinde ogen weer kunnen zien (Handelingen 16:14) en verdorven en verharde harten wonderwerken van God kunnen en zullen ervaren (Ezechiël 36:25-27)!

In Markus 6:5-6 geloofden alleen een paar mensen in Nazaret in Jezus Christus en zagen zijn wonderwerken. De ongelovigen zagen zijn wonderwerken niet. *Geloof in Jezus Christus zal blinde ogen openen zodat mensen de wonderwerken van God kunnen en zullen zien!*

Door geloof zag Mozes de onzichtbare God (Hebreeën 11:27). Jezus Christus moest het verstand van zijn discipelen openen zodat zij instaat waren de Schriften te begrijpen en te geloven (Lukas 24:25-27,44-45). Jezus Christus moest Paulus eerst blind maken voordat hij de Rechtvaardige kon zien (Handelingen 22:6-15). Van toen aan kon Paulus zijn ogen richten op de dingen die mensen niet zien (2 Korintiërs 4:18).

- **De tekenen in het Evangelie van Johannes** waren de volgende: Jezus veranderde water in wijn (Johannes 2:7-11). Hij genas de zoon van de hoveling (Johannes 4:46-54). Hij genas de verlamde in Bethesda (Johannes 5:1-15). Hij voedde vijf duizend mannen (Johannes 6:1-15). Hij opende de ogen van de blindgeborene (Johannes 9:1-7). En Hij wekte Lazarus uit de dood (Johannes 11:35-44).

Maar ook de menswording van God in Jezus Christus (Johannes 1:1-14), de reiniging van de tempel (Johannes 2:13-22), de grote oogst gelovigen in Samaria (Johannes 4:28-38), het wandelen op water, het kalmeren van de zee en het boot die meteen aan wal kwam (Johannes 6:16-21), de triomfantelijke intocht van Jezus in Jeruzalem (Johannes 12:12-19), de voetwassing (Johannes 13:1-17) en de kruisiging van Jezus Christus (Johannes 19:17-30) waren “tekenen”!

De allergrootste tekenen in de menselijke geschiedenis zijn: de menswording van God in Jezus Christus en de opstanding van Jezus Christus uit de doden (Johannes 20:1-31)!

- **Jezus verrichtte deze tekenen voor de ogen van zijn discipelen** zodat zij zijn getuigen konden zijn. Zij konden met overtuiging getuigen wat zij gezien, gehoord en ervaren hebben. “Wat wij gezien hebben (en de beelden zijn blijvend voor onze ogen) en gehoord hebben (en de woorden blijven in onze oren klinken), verkondigen wij u, opdat ook u gemeenschap met ons hebt; en deze gemeenschap van ons is er ook met de Vader en met de Zoon Jezus Christus” (1 Johannes 1:3). Het Evangelie van Johannes is het evangelie van tekenen: een geschreven getuigenis van de wonderdaden van Jezus Christus binnen de fysieke werkelijkheden en hun betekenis binnen de geestelijke werkelijkheid. Johannes was selectief in zijn keuze bij het optekenen van deze tekenen (zie Johannes 21:25).
- **Het doel van Jezus met deze tekenen** was niet in de eerste plaats om geloof bij de niet-christenen op te wekken, maar om het geloof bij de christenen (zijn discipelen) te versterken zodat zij zouden volharden in hun geloof dat de Heer Jezus Christus die op aarde leefde als een Mens in werkelijkheid de Messias, de Zoon van God was. Zonder zijn goddelijke natuur af te leggen, heeft Jezus Christus de menselijke natuur erbij aangenomen (Johannes 20:19b-20).
- Tegen de valse leer van Cerinthus leerde de apostel Johannes dat Jezus Christus werkelijk Mens en werkelijk God is. Hij is de beloofde Messias (de Gezalfde) die de Oude Testament beloften vervulde. Hij is de Zoon van God, niet in fysieke of geestelijke of symbolische zin, maar in ontologische, eeuwige en Trinitarische zin. Hij is de zichtbare uitstraling van Gods heerlijkheid (goddelijke eigenschappen) en de zichtbare afdruk van Gods wezen (essentie, natuur) (zie Kolossenzen 1:15,19; Kolossenzen 2:9).

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen de genadegave van bovennatuurlijke daden of ongewone tekenen en wonderwerken hebben ontvangen, mogen alle christenen verwachten dat God oneindig veel meer kan en zal doen dan wat zij bidden of zich kunnen voorstellen (Efeziërs 3:20-21). Niettemin, moeten alle christenen hun gebeden samenvatten met de woorden: “Laat niet mijn wil, maar de Uwe geschieden” (Lucas 22:42)!

(14) ONDERSCHIEDEN VAN GEESTEN

1. Het vermogen of functie geesten te onderscheiden.

“De onderscheiding van geesten”²⁵⁴ (1 Korintiërs 12:10)(meervoud) is *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een speciale genadegave) of *een gewone functie en roeping* om verschillende soorten geesten te onderscheiden. Zolang er geen geschreven Nieuwe Testament bestond, konden christenen met deze genadegave *onderscheid maken*

- *tussen wat goddelijk en wat demonisch is*
- *tussen wat geestelijk en wat psychologisch is*
- *tussen wat waarheid en wat vals is*

²⁵⁴ Grieks: διακρίσεις πνευμάτων

- *en tussen wat opbouwt en wat afbreekt.*

Zij konden “de geesten beproeven” - of ze van God waren of uit een andere bron kwamen (1 Johannes 4:1-6; Handelingen 13:6-12). Ze konden onderscheiden of wat de profeten profeteerden waar was of niet, en of de gemeente moest gaan doen wat de profeten zeiden of niet (1 Korintiërs 14:29). Ze konden zeggen of de beweerde genadegaven in de gemeente echt van God waren of alleen maar vreemd, onoprecht, vals of zelfs duivels.

Boze geesten waren aan het werk in bezetenen en in mensen die zich met occultisme bezig hielden. Er waren ook boze geesten aan het werk via de aanwezige niet-christenen in de gemeente (1 Korintiërs 14:12; 1 Johannes 4:1). Zulke boze geesten kunnen zich hebben gemanifesteerd in valse profetieën en in het doen van wonderen (Handelingen 19:13 e.v.). Kortom, er bestond een duivelse imitatie van de bijzondere genadegaven en van het werk van Christus (Matteüs 24:23-24; Handelingen 20:29-31; 2 Korintiërs 11:13-15). Een Nieuwe Testament profeet had de genadegave van onderscheid van geesten (1 Korintiërs 14:29,37).

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen een van de verschillende genadegaven van onderscheiding van geesten hebben ontvangen, worden alle christenen geroepen om de geesten op de proef te stellen (Matteüs 7:15-20; Hebrëeën 5:14; 1 Johannes 4:1-4; 2 Johannes 1:9-11), d.w.z., zij moeten tussen ware en valse leraren en hun leerstellingen onderscheiden.

(15) VERSCHILLENDE SOORTEN TALEN OF TONGEN

1. Het vermogen of functie in talen van mensen te spreken, d.w.z. in andere bekende en verstaanbare talen in de wereld (het Boek Handelingen).

In het Boek Handelingen (Handelingen 2:4-12) was “het spreken in tongen (talen)” *het verlangen en speciale vermogen* (gebaseerd op een genadegave) om in een ander bekende taal in de wereld te spreken. Het doel van het spreken in talen (tongen) was hier boven al te bewijzen dat de Heilige Geest op Pinksterdag was uitgestort en om het wonderlijke karakter en de daden van God te verkondigen in duidelijk verstaanbare woorden.

▪ Het Boek Handelingen.

Christus bouwde zijn Kerk op het fundament van de apostelen (Efeziërs 2:20). Lukas schreef het Boek Handelingen en vergeleek daarin de bedieningen en wonderwerken van de twee grote apostelen: Petrus en Paulus. In de eerste 12 hoofdstukken schreef hij hoe Jezus Christus zijn bediening voortzette in de elf apostelen, en vooral in de apostel Petrus. In de laatste 12 hoofdstukken schreef Lukas hoe Jezus Christus zijn bediening voortzette vooral in de bediening van de apostel Paulus.

Petrus (Handelingen 2:17-36) en Paulus (Handelingen 13:14-41) waren geweldige predikers aan de Joden. Petrus vestigde de eerste gemeente onder de Joden in Jeruzalem (Handelingen 2:14,42) en de eerste gemeente onder de heidenen in Caesarea (Handelingen 10:1 tot 11:18) en Paulus vestigde veel gemeenten onder de heidenen in Antiochië, Iconium, Lystra en Derbe (Handelingen 13:1 tot 14:25). Petrus stelde de eerste diakenen in de Joodse gemeente van Jeruzalem aan (Handelingen 6:1-7) en Paulus stelde de eerste oudsten (ouderlingen) in de niet-Joodse gemeenten in Antiochië, Iconium en Lystra aan (Handelingen 14:21-23). Petrus (Handelingen 5:12-16) en Paulus (Handelingen 19:11-12) genazen zieken. Petrus (Handelingen 5:12-42 en Handelingen 12:1-17) en Paulus (Handelingen 23:1-11 en Handelingen 24:11-27) werden vervolgd door de Joodse en de Romeinse autoriteiten.

Petrus had gezag om Ananias en Saffira uit de Christelijke Gemeente te sluiten (Handelingen 5:1-11) en Paulus had gezag om de tovenaars Elymas buiten de Christelijke Gemeente te sluiten (Handelingen 13:4-12). Christus gaf aan Petrus het gezag om Dorcas uit de dood op te wekken (Handelingen 9:36-42) en Hij gaf aan Paulus het gezag om Eutychus uit de dood op te wekken (Handelingen 20:9-12). Zoals Jezus Christus zijn Heilige Geest gaf aan gelovigen uit de Samaritanen door de handoplegging van Petrus (en Johannes) (Handelingen 8:17), zo gaf Jezus Christus zijn Heilige Geest aan een paar discipelen van Johannes de Doper door de handoplegging van de apostel Paulus (Handelingen 19:1-6). Beide groepen spraken in tongen (talen), d.w.z., zij profeteerden met verstaanbare woorden van een bekend taal. Mensen “zagen” (Handelingen 8:18) en “hoorden” (Handelingen 19:6) hoe zij de Heilige Geest ontvingen hadden. Dit is een onweerlegbaar bewijs dat Jezus Christus aan beide de apostelen Petrus en Paulus hetzelfde vermogen gaf “te binden of te ontbinden” op aarde (Matteüs 16:19; Handelingen 26:17-18). Zo opende deze apostelen de deur van het Koninkrijk van God (de historische Christelijke Gemeente of Kerk) voor deze twee bijzondere groepen mensen (de verachte half-Joden en de onkundige volgelingen van Johannes de Doper). Jezus Christus heeft zijn historische Gemeente of Kerk gebouwd op “de rots” (Petrus)(Matteüs 16:18) en op “de legger van het fundament” (Paulus) (1 Korintiërs 3:10-11; zie Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14).

▪ De voorspelling over het spreken in tongen.

Tussen 500 en 400 jaar v.C. heeft de profeet Joël geprofeteerd dat de Heilige Geest uitgestort zou worden en mensen zouden profeteren (Joël 2:28-29). Voor zijn hemelvaart heeft Jezus Christus de gave van de Heilige Geest beloofd

(Johannes 7:37-39; Lukas 24:49) en mogelijk ook het begeleidende vermogen om “in nieuwe tongen” (d.w.z. in talen die voorheen aan de sprekers niet bekend waren) te spreken (Markus 16:17)²⁵⁵.

De uitdrukking “de doop met de Geest”²⁵⁶ wordt alleen zeven keer in het Nieuwe Testament genoemd²⁵⁷ en alle zeven keer verwijst het naar de *eens voor altijd* wedergeboorte (de nieuwe geboorte van boven)²⁵⁸ van christenen. De uitdrukking “vervulling met de Geest”²⁵⁹ verwijst naar de *herhaaldelijke* onderwerping aan het volledige beheer van de Heilige Geest en is een gebeurtenis die *bij herhaling telkens weer* moet plaatsvinden²⁶⁰.

Op drie afzonderlijke en unieke tijden in de geschiedenis van verlossing werd de Heilige Geest uitgestort van boven op de drie unieke groepen mensen in de Bijbel:

- de eerste Joden die christen werden (Handelingen 2:4)
- de eerste half-Joden die christen werden (Handelingen 8:14-18)
- en de eerste niet-Joden die christen werden (Handelingen 10:46; Handelingen 11:14-18; Handelingen 15:7-11).

Deze drie groepen (Handelingen 1:8) werden “met de Geest gedoopt” in het Lichaam van Christus (de wereldwijde Christelijke Gemeente of Kerk)(1 Korintiërs 12:13). Als een onweerlegbaar bewijs dat de Heilige Geest op hen uitgestort werd, gaf God hen *het vermogen te profeteren in andere bekende talen* van de wereld.

▪ **Pinksteren voor de Joden (Handelingen 2:1-16).**

Het profeteren in tongen werd vervuld in de laatste dagen. Deze profetie van Joël ging in vervulling “in de laatste dagen”²⁶¹ die verwijzen naar de laatste dagen van de Oude Testament periode of het begin van de Nieuwe Testament periode, d.w.z. naar de eerste komst van de Heer Jezus Christus (Hebreeën 9:26) en naar de uitstorting van de Heilige Geest (Handelingen 2:17). “Zij werden allen *eens voor altijd* vervuld met de Heilige Geest en begonnen *eens voor altijd* te spreken in andere talen (tongen), zoals de Geest hun gaf uit te spreken (letterlijk: te verkondigen, proclameren)”²⁶² (Handelingen 2:4).

Het profeteren in andere tongen was een spreken in verstaanbare woorden van bekende talen. Het woord “verkondigen” wordt gebruikt van het spreken van een wijze man en ook van het spreken van een geïnspireerd persoon (iemand die orakels of profetieën uitspreekt) en betekent dat degenen op wie de Heilige Geest uitgestort werd “spraken duidelijk, luid en onbevreesd iets kort en bondig wat belangrijk en gezaghebbend was”²⁶³. Zij *verkondigden* “de grote werken”²⁶⁴ van God – een verwijzing naar Gods attributen en daden – dingen die duidelijk door iedereen begrepen werd (Handelingen 2:11b). Dus, zij spraken in verstaanbare talen!

Toen stond Petrus op en *verkondigde* zijn preek in zijn eigen taal (Handelingen 2:14). Dezelfde woord “verkondigen” wordt in beide gevallen in dezelfde context gebruikt. De mensen zeiden, “Hoe kunnen wij hen dan horen, een ieder in onze eigen taal (dialect), waarin wij geboren zijn?”²⁶⁵ (Handelingen 2:8). “Wij horen hen *voortdurend* spreken in onze taal (d.w.z. in de talen die wij elke dag spreken) over de grote werken van God”²⁶⁶ (Handelingen 2:11). Het profeteren

²⁵⁵ **Markus 16:9-20.**

*Volgens de oudste Griekse, Latijnse en Syrische handschriften van het Nieuwe Testament en volgens de oude kerkvaders eindigde het Evangelie van Markus met Markus 16:8. Ook de inhoud van Markus 16:9-20 toont dat het niet een oorspronkelijke deel van het Evangelie van Markus was. Jezus zei dat Hij zijn discipelen in Galilea zou ontmoeten (Markus 16:7), maar dan in Markus 16:9-20 verschijnt Hij aan verschillende andere mensen op verschillende plaatsen zonder Galilea te noemen! In Markus 16:4-7 wordt Maria Magdalena genoemd, maar in Markus 16:9 wordt zij geïntroduceerd alsof zij nog niet eerder genoemd werd! Waarschijnlijk was het niet de bedoeling van Markus om met Markus 16:8 te eindigen, maar de rede dat het zo abrupt eindigde is onbekend. Markus 16:9-20 is een interessante samenvatting van de verschijningen van Jezus Christus na zijn opstanding en van de voortzetting van zijn werk door de apostelen.

*Markus 16:9-11 is een samenvatting van Johannes 20:11-18 en beschrijft de verschijning van Jezus aan Maria Magdalena.

*Markus 16:12-12 is een samenvatting van Lukas 24:13-35 en beschrijft de verschijning van Jezus aan twee reizigers naar Emmaüs.

*Markus 16:14-18 is een samenvatting van Matteüs 28:16-20 en beschrijft de verschijning van Jezus aan zijn elf discipelen op de berg in Galilea.

*En Markus 16:19-20 is een samenvatting van Handelingen 1:9-11 en de rest van het Boek Handelingen en beschrijft de hemelvaart van Jezus en de voortzetting van zijn werk door zijn apostelen.

*Markus 16:9-20 is alleen gezaghebbend voor geloof en praktijk in zoverre wat het leert gesteund wordt door de rest van de Bijbel. Omdat “het oppakken van slangen” en “het drinken van iets dodelijks” niet gesteund wordt door een ander bijbelgedeelte, moeten deze twee uitspraken niet beschouwd worden als een deel van Gods geïnspireerde Woord, maar beschouwd worden als *apocrief materiaal, d.w.z. als twijfelachtige materiaal dat ontworpen is om te lijken op de woorden in de Bijbel*. Zij werden op een latere datum aan het Evangelie van Markus toegevoegd. De andere tekenen zijn “de tekenen van een apostel van Jezus Christus” (Matteüs 10:1,8; Lukas 10:18-20; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeën 2:3-4).

²⁵⁶ Grieks: βαπτίζω εν πνευματι

²⁵⁷ Matteüs 3:11-12, Markus 1:8, Lukas 3:16-17; Johannes 1:33, Handelingen 1:5; Handelingen 11:16-17, 1 Korintiërs 012:12-13.

²⁵⁸ Johannes 1:12-13, Johannes 3:3-8, Titus 3:4-8

²⁵⁹ Grieks: πληροομαι εν πνευματι

²⁶⁰ Efeziërs 5:18

²⁶¹ Grieks: εν ταις εσχαταις ημεραις

²⁶² Grieks: και επλησθησαν (aantonende wijs, aoristus, lijdende vorm) παντες πνευματος αγιου και ηρξαντο (aantonende wijs, aoristus, deponent) λαλειν ετεραις γλωσσαις καθως το πνευμα εδιδου (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, bedrijvende vorm) αποφθεγγεσθαι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) αυτοις

²⁶³ Grieks: αποφθεγγομαι (onbepaalde wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

²⁶⁴ Grieks: τα μεγαλεια

²⁶⁵ Grieks: πως ημεις ακουομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εκαστος τη ιδια διαλεκτω ημων εν η εγεννηθημεν (aantonende wijs, aoristus, lijdende vorm)

²⁶⁶ Grieks: ακουομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) λαλουντεν (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) αυτων ταις ημετεραις γλωσσαις τα μεγαλεια του θεου

in tongen was een spreken in verstaanbare woorden van bestaande en bekende talen in de wereld. Het woord “profetie” (Handelingen 2:17) betekent letterlijk “uitspreken” of “proclameren” van Gods boodschap m.b.t. het verleden, het heden en de toekomst.

De genadegave van tongen in het Boek Handelingen was niet “een communicatie d.m.v. onverstaanbare klanken” zoals dat gebeurde in de gemeente van Korinte. Het was wel een communicatie d.m.v. verstaanbare woorden in een vreemd taal onder inspiratie van de Heilige Geest.

Het profeteren in andere tongen was een uniek gebeurtenis in de geschiedenis van verlossing. Handelingen 2:1-13 beschrijft de uitstorting van de Heilige Geest op de ongeveer 120 gelovigen in Jezus Christus (Handelingen 1:15-16). Tijdens dit unieke begin van de Nieuwe Testament heilsgeschiedenis van de Joden, werden zij vervuld met de Heilige Geest (d.w.z. werden zij volledig onderworpen aan het bestuur van de Heilige Geest) en spraken zij in tongen (talen)(Handelingen 2:4) over de grote werken van God (Handelingen 2:8-11). Deze gebeurtenis (m.n. deze vervulling met de Heilige Geest samen met het spreken in bekende talen) was een unieke eens voor altijd gebeurtenis in de heilsgeschiedenis van de Joden. Het spreken in tongen (talen) in het Boek Handelingen was een buitengewoon vermogen om in een voor hen onbekend taal van de wereld te spreken!

Het profeteren in andere tongen was een spreekwonder. Handelingen 2:11 zegt: “Wij horen hen in onze eigen taal over de grote werken van God spreken.” Een onbevooroordeeld lezer zal deze woorden niet als alleen maar een hoorwonder en niet een spreekwonder uitleggen. Het is niet waar dat de discipelen van Jezus Christus in het verstaanbare Aramees of in een onverstaanbare tong van engelen spraken, maar dat de toehoorders dachten dat zij in hun eigen taal (dialect) spraken. De discipelen spraken in de verstaanbare en bekende talen van de volken langs de Caspische Zee (Parthen, Meden en Elamieten), van de volken tussen de twee grote rivieren (Mesopotamië), van de volken in de provinciën van Klein Azië (Pontus, Cappadocië, Frygië, Pamfylië en Asia), van de volken in Noord-Afrika (Egypte, Cyrene, Libië) en van de volken die in Rome, Kreta en Arabië woonden. Deze bestaande en bekende talen behoorden tot de volken waarheen de Joden waren geïmmigreerd en vanwaar zij en de mensen die zich tot het Jodendom (Gods volk in het Oude Testament) hadden bekeerd naar Jeruzalem waren gekomen om het Pinksterfeest (het feest van Weken) te vieren (Leviticus 23:15-21; Deuteronomium 16:9-17). Hun spreken in tongen was zoals alle andere wonderen een bewijs van de realiteit en tegenwoordigheid van een buitengewone geestelijke Macht (i.e. de Heilige Geest) die men anderszins zou kunnen ontkennen.

Het profeteren in andere tongen was niet een voorspelling. Het denkbeeld van “een toekomstige voorspelling” is niet de primaire betekenis en zelfs niet de overheersende betekenis van het woord “profeteren” in de Bijbel. Hun “profeteren” was “een verkondiging van de grote daden van God uit het verleden en het heden” (Handelingen 2:11).

Het profeteren in tongen bepaalde de inhoud. Het profeteren in tongen in het Boek Handelingen was niet maar “een taalkundig middel waardoor sprekers in een vreemd taal in het openbaar konden spreken. De echte inspiratie van de Heilige Geest bepaalde behalve de uitdrukking in een vreemd taal ook de inhoud van de boodschap. De mensen konden hen in hun eigen talen²⁶⁷ horen spreken (profeteren) over de grote daden van God (namelijk: wie God was en wat Hij deed)!

Het profeteren in tongen werd ook door vrouwen gedaan. Op de Pinksterdag werden de ongeveer 120 mannen en vrouwen bijeen in Jeruzalem met de Heilige Geest vervuld en begonnen in andere talen te spreken zoals de Heilige Geest hen in staat stelde (Handelingen 2:4). Het spreken in tongen (talen) in het Boek Handelingen werd door mannen en vrouwen van de eerste groep christenen gedaan.

Sommige christenen spreken dit tegen door te zeggen dat dit niet kon gebeuren omdat vrouwen verboden werden te profeteren in de samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:34-35; zie ook 1 Timoteüs 2:11-12). Maar dit verbod m.b.t. vrouwen en spreken tijdens de samenkomsten van de gemeente in de eerste brief aan de Korintiërs is niet van toepassing op de unieke historische uitstorting van de Heilige Geest in het Boek Handelingen, maar was alleen van toepassing op de vrouwen die *de gewoonte hadden* in onverstaanbare tongen te spreken tijdens de samenkomsten van alle christelijke gemeente (1 Korintiërs 14:33b-34).

Het profeteren in tongen in het Boek Handelingen was de omgekeerde symbool van de spraakverwarring in Babel. De verwarring van talen in Babel (Genesis 11:1-9) had de algemene uitsluiting van de heidense volken uit Gods Oude Testament volk tot gevolg. Op dezelfde wijze was de uitstorting van de Heilige Geest met het begeleidende teken van het spreken in vreemde talen het teken dat de roeping en insluiting van de gelovigen uit alle volken in de wereld in Gods plan en in Gods volk voorafschaduwde. Het spreken van deze vreemde talen was het bewijs van de realiteit en tegenwoordigheid van de Heilige Geest, een unieke geestelijke realiteit dat anders door mensen ontkend had kunnen worden.

De morele eenheid van het menselijke ras dat verloren ging tijdens de spraakverwarring in Babel werd weer hersteld op de Pinksterdag door middel van de verkondiging van het evangelie, de *eens voor altijd* uitstorting van de Heilige Geest op elk van de drie unieke groepen van mensen in de Bijbel en het begeleidende spreken in vreemde talen van de

²⁶⁷ Grieks: ακουομεν (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) λαλουντων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) αυτων ταις ημετεραις γλωσσαις τα μεγαλεια του θεου

heidense volken. Gods plan was om voor Zichzelf een volk bijeen te brengen uit elke volk op aarde (Matteüs 24:14; Matteüs 28:19; Handelingen 15:14-19; Openbaring 5:9)!

Dit Pinksteren van de Joden was de eerste stap naar de algemene en onbeperkte verkondiging van het evangelie aan alle volken en talen.

▪ **Pinksteren van de Samaritanen (de half-Joden)(Handelingen 8:14-18).**

Een diaken van de gemeente van Jeruzalem die evangelist werd, verkondigde het evangelie aan de Samaritanen. Deze geloofden het evangelie en werden met water gedoopt. Maar zij hadden niet de Heilige Geest ontvangen! De Samaritaanse gelovigen moesten wachten totdat de apostelen van Jezus Christus de deur naar de wereldwijde Gemeente voor hen opende. Ook deze half-Joden moesten erkennen dat Jezus Christus “de sleutels van het Koninkrijk” aan zijn eigen apostelen heeft gegeven (Matteüs 16:18-19; Matteüs 18:18-19) en dat zijn apostelen “het historische fundament van de wereldwijde Gemeente vormden (Efeziërs 2:20). Daarom kwamen de apostelen Petrus en Johannes en legden hun handen op de gelovigen en baden *eens voor altijd* voor hen dat zij ook *eens voor altijd* de Heilige Geest mochten ontvangen²⁶⁸ (Handelingen 8:15). Dus, ook de Samaritanen (de half-Joden) werden met de ene Geest gedoopt in het Lichaam van Christus (1 Korintiërs 12:13).

Dit Pinksteren van de half-Joden was de tweede stap naar de algemene en onbeperkte verkondiging van het evangelie aan alle volken en talen.

Het wordt niet gezegd dat de Samaritaanse gelovigen in Christus ook in tongen (talen) spraken. Maar omdat Simon kon “zien” dat de Geest aan hen gegeven werd toen de apostelen voor hen gebeden hadden, ging de ontvangst van de Heilige Geest gepaard met de buitengewone invloeden van de Geest, zoals het profeteren in andere talen (het spreken in tongen) of de uitdrukking van enige ander genadegave of vrucht van de Heilige Geest.

▪ **Pinksteren van de heidenen (de niet-Joden)(Handelingen 10:46).**

God moest twee visioenen gebruiken om de Joodse apostel Petrus te bewegen het evangelie ook aan *de heidenen* te verkondigen (Handelingen 10:1-23)! Terwijl de apostel Petrus nog bezig was het evangelie aan de heidenen te verkondigen, zag de Heilige Geest geloof in hun harten en “viel *eens voor altijd van boven op*” allen die de boodschap hoorden²⁶⁹ (Handelingen 10:45). De Joden “waren buiten zichzelf dat de gave van de Heilige Geest zelfs op de heidenen uitgestort werd” (*en nu een tegenwoordige realiteit was geworden*)[voltooid tegenwoordige tijd]. Dus, ook de heidenen (de niet-Joden) werden met de ene Geest gedoopt in het Lichaam van Christus (1 Korintiërs 12:13).

Dit Pinksteren van de niet-Joden was de derde stap naar de algemene en onbeperkte verkondiging van het evangelie aan alle volken en talen.

Als een onomstotelijk bewijs dat ook de heidenen met de Geest gedoopt werden, spraken ook zij in andere talen. “Want zij hoorden hen *aanhoudend* spreken in vreemde talen en God grootmaken²⁷⁰ (Handelingen 10:46). Er was geen ruimte voor twijfel dat de Heilige Geest ook gegeven werd aan de voorheen verachte heidenen, wat had kunnen gebeuren als de veranderingen alleen maar inwendig en geestelijk geweest waren!

Ook hier was “de gave van het spreken in tongen” (i.e. het profeteren in andere bekende talen) niet alleen maar een handig middel in een zendings situatie, maar een wonderbaarlijk teken van Gods tegenwoordigheid en een type (illustratie) van *de permanente verzoening* tussen Joden en heidenen nadat zij voor eeuwen gescheiden werden door hun verschillende talen. De Joodse gelovigen in Christus hebben niet maar gehoord dat de heidense gelovigen zeiden dat zij de Heilige Geest hebben ontvangen, maar hebben hen zelf horen spreken in andere bekende talen. Zij hoorden hen niet spreken door middel van onverstanebare klanken en ook niet in het wilde op ongeregelde tijden, maar precies zoals de eerste Joodse gelovigen in Jezus Christus op de Pinksterdag (Handelingen 11:15) maakten zij God groot d.m.v. de verstaanbare woorden (Handelingen 10:46).

▪ **Het verschil tussen de historische beschrijving aan de ene kant en het gezaghebbende onderwijs aan de andere kant aangaande de tekenen bij de uitstorting van de Heilige Geest.**

In het Boek Handelingen was “het spreken in tongen” *het buitengewone vermogen te spreken in verstaanbare woorden van bestaande en bekende talen van mensen in de wereld*. Het doel was vooral om de tegenwoordigheid van de Heilige Geest aan te tonen en Gods grote daden in verstaanbare woorden te verkondigen.

Christenen moeten goed onderscheid maken tussen wat de Bijbel beschrijft of verteld over de unieke verlossingsgeschiedenis in het boek Handelingen en wat de Bijbel leert en beveelt aan alle christenen in het Nieuwe Testament.

²⁶⁸ Grieks: προσηυξαντο (aantonende vorm, auristus, deponent) περι αυτων οπως λαβωσιν (aanvoegende wijs, auristus, bedrijvende vorm) πνευμα αγιον

²⁶⁹ Grieks: επι λαλουντες (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) του Πετρου τα ρηματα ταυτα επεπεσον (aantonende wijs, auristus, bedrijvende vorm) το πνευμα το αγιον επι παντας τους ακουοντας (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd) τον λογον

²⁷⁰ Grieks: οτι και επι τα εθνη η δωρεα του αγιου πνευματος εκκεχυται (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, plijdende vorm), ηκουον (aantonende wijs, onvoltooid verleden tijd, bedrijvende vorm) γαρ αυτων λαλουντες (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσσαις και μεγαλυνοντων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τον θεον

Wat de Bijbel BESCHRIJFT of VERTELT m.b.t. de unieke tekenen bij de uitstorting van de Heilige Geest. De drie *unieke* tekenen bij de uitstorting van de Heilige Geest (d.w.z. bij de doop met de Geest) waren:

- Het *hoorbare* geluid als van een geweldige windvlaag dat van de hemel kwam en het hele huis vervulde (Handelingen 2:2). Dit teken kwam maar eenmaal voor in de verlossingsgeschiedenis!
- Het *zichtbare* beeld van tongen als van vuur die zich verdeelden en op ieder van de christenen ging zitten (Handelingen 2:3). Ook dit teken kwam maar eenmaal voor in de verlossingsgeschiedenis!
- Het *hoorbare* profeteren in verstaanbare woorden van bestaande bekende talen van mensen in de wereld (het spreken in tongen). Dit teken gebeurde alleen bij de uitstorting van de Geest op de eerste Joden, de eerste Samaritanen, de eerste heidenen en de eerste groep van volgelingen van Johannes de Doper in het boek Handelingen en nergens weer in het hele Nieuwe Testament!

Het Boek Handelingen leert niet wat er vandaag in gemeenten zou moeten gebeuren! Het Boek Handelingen beschrijft het spreken in tongen als *het begeleidend teken van de eerste uitstorting* van de Heilige Geest op de groepen mensen die de verlossingsgeschiedenis in het Nieuwe Testament vormden. Na de optekening dat Jezus Christus de apostelen Petrus en Paulus gebruikt heeft om het fundament van de historische Christelijke Gemeente te leggen (Handelingen 8:17; Handelingen 19:6; Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14), werd dit begeleidend teken van de ontvangst van de Heilige Geest niet meer genoemd in de vroege geschiedenis van de Christelijke Gemeente of Kerk!

Van die tijd hoorden mensen het evangelie, geloofden zij in Jezus Christus en ontvingen zij de Heilige Geest zonder dat het profeteren in vreemde talen (het spreken in tongen) genoemd wordt (Efeziërs 1:13)!

De voortdurende en meest voorkomende teken van de ontvangst van de Heilige Geest in het Nieuwe Testament en in de Kerkgeschiedenis is het overal tot stand komen van nieuwe functionerende gemeenten: in Jeruzalem (Handelingen 2:41-47), Judea, Galilea en Samaria (Handelingen 9:31), in Antiochië in Syrië (Handelingen 11:19-24), in Iconium, Lystra en Antiochië in Galilea (Turkije) (Handelingen 14:21-23), in Filippi, Tessalonica en Berea in Macedonië (Handelingen 16 en 17), in Athene en Korinte in Achaje (Griekenland) (Handelingen 17 en 18), in Efeze en de rondomliggende steden in Asia (Turkije) (Handelingen 19) en uiteindelijk in Rome in Italië (Handelingen 28)!

Het profeteren in vreemde talen was het unieke historische teken van de ontvangst van de Heilige Geest. Maar het tot stand komen van nieuwe functionerende christen gemeenten is het permanente en steeds voorkomende teken van de ontvangst van de Heilige Geest.

Wat de Bijbel LEERT of BEVEELT m.b.t. de blijvende tekenen bij de uitstorting van de Heilige Geest. Het niet mis te verstane zichtbare teken van de permanente inwoning van de Heilige Geest in de levens van christenen is de vrucht van de Heilige Geest, vooral de liefde (Galaten 5:22-23)!

Conclusie. Nadat Jezus Christus het fundament van de Christelijke Gemeente of Kerk gelegd heeft, vooral door de apostelen Petrus en Paulus, worden deze begeleidend tekenen voor de historische uitstorting van de Heilige Geest op de drie unieke groepen mensen in het Nieuwe Testament niet langer genoemd. De drie unieke gebeurtenissen in de verlossingsgeschiedenis waren:

- het Pinksteren voor de Joden (ingesloten de Joden die volgelingen van Johannes de Doper werden)
- het Pinksteren voor de half-Joden (de Samaritanen)
- het Pinksteren voor de niet-Joden (de heidenen).

Het fundament voor de Historisch Gemeente of Kerk (Efeziërs 2:20) is al gelegd. Het hoeft niet nog een keer gelegd te worden!

Van die tijd af waren en zijn de meest voorkomende tekenen voor de doop met de Heilige Geest in de verlossingsgeschiedenis in de hele Nieuwe Testament en in de Kerkgeschiedenis:

- het tot stand komen van een functionerende plaatselijke gemeente (Handelingen 9:31; Efeziërs 1:13)
- en de manifestatie van de vrucht van de Heilige Geest (vooral de liefde) in de levens van christenen (Galaten 5:22-23)!

De Bijbel leert nergens dat het profeteren in andere talen (het spreken in tongen) het begeleidend teken voor de ontvangst van de Heilige Geest moet zijn (zie 1 Korintiërs 12:28-31). De Bijbel leert duidelijk dat zelfs al zou bepaalde genadegaven afwezig zijn in het leven van een individueel christen of in een gemeente, de liefde nooit afwezig mag zijn (1 Korintiërs 13:1-13)! Dit is ook het duidelijke onderwijs van de Heer Jezus Christus (Markus 12:30-31; Johannes 13:34-35) en van de apostelen van Jezus Christus (Galaten 5:22-23; 2 Petrus 1:5-7; 1 Johannes 2:9-11).

2. Het vermogen in talen van engelen te spreken, d.w.z. in onverstaanbare klanken te spreken (de eerste brief aan de Korintiërs).

- **Het verschijnsel van het spreken in onverstaanbare klanken in de gemeente van Korinte.**

Het verschijnsel wordt gehoord, maar niet begrepen. Het spreken in onverstaanbare klanken in de genadegave van tongen in de brief aan de Korintiërs was *het bijzondere verlangen en vermogen* te spreken in een taal dat geen

overeenkomst vertoonde met enige menselijke taal en volkomen onverstaanbaar voor gewone mensen was. Het was een bijzondere taal die door de Heilige Geest geleerd werd en tot eer van God gesproken werd.

Het is niet mogelijk vast te stellen of de woorden “allerlei talen” of “allerlei klanken”²⁷¹ (1 Korintiërs 12:10) een verwijzing is naar de inhoud van de taal behalve naar de klanken van de taal.

Het verschijnsel kwam voor bij bepaalde christenen die de gewoonte hadden het te openbaren. Paulus spreekt niet over de plotselinge uitbarsting in onverstaanbare tongen alsof mensen door de Heilige Geest overweldigd werden en niet anders konden dan in tongen te spreken. Hij spreekt wel over mensen *die de gewoonte hadden* om in onverstaanbare klanken tijdens de samenkomsten van de gemeente te spreken. De woorden “Hij die in een andere taal (tong) spreekt”²⁷² verwijst naar een persoon die de gewoonte of het permanente vermogen heeft om in onverstaanbare tongen of klanken te spreken tijdens de samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 14:13). [Het werkwoord staat in de onvoltooid tegenwoordige tijd.]

Het verschijnsel moet onderworpen blijven aan bepaalde voorgeschreven beperkingen. Paulus maakt een duidelijk onderscheid tussen “het bezit” van een genadegave en “het gebruik” van een genadegave. Hij spreekt enerzijds over “het hebben”²⁷³ van een genadegave (1 Korintiërs 14:26) en anderzijds over “het uitspreken”²⁷⁴ van die genadegave (1 Korintiërs 14:27-28). “Het hebben” van de gave van het spreken in tongen betekent “continuïteit van het bezit” van de gave eerder dan “het plotselinge opkomen” daarvan. Het is niet *het plotselinge ontvangst* van het vermogen om in tongen te spreken, maar *het permanente vermogen en voortdurende gewoonte* om in tongen te spreken.

Daarom kan de apostel Paulus met apostolisch gezag bepaalde beperkingen voorschrijven aan de beoefening van de gave van het spreken in onverstaanbare klanken (tongen) tijdens de samenkomsten van de gemeente. Dit zou niet mogelijk geweest zijn als christenen opeens door de Heilige Geest overweldigd zouden worden.

▪ **Het probleem in de gemeente van Korinte.**

De Korintiërs waren zeloten of dwepers m.b.t. “geesten”. De manifestatie van de geestesgaven vond plaats in de periode van de vroege gemeente van Korinte (vóór 56 v.C.) toen het grootste deel van het Nieuwe Testament nog niet bestond. Dientengevolge was er meer ruimte voor dwaling.

De gemeente van Korinte werd vanuit het heidendom gevestigd en worstelde met problemen en verschijnselen die zich ook in hun niet-christelijke maatschappij voordeden: zoals partijschap, onvolwassenheid, nijd en twist (hoofdstuk 3), het tolereren van valse apostelen (hoofdstuk 4), grove seksuele immoraliteit (hoofdstuk 5), elkaar voor de wereldse rechter slepen (hoofdstuk 6), huwelijksproblemen en echtscheidingen (hoofdstuk 7), deelname aan heidense godsdienstige feesten en het eten van offers gewijd aan de afgoden (hoofdstuk 8), Gods arbeiders niet ondersteunen (hoofdstuk 9), onkunde over wat er in het Oude Testament gebeurde (hoofdstuk 10), vrouwen die als heidense profetessen in het openbaar profeteerden (hoofdstuk 11), misbruiken bij het Avondmaal (hoofdstuk 11), misbruiken bij het spreken in tongen (hoofdstuk 12), een gebrek aan liefde (hoofdstuk 13), wanordelijke samenkomsten van de gemeente (hoofdstuk 14), twijfels over de opstanding uit het doden (hoofdstuk 15) en het verzuimen van de inzameling van geld voor de armen (hoofdstuk 16). De brief aan de Korintiërs suggereert dat het spreken in onverstaanbare tongen of klanken één van de vele problemen in de gemeente van Korinte was!

Paulus zegt niet dat de mensen in de gemeente van Korinte “streefden naar geestelijke gaven”, maar dat zij voortdurend “strebers (dwepers, letterlijk: zeloten) naar geesten” waren²⁷⁵ (1 Korintiërs 14:12). De christenen te Korinte *streefden naar (boze of valse) geesten (sic!)* in plaats van naar genadegaven (geestelijke gaven) te bezitten²⁷⁶. Het blijkt dus dat *niet-christelijke geesten* in de gemeente aan het werk waren die sommige mensen in staat stelden iets in onverstaanbare klanken (tongen) te spreken of uit te schreeuwen tijdens de samenkomsten van de gemeente. Er waren zeker *valse geesten* aan het werk in de christelijke samenkomsten die Jezus Christus ontkenden (1 Johannes 4:1). Waarschijnlijk dachten de Korintiërs dat verschillende “geesten” de verschillende geestesgaven toedeelden, maar Paulus leerde dat al de verschillende geestesgaven (genadegaven) door één en dezelfde Geest toegedeeld werd (1 Korintiërs 12:4,11). Te midden van al deze dwaling en zonden was er een groter behoefte of noodzakelijkheid voor het functioneren van bepaalde genadegaven (geestesgaven) als “profetie” en de aanvullende genadegave van “de onderscheiding van geesten”.

Paulus vermaant de christenen, die *permanent* geestelijke gaven bezaten en *de gewoonte hadden* deze gaven te gebruiken tijdens de samenkomsten van de gemeente, te stoppen met het najagen van de vermogens die niet-christelijke geesten hen gaven en die zulk een verwarring onder de toehoorders in de gemeente teweeg brachten. In plaats daarvan moeten christenen overvloedig zijn in die genadegaven van de Heilige Geest die de hele gemeente opbouwen tijdens de

²⁷¹ Grieks: γενη γλωσσων

²⁷² Grieks ο λαλων (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) γλωσση

²⁷³ Grieks: εχει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁷⁴ Grieks: λαλει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁷⁵ Grieks: επει (omdat) ζηλωται εστε (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) πνευματων (geesten, niet: πνευματικων, geestesgaven of genadegaven!)

²⁷⁶ De NBG, NBV en de HSV vertalen hier met een veel latere handschrift (P 1175) uit de 9de eeuw: “geestelijke gaven (Grieks: πνευματικων). Dit is een afwijking van de meerderheidstekst: “geesten” (Grieks: πνευματων).

samenkomsten van de gemeente. Zulke gaven zijn bijvoorbeeld de gave van profetie die Gods Woord duidelijk met verstaanbare woorden in de samenkomsten communiceert. Paulus leert wat er behoort te gebeuren in de samenkomsten van de gemeente.

De Korintiërs overschatten de gave van het spreken in tongen. De brief aan de Korintiërs suggereert dat het spreken in onverstaanbare klanken (tongen) tijdens de samenkomsten van de gemeente een van de vele problemen in de gemeente van Korinte was. De Korintiërs overschatten de gave van het spreken in tongen (1 Korintiërs 12:30). De gave van het spreken in tongen ontwrichtte de ordelijke samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs hoofdstuk 14). Daarom achtte de apostel Paulus het nodig de kwestie van de genadegaven of geestesgaven (Grieks: *charismata*) te behandelen.

Met het gezag van een apostel van Jezus Christus leert Paulus de volgende drie belangrijke waarheden:

- Paulus behandelt eerst in algemeen de vraag naar de genadegaven (geestelijke gaven)²⁷⁷ waarin hij de gave van het spreken in tongen zijn rechtmatige plaats toekent: niet aan de top, maar aan de onderkant van de lijst van geestelijke gaven (1 Korintiërs 12: 4-11,28-30).
- Dan wijst Paulus “de aller-overtreffende weg van de liefde” die het bezit van alle genadegaven overtreft. De liefde moet het beginsel zijn bij heel het christelijke leven, ook bij het beoefenen van alle genadegaven. Hij leert dat het beoefenen van de genadegaven zonder de vrucht van de Heilige Geest (de liefde) *absoluut waardeloos is* (1 Korintiërs 13:1-3) en dat het gebruik van de gave van het spreken in onverstaanbare tongen nog *steeds een zichtbaar teken van onvolkomenheid (geestelijke onvolwassenheid)* is (1 Korintiërs 13:8-13; 1 Korintiërs 14:20-21)!
- Ten slotte, leert Paulus de enige juiste manier om de gave van het spreken in tongen tijdens alle samenkomsten van de gemeente te beoefenen. Het spreken door middel van onverstaanbare woorden in tongen moet vervangen worden door *het profeteren in verstaanbare woorden* (1 Korintiërs 14:1-40)!

De Korintiërs misbruikten de gave van tongen. Kennelijk *misbruikten* de leden van de gemeente in Korinte, die de gave van het spreken in onverstaanbare klanken of woorden bezaten, de samenkomsten om zichzelf te laten horen. De samenkomsten werden ontwricht omdat niemand begreep wat deze mensen in tongen zeiden.

Terwijl God verlangt dat alles in de samenkomsten betamelijk en in goede orde verloopt, gedroegen sommige christenen te Korinte zich zonder waardigheid en fatsoen. Ze veranderden de samenkomsten in wanordelijke bijeenkomsten, die de vrede wegnam die mensen m.b.t. God en anderen zouden moeten hebben. In plaats van vrede, had irritatie, verwarring en wanorde de overhand (1 Korintiërs 14:33,40). Hun storende gedrag bracht niet alleen de aanwezige christenen in verwarring, maar maakte dat de aanwezige niet-christenen verklaarden dat deze mensen “gek” waren! Het spreken in onverstaanbare tongen stootte de geïnteresseerde niet-christenen af van het evangelie en van Jezus Christus (1 Korintiërs 14:22-23).

Met het gezag van een apostel van Jezus Christus onderwierp Paulus de beoefening van de gave van het spreken in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente aan strikte regels (die bevelen van God zijn) (1 Korintiërs 14:26-40). De vrijheid waarmee iedereen zijn bijzondere genadegave mag beoefenen tijdens de samenkomsten van de gemeente **moet binnen perken gehouden en geleid worden door de principes van liefde, van duidelijke communicatie en opbouw.** In alle samenkomsten van de gemeente moet de opbouw van de gemeente en haar leden het doel zijn.

▪ **De bevelen van God en zijn apostel aan de gemeente van Korinte.**

Zo zet Paulus het spreken in tongen op zijn plaats en in de juiste verhouding tot de andere genadegaven. Hij heeft een specifieke vermaning voor die christenen, die permanent in tongen kunnen spreken of gewend waren in tongen te spreken die alleen door de menselijke geest werkt. Zij uitten alleen maar vreemde en onbegrijpelijke klanken (1 Korintiërs 14:13-17). Deze mensen moeten bidden dat zij in de toekomst mogen uitleggen wat zij met hun menselijke geest willen zeggen. Dat wil zeggen, zij worden niet vermaand *eerst* in onverstaanbare klanken te spreken en *daarna* het uit te leggen. Zij worden vermaand te bidden dat hun spreken in tongen in de toekomst **tegelijk** door hun menselijke geest en hun menselijke verstand zou werken. Zij worden vermaand te bidden dat hun spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) in tongen **tot uiting komt, niet in onverstaanbare klanken, maar in een verstaanbare communicatie!** Alleen zo wordt de gemeente opgebouwd!

De christenen te Korinte werden niet aangespoord te bidden dat zij willekeurig genadegaven mochten ontvangen. In 1 Korintiërs 14:13 leert de apostel **niet** dat enige christen moet bidden voor enige willekeurige genadegave die hij of zij maar wenst te bezitten! De christenen te Korinte moeten niet denken dat het goed is te bidden de gaven van het spreken in tongen of de gave van de uitleg van tongen (of enige andere genadegave) te mogen ontvangen, *omdat zij al bevolen werden naar de beste gaven te streven* (1 Korintiërs 12:31a; 1 Korintiërs 14:1)²⁷⁸! **Hun harten moeten verlangen naar wat God verlangt!** Zij moeten bidden voor wat God verlangt (wenst). “De drie grootste genadegaven in de Bijbel zijn:

- apostelen of christenen die op een speciale taak (als het planten van nieuwe gemeenten) uitgezonden worden
- profeten of profetie (prediking van Gods openbaring in de Bijbel)

²⁷⁷ Grieks: *χαρίσματα*

²⁷⁸ Grieks: *ζηλοῦτε* (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) *δε τα χαρίσματα τα μειζονα*

- en leraren of onderricht van Gods Woord (1 Korintiërs 12:28; Efeziërs 4:11).

De Korinthische christenen die gewoonnd waren in onverstaanbare tongen te spreken werden niet aangespoord te bidden dat zij de gave van uitleg van tongen mochten ontvangen. In 1 Korintiërs 14:13 leert de apostel Paulus niet dat een christen moet bidden voor de gave van uitleg *nadat* hij eerst in onverstaanbare tongen gesproken heeft! Met het gezag van een apostel van Jezus Christus beveelt hij dat een christen, die de gewoonte had in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente te spreken, moet bidden dat hij de genade mocht ontvangen om wat hij met zijn hart (menselijke geest) wil zeggen zal uitleggen of vertalen op de manier die in de volgende verzen (14-19) geleerd wordt. Hij moet bidden dat de Heilige Geest hem in staat zal stellen om wat hij met zijn menselijke geest wil zeggen uit te drukken in verstaanbare woorden door middel van zijn menselijke verstand.

De Korinthische christenen werden bevolen te bidden voor de genade en vermogen dat wat zij met hun geest willen communiceren alleen door middel van verstaanbare woorden van profetie mogen uitdrukken! In 1 Korintiërs 14:14-19 beveelt de apostel Paulus de christen (die *de gewoonte had* in onverstaanbare tongen te spreken) te bidden dat wat hij wil zeggen niet alleen maar in onverstaanbare woorden door middel van zijn menselijke geest, maar tegelijk in verstaanbare woorden door middel van zijn menselijke verstand zal uitten. Hij moet bidden dat zijn spreken (of bidden, zingen, prijzen of danken) zich niet openbaart in onverstaanbare klanken van zijn geest (hart), maar openbaart in verstaanbare woorden van zijn verstand (1 Korintiërs 14:15)! Hij moet God vragen om zijn spreken door middel van onverstaanbare klanken van tongen te veranderen in verstaanbare woorden van profetie! Deze christen kan en moet dit doen (1 Korintiërs 14:32), omdat de menselijke geest onderworpen is aan het beheer van de mens! Dit betekent dus niet dat hij moet bidden voor de gave van uitleg *nadat* hij in onverstaanbare klanken gesproken heeft!

God is vrij zijn gebed te antwoorden en hem de uitleg van wat zijn geest wil zeggen te openbaren, zodat hij het kan uitdrukken in verstaanbare woorden van zijn verstand. Dus, in plaats van te spreken in onverstaanbare tongen die alleen door zijn geest werkt, zoals dat in het verleden gebeurde, moet hij in de toekomst in verstaanbare tongen (i.e. profetie) spreken die tegelijk door zijn menselijke geest en zijn menselijke verstand werkt. Als God zijn gebed antwoord zal hij niet langer in onverstaanbare tongen spreken (bidden, zingen, prijzen of danken), maar alleen in de verstaanbare woorden van profetie!

Maar God is ook vrij om zijn gebed niet te antwoorden en dan moet hij in de samenkomsten van de gemeente zwijgen. Hij mag niet met onverstaanbare klanken of woorden in de samenkomsten van de gemeente spreken (bidden, zingen, prijzen, danken)!

Gewoonlijk functioneert een mens door middel van zijn verstand. Maar bij het spreken in onverstaanbare tongen blijft het verstand van de mens onactief, d.w.z. het verstand wordt niet gebruikt. Wat hij in tongen zegt is onverstaanbaar voor hemzelf (i.e. voor zijn eigen geest). Het is ook onverstaanbaar voor andere mensen (i.e. voor de geest van anderen). Maar Jezus Christus beveelt de christen dat hij God en zijn naaste moet liefhebben met heel zijn verstand (Markus 12:30-31). Dus moet hij zijn verstand gebruiken wanneer hij de boodschap van zijn hart (geest) communiceert! Een christen moet zijn menselijke geest onderwerpen aan het beheer van zijn menselijke verstand zodat alles wat er in de samenkomsten van de gemeente gebeurt de orde, vrede en opbouw van de gemeente bevordert (1 Korintiërs 14:32-33)!

Paulus beschrijft een hypothetisch geval over wat er in de samenkomst van de gemeente kan gebeuren om duidelijk te maken wat hij bedoelt. Hij (Paulus) zou met zijn geest bidden en tegelijk met zijn verstand bidden. Dit betekent dat hij de gave van het spreken in tongen laat functioneren, niet alleen door middel van zijn menselijke geest, maar tegelijk door zijn menselijke verstand. Dat is wat Paulus inderdaad ook doet.

Hoewel Paulus zegt dat hij meer dan de christenen in Korinte in andere talen (tongen) spreekt die zijn toehoorders niet zou kunnen verstaan, hij nooit van dit vermogen gebruik maakt in enige samenkomst van enige gemeente. "In de gemeente "waar mensen bijeenkomen om opgebouwd te worden spreekt Paulus eerder vijf verstaanbare woorden met zijn verstand in Aramees of Grieks dan duizend onverstaanbare woorden met zijn geest in een onverstaanbare tong (1 Korintiërs 14:18-19)! In de samenkomsten van de gemeente spreekt de apostel Paulus *nooit* met onverstaanbare woorden door middel van zijn geest, omdat zijn toehoorders het niet kunnen begrijpen. Hij spreekt *altijd* verstaanbare woorden door middel van zijn verstand, omdat zijn doel is mensen op te bouwen en niet te verwarren. Hij spreekt (bidt, zingt, prijst, dankt) *nooit* met zijn geest zonder tegelijk met zijn verstand te spreken (bidden, zingen, prijzen, danken). Hij drukt *altijd* wat zijn geest wil zeggen uit met woorden van zijn verstand die zijn toehoorders kunnen verstaan (1 Korintiërs 14:15)! Hij communiceert met andere mensen *alleen* door middel van zijn verstand! Hij heeft de functie van zijn geest onderworpen aan het beheer van zijn verstand (1 Korintiërs 14:32)! Hij spreekt (bidt, zingt, prijst of dankt) *altijd* met zijn geest door wat zijn geest wil zeggen uit drukken in verstaanbare woorden van zijn verstand!

Paulus gebruikt dit *mogelijke voorbeeld* zodat de christenen in Korinte zijn voorbeeld zouden volgen en alleen verstaanbare woorden zouden gebruiken tijdens de samenkomsten van de gemeente wanneer zij een openbaring, kennis, profetie of een woord van onderricht brengen. Op deze wijze wordt iedereen opgebouwd en niemand afgestoten (1 Korintiërs 14:6,15,19).

▪ **Het gezaghebbende onderricht van de apostel aan de gemeente van Korinte.**

Christenen moeten een duidelijk onderscheid maken tussen de historische beschrijving van een zaak en de gezaghebbende onderricht over datzelfde zaak in de Bijbel. Christenen moeten onderscheid maken tussen de historische beschrijving van het spreken in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente van Korinte aan de ene hand en het gezaghebbende onderricht en bevel van de apostel van Jezus Christus hierover aan de andere hand.

De historische beschrijving van de gaven van het spreken in tongen in de gemeente van Korinte. In Korinte was de gave van tongen een spreken in onverstaanbare klanken door middel van alleen de menselijke geest! Het bouwde niemand behalve de spreker op (1 Korintiërs 14:4). En wanneer het spreken in tongen plaatsvond door middel van een boze (niet-christelijke) geest dan moest het absoluut verboden worden.

Het gezaghebbende onderricht en bevel in de Bijbel m.b.t. de gave van het spreken in tongen. De apostel Paulus beveelt dat christenen met de gave van het spreken in talen of tongen alleen mogen spreken wanneer zij hun boodschap brengen d.m.v. verstaanbare woorden door middel van hun menselijke verstand. Alleen zo wordt de boodschap duidelijk gecommuniceerd! Alles moet tijdens de samenkomsten van de gemeente gedaan worden ten einde de liefde, communicatie, opbouw en eenheid te bevorderen. Hierop ligt de nadruk. Dat is belangrijker voor God dan de beoefening van de genadegaven van het spreken in onverstaanbare tongen die alleen de spreker opbouwt (1 Korintiërs 13:1; 1 Korintiërs 14:12).

Christenen moeten op het volgende letten:

- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen (klanken) in de brief aan de Korintiërs was **anders dan de gave van profeteren in verstaanbare woorden van een bekende taal in het Boek Handelingen.**
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen **kwam alleen voor in de gemeente van Korinte** in de verlossingsgeschiedenis van het Nieuwe Testament. Als het ook in andere gemeenten voorkwam zouden Paulus en Lukas het zeker vermeld hebben.
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen **wordt niet in de Bijbel geleerd een bewijs te zijn voor de doop met de Geest.** In het boek Handelingen wordt het *alleen beschreven* als één van de begeleidende tekenen van de unieke historische gebeurtenis van de uitstorting van de Heilige Geest op de drie hoofdgroepen van mensen in de Bijbel. Het spreken in onverstaanbare tongen is nergens in de Bijbel een teken van de zogenaamde “tweede zegen” (i.e. de doop met de Heilige Geest *een tijd na* de wedergeboorte door de Heilige Geest). Het gezaghebbende onderricht in de Bijbel m.b.t. de doop met de Geest is dat de permanente tekenen van de doop met de Geest zijn: de tot stand komen van functionerende gemeenten en de vruchten van de Geest, in bijzonder de liefde.
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen **wordt niet aan ieder christen gegeven** (1 Korintiërs 12:29-30).
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen **kan een openbaring van een niet-christelijke (boze) geest zijn** (1 Korintiërs 14:12)!
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen is **nooit een teken geestelijk te zijn.** De gemeente van Korinte was in bezit van alle genadegaven (1 Korintiërs 1:7) en toch noemt de apostel Paulus de gemeenteleden “ongeelijk” (vleselijk) (1 Korintiërs 3:1-4).
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen is **nooit een teken volwassen te zijn** (1 Korintiërs 13:8-13). het is eerder een teken van kinderlijke (kinderachtige) gedrag (1 Korintiërs 14:20-21). Kinderen scheppen op over uiterlijk gedrag en zeggen dingen die geen betekenis hebben. Het denken, spreken, opscheppen, redeneren en gedrag als dat van een onvolwassen kind hoort bij “de onvolmaaktheid” (d.w.z. hoort bij “wat ten dele is”)²⁷⁹ en wordt gecontrasteerd met “het volmaakte”. Door de apostel Paulus *beveelt* God de Korintiërs “niet kinderen te zijn”²⁸⁰, maar *aanhoudend* tot geestelijke volwassenheid te groeien!²⁸¹ Wanneer “het volmaakte *eenmaal* zal gekomen zijn, zal het onvolmaakte *heel zeker* voorbijgaan (tenietgedaan worden)”²⁸² (1 Korintiërs 13:10).
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen door de christenen die gewend waren in tongen te spreken **communiceert niet!** De gave van het spreken in onverstaanbare tongen is de enige genadegave die uitleg vereist! God beveelt zulke christenen om wat zij met hun geest willen zeggen alleen uit te drukken met verstaanbare woorden van hun verstand (1 Korintiërs 14:13-17) of dat een ander christen meteen de uitleg in verstaanbare woorden geeft (1 Korintiërs 14:27).

²⁷⁹ Grieks: το εκ μερους

²⁸⁰ Grieks: μη παιδια γινεσθε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

²⁸¹ Grieks: τελειοι γινεσθε (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

²⁸² Grieks: οταν δε ελθη (aanvoegende wijs, aristus, bedrijvende vorm) το τελειον, το εκ μερους καταργηθησεται (aantonende wijs, toekomstige tijd, lijdende vorm). De toekomstige tijd wijst op de absolute zekerheid van de gebeurtenis.

- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen **moet onderworpen zijn aan het beheer van de spreker** (1 Korintiërs 14:32). De beoefening van alle genadegaven moet onderworpen zijn aan het beheer van de christenen die deze gaven bezitten, zodat alles wat er tijdens de samenkomsten van de gemeente gebeurt op een gepaste wijze en in goede orde gebeurt (1 Korintiërs 14:40).
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeente **moet onderworpen zijn aan het leiderschap van de oudsten (ouderlingen)**. Zij zijn verantwoordelijk tegenover God en verantwoording verschuldigd aan God voor het ordelijke gedrag in alle samenkomsten van de gemeente (1 Timoteüs 3:3-4; 1 Timoteüs 4:14; 1 Timoteüs 5:17; Hebreëen 13:17). Zij zijn verantwoordelijk voor wat er gebeurt tijdens alle samenkomsten van de gemeente, ingesloten:
  - het ontdekken en aanwakkeren van de genadegaven (2 Timoteüs 1:6; 1 Tessalonicenzen 5:19)
  - het toezien dat de genadegaven volgens het onderricht van de Bijbel functioneert (1 Korintiërs 14:1-40)
  - en het onderscheiden en op de proef stellen van de genadegaven (1 Tessalonicenzen 5:19-21; 1 Johannes 4:1; 1 Korintiërs 12:10).
- De gave van het spreken in onverstaanbare tongen tijdens de samenkomsten van de gemeenten **moet op de proef gesteld worden** ten einde te verzekeren dat geen menselijke mening als het Woord van God verkondigd wordt. De gave van profetie heeft de complimenterende gave van profetie van de andere christenen nodig (1 Korintiërs 14:29) zowel als het toezicht van de oudsten (Titus 1:9) om te evalueren wat er gezegd werd. Zo moet ook de gave van het spreken in onverstaanbare tongen op de proef gesteld worden door de complimenterende gaven van de onderscheiding van geesten en de uitleg van tongen (1 Korintiërs 12:10; 1 Korintiërs 14:27) als ook het toezicht van de oudsten (Handelingen 20:28).
  - De waarheid moet op de proef gesteld worden: Is de inhoud van wat er gezegd wordt in overeenstemming met Gods openbaring in de Bijbel?
  - De bron moet op de proef gesteld worden: Is de Heilige Geest of een niet-christelijke geest of alleen maar een menselijke geest de bron van de openbaring?
  - Het effect moet op de proef gesteld worden: Welk effect heeft de boodschap en de manier waarop het gebracht wordt in onverstaanbare tongen op mensen? Bouwt het hen op, bemoedigt hen en troost het hen? Of veroorzaakt het verwarring, wanorde en het afstoten van mensen?
  - Het leven van de spreker moet op de proef gesteld worden: Hoe is zijn dagelijks leven en zijn getuigenis? Is de spreker volwassen en geestelijk of onvolwassen en vleeselijk? (1 Korintiërs 2:14 tot 3:4; 1 Timoteüs 3:7)? Bevordert de spreker eenheid of veroorzaakt hij verdeeldheid (Titus 3:10-11)? Is de spreker gehoorzaam²⁸³ of arrogant (Jakobus 3:13-18)?
  - Als de beoefening van genadegaven niet beheerd of op de proef gesteld wordt kunnen mensen valse profeten worden, zoals dat gebeurde in de tijd van de Bijbel (Jeremia 23:9-32) en in de moderne tijd.

3. De bijbelse principes voor het spreken in tongen (1 Korintiërs 13:1; 1 Korintiërs 14:26-28).

Wanneer christenen bijeenkomen in een samenkomst, dan zijn er mensen aan wie de Heilige Geest *een speciaal vermogen* (bv. profetie of tongen) gegeven heeft of *een speciale taak of ambt* (bv. leraar of herder/pastor) gegeven heeft. Het woord “ieder” verwijst niet naar ieder aanwezige persoon, maar naar iedere persoon die de gewoonte heeft om zijn genadegave tijdens de samenkomsten van de gemeente te beoefenen. De apostel Paulus maakt een duidelijk onderscheid tussen het bezit van een genadegave (1 Korintiërs 14:26) en het gebruik van een genadegave (1 Korintiërs 14:27-40).

Christenen die genadegaven bezitten ontvangen niet hun genadegave alsof zij plotseling door de Heilige Geest overweldigd worden en niet kunnen helpen om hun genadegave te beoefenen. Christenen die genadegaven bezitten hebben het vermogen om hun genadegave wel of niet te beoefenen! Hun menselijke geest is onderworpen aan het beheer van hun wil en hun verstand. Daarom is het mogelijk dat alles wat er tijdens de samenkomst van de gemeente gebeurt op een gepaste wijze en in goede orde gebeurt. Omdat God een God van orde is, moeten en kunnen oprechte christenen het werk van boze (niet-christelijke) geesten weerstaan en weigeren. Wedergeboren christenen hebben zelfbeheersing (als een vrucht van de Geest) en kunnen en moeten zelfbeheersing beoefenen in het gebruik van genadegaven. Zij kunnen en moeten hun genadegaven beoefenen of nalaten te beoefenen op de bijbelse manier.

Daarom kon God en de apostel Paulus christenen bevelen: “Alle dingen *moeten te allen tijde* tot opbouw gebeuren” (1 Korintiërs 14:26) en “Alle dingen *moeten te allen tijde* op gepaste wijze en in goede orde gebeuren”²⁸⁴ [bevelen in de onvoltooid tegenwoordige tijd](1 Korintiërs 14:40)! Christenen hebben niet de vrijheid om hun genadegaven tijdens de samenkomsten van de gemeente te gebruiken zoals zij willen, omdat het gebruik van de genadegaven te allen tijde *bepalingen hebben die door God Zelf bevolen worden* (1 Korintiërs 14:37)! Alle christenen aan wie de Heilige Geest genadegaven gegeven heeft moeten te allen tijde zichzelf onderwerpen aan deze beperkende regels (bevelen) van de Heer!

²⁸³ Grieks: ευπειθης

²⁸⁴ Grieks: παντα δε ευσχημονως και κατα ταξιιν γινεσθω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent)

▪ **Het spreken in tongen moet opbouwend zijn.**

De christen die *gewend is* in tongen te spreken moet vaststellen of het beoefenen van zijn genadegave de aanwezige christenen zal opbouwen (1 Korintiërs 14:5,12-13) en niet de aanwezige niet-christenen zal afstoten (1 Korintiërs 14:22-23). Elk gebruik van een genadegave tijdens de samenkomst van de gemeente moet gemotiveerd worden door een verlangen lief te hebben (1 Korintiërs 13:1), op te bouwen (1 Korintiërs 14:12) en de boodschap met duidelijk verstaanbare woorden te communiceren. De boodschap kan een openbaring, kennis, profetie of woord van onderricht zijn (1 Korintiërs 14:6-11). De persoon die gewend is in tongen te spreken (of enige ander genadegave te beoefenen) heeft niet de vrijheid zijn gave te gebruiken zoals hij zelf wil. Het gebruik van elk genadegave is onderworpen aan strikte regels. Er zijn omstandigheden waarin hij moet nalaten zijn gave te gebruiken.

▪ **Het spreken in tongen moet een duidelijke communicatie van een boodschap zijn.**

Wanneer de spreker wat hij wil zeggen zelf kan uitleggen. Wanneer God zijn gebed verhoort en hij in staat is wat hij met zijn geest wil zeggen uit te drukken in verstaanbare woorden van zijn verstand, dan moet hij alleen spreken (bidden, zingen, prijzen, danken) met duidelijk verstaanbare woorden van zijn verstand. (1 Korintiërs 14:13-19).

Wanneer een vertaler of uitlegger in staat is en gewillig is het uit te leggen. Wanneer God zijn gebed niet verhoort en hij is niet in staat wat hij met zijn geest wil zeggen uit te drukken in verstaanbare woorden van zijn verstand, dan *moet hij eerst vaststellen* of een ander christen, die in de gemeente bekend staat de gave van vertalen of uitleg (tolken of vertolken) van tongen permanent te bezitten²⁸⁵, aanwezig en gewillig is zijn spreken in duidelijk verstaanbare woorden uit te leggen of niet (1 Korintiërs 14:27). In de gemeente samenkomsten van de gemeente heeft Paulus het spreken in onverstaanbare tongen die alleen door middel van de menselijke geest werkt verboden!

Maar Paulus heeft het spreken van talen of tongen die uitgedrukt wordt in duidelijk verstaanbare woorden van het verstand toegestaan. Hij heeft ook het spreken in onverstaanbare talen of tongen tijdens de samenkomst van de gemeente toegestaan wanneer het *meteen* vertaald of uitgelegd wordt door iemand anders die in de gemeente bekend staat de gave van vertalen of uitleg permanent te bezitten (1 Korintiërs 12:10; 1 Korintiërs 14:27).²⁸⁶ Dit is een bevel! Vergeet niet dat God het hart doorzoekt en weet of de spreker en de vertaler (uitlegger) oprecht bezig zijn of alleen maar doen alsof! En vergeet niet dat er ook niet-christelijke (valse) geesten in de samenkomst van de gemeente aanwezig zijn die zullen proberen onoprechte spreken in tongen en onoprechte uitleg van tongen te manifesteren.

Wanneer er geen vertaler of uitlegger aanwezig is. Wanneer deze andere christen niet aanwezig is of niet bereid is te vertalen (uit te leggen), dan moet de spreker in tongen *te allen tijde* tijdens de samenkomsten van de gemeente zwijgen [een bevel in de onvoltooid tegenwoordige tijd]! Hij mag niet eens in onverstaanbare tongen *mompelen of fluisteren* tijdens de samenkomsten van de gemeente. Maar hij mag wel in tongen spreken (bidden, enz.) “voor zichzelf en voor God” wanneer hij helemaal alleen is²⁸⁷ (1 Korintiërs 14:28).

▪ **Het spreken in tongen moet tot een maximum van drie mensen beperkt blijven.**

Niet meer dan drie mensen die *gewend zijn* in tongen te spreken [onvoltooid tegenwoordige tijd]²⁸⁸ mogen in tongen spreken tijdens een samenkomst van de gemeente (1 Korintiërs 14:27a), maar dan alleen als zij Gods andere regels gehoorzamen. Zij moeten wat hun geest wil zeggen alleen in verstaanbare woorden door middel van hun verstand uitdrukken (1 Korintiërs 14:12-19) of er moet *een ander christen* met de permanente gave van vertalen of uitleg aanwezig zijn die gewillig is meteen een correcte (oprechte) vertaling of uitleg in verstaanbare woorden te geven (1 Korintiërs 14:27). Het is duidelijk dat de gave van tongen niet een blinde macht is, maar een gave van God die door de bezitter zelf beheerst kan worden!

De uitlegger van tongen *moet iemand anders zijn* dan de spreker in tongen (1 Korintiërs 12:10), omdat de spreker in een onverstaanbare taal of tong op de proef gesteld moet worden net als een profeet die profeteert in verstaanbare woorden op de proef gesteld moet worden door de andere profeten (1 Korintiërs 14:29).

▪ **Het spreken in tongen moet om de beurt en op een gepaste en ordelijke wijze geschieden.**

Christenen die de gewoonte hebben in tongen te spreken in de samenkomsten van de gemeente moeten “ieder op zijn beurt” spreken zodat alles tijdens de samenkomsten in goede orde gebeurt (1 Korintiërs 14:27b,40). Paulus beveelt dat er maximaal drie mensen beurtelings in een andere taal of tong in de samenkomsten van de gemeente mogen spreken, dat er altijd vertaling of uitleg moet zijn, dat mensen nooit allemaal tegelijk in tongen in de samenkomsten van de gemeente mogen spreken (1 Korintiërs 14:27) en dat vrouwen niet in de samenkomsten van de gemeente in tongen of profetie (gezagdragende prediking) mogen spreken (1 Korintiërs 14:34-38; 1 Timoteüs 2:11-12).

²⁸⁵ Grieks: διερμηνευω

²⁸⁶ Grieks: και εις διερμηνευετω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm)

²⁸⁷ Grieks: εαν δε μη η (aanvoegende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) διερμηνευτης σιγατω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) εν εκκλησια, εαυω δε λαλειτω (gebiedende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) και τω θεω

²⁸⁸ Grieks: ειτε γλωσση τις λαλει, κατα δυο η το πλειστον τρεις, και ανα μερος, και εις διερμηνευτω

4. De uitleg van Romeinen 8:26-27.

“En op dezelfde wijze komt de Heilige Geest *altijd* onze zwakheden tot hulp (letterlijk: geeft ons een helpend hand). Want waarvoor wij horen te bidden, zoals het hoort, weten wij niet. De Geest Zelf echter pleit *voortdurend* voor ons met onuitgesproken verzuchtingen (i.e. voorbeden die niet in *woorden* maar wel met verzuchtingen uitgedrukt worden, omdat zij te diep voor *woorden* zijn). [De Latijnse vertaling gebruikt het woord: onuitspreekbare²⁸⁹ verzuchtingen (i.e. voorbeden die niet uitgedrukt kunnen worden en daarom op geen enkele wijze uitgedrukt worden)]. En Hij (God) die onze harten *voortdurend* doorzoekt, weet [voltooid tegenwoordige tijd] wat het denken (d.w.z. de bedoeling) van de Geest is, omdat Hij (de Geest) *voortdurend* naar (d.w.z. in overeenstemming met) de wil van God voor de heiligen (de christenen) pleit.”²⁹⁰

Romeinen 8:26-27 spreekt over het werk van de Heilige Geest in de christen. De Heilige Geest pleit voortdurend voor de christen te midden van zijn zwakheden, tegenslagen en lijden!

▪ **De Heilige Geest pleit voor de onbekende en onuitsprekelijke behoeften (noden) van christenen.**

“Op dezelfde wijze” betekent het volgende: Evenals de hoop (de zekere verwachting) in de heerlijke toekomst (de opgestane mens op de nieuwe aarde) de christen opbeurt in zijn *tegenwoordige lijden* (Romeinen 8:18-25), zo helpt de Heilige Geest hem in zijn *tegenwoordige zwakheden* (Romeinen 8:26-27).

De zwakheden kunnen verschillende vormen aannemen: de moeite te leven te midden van een gebroken wereld of het lijden omdat je een christen bent. De zwakheden kunnen zich openbaren in verzoeken (verleidingen) die op je af komen (Hebreeën 4:15) of kunnen zich openbaren in een of ander “doorn in het vlees” (2 Korintiërs 12:7). De zwakheden beperken zich zeker niet tot het gebed!

De christen wordt te midden van deze zwakheden en lijden versterkt door de voortdurende hulp van de Heilige Geest. De Geest neemt de nederige taak op Zich om de christen te hulp te komen bij het dragen van zijn lasten en zijn pak (Galaten 6:2,5).

Er is altijd morele en geestelijke falen aan de zijde van de christen (zie Romeinen hoofdstuk 7), zodat hij tekort schiet in wat hij hoort te zijn, wat hij hoort te doen en wat hij hoort te bidden. De christen weet niet altijd wat hij moet bidden, d.w.z., welk gebed past bij welke situatie van zwakheid of lijden of moeilijkheid. Hoewel hij wel weet wat hij over het algemeen moet bidden (Matteüs 6:9-13; Kolossenzen 1:9-12), weet hij dikwijls niet wat hij moet bidden in een specifiek situatie, nood of moeilijkheid. Hij is onzeker of de inhoud van zijn gebed overeenstemt met Gods wil (zie 2 Korintiërs 12:7-10; Filippenzen 1:22-24; 1 Johannes 5:14). Veelal kent de christen niet eens de diepste behoeften van zijn eigen hart. Daarom drukt hij deze noden niet uit in woorden (wel in verzuchtingen) in zijn gebeden of drukt hij ze op geen enkel wijze uit omdat het onmogelijk is.

Gebed wordt gericht tot God (de Vader)(Matteüs 6:9). God doorzoekt het hart (Jeremia 17:10; zie Openbaring 2:23). De Heilige Geest leeft in het hart van de christen (1 Korintiërs 3:16) en kent de werkelijke noden van een christen. Daarom kent God ook het denken (d.w.z. de bedoeling) van de Heilige Geest. De Heilige Geest is de Geest van God. De Heilige Geest bidt altijd in volledige overeenstemming met Gods volmaakte wil voor elke nood of behoefte die de christen:

- niet onder woorden kan brengen (omdat hij niet weet hoe hij ervoor moet bidden)
- of op geen wijze uitdrukt (omdat hij niet eens beseft wat zijn nood of behoefte is).

Als een echte Advocaat identificeert de Heilige Geest Zich met de christen in zijn werkelijke nood of behoefte en pleit dat God in deze nood of behoefte zal voorzien!

▪ **Vijf belangrijke observaties m.b.t. de voorbede van de Heilige Geest.**

De eerste observatie. Het is de Heilige Geest die pleit en niet de christen die bidt.

Sommige christenen leggen dit bijbelgedeelte uit alsof het gaat over hoe christenen in geluiden of tongen bidden. Ze zeggen dat de Heilige Geest maakt dat de christen in onuitsprekelijke verzuchtingen bidt, d.w.z., met aspiraties, verlangens en emoties die de christen niet in woorden kan uitdrukken. De christen hoort wel de verzuchtingen, maar begrijpt ze niet. Ze maken aanspraak dat de Heilige Geest (hen overweldigt en) aan hen dicteert wat zij in hun gebed moeten zeggen of hoe zij hun zaak aan God in gebed moeten voorleggen: hetzij met verstaanbare woorden (normale gebed), hetzij met onverstaanbare klanken (verzuchtingen).

²⁸⁹ Latijn: inenarrabilis:

²⁹⁰ Grieks: ωσαυτος δε και το πνευμα συναντιλαμβανομαι (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, deponent) τη ασθeneia ημων, το γαρ τι προσευχομαι (aanvoegende wijs, aoristus, deponent) καθο δει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) ουκ οιδαμεν (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) αλλα αυτο το πνευμα υπερεντυγχανει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) στεναγμοις αλαλητους. ο δε ερανω (deelwoord, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τας καρδιας οιδεν (aantonende wijs, voltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) τι το φρονημα του πνευματος, οτι κατα θεον εντυγχανει (aantonende wijs, onvoltooid tegenwoordige tijd, bedrijvende vorm) υπερ αγιων.

Deze uitleg doet te gemakkelijk voorkomen dat de hoorbare geluiden (verzuchtingen) in het gebed van de christen helemaal een uitdrukking is van de Heilige Geest die in en door de christen bidt. Dit maakt dat deze christen denkt dat de hoogste vorm van gebed die God goedkeurt een bidden in onverstaanbare geluiden is!

Andere christenen identificeren deze vorm van gebed met “het bidden in onverstaanbare tongen” (1 Korintiërs 14:14-17). Maar LET WEL: “het bidden in onverstaanbare tongen” is een bidden van de christen en niet een bidden van de Heilige Geest!

De juiste uitleg is dat het de Heilige Geest Zelf is die bidt. Dit bijbelgedeelte zegt niet hoe de christen hoort te bidden, maar hoe de Heilige Geest voor de christen pleit (voorbeeld doet). Het is niet de christen die bidt, maar de Heilige Geest die pleit! Het denken (bedoeling) die bij God bekend is, is niet het denken (bedoeling) van de christen die bidt, maar het denken (bedoeling) van de Geest die pleit! God de Vader luistert, niet naar de hoorbare verzuchtingen van het gebed van een mens, maar naar de onuitgesproken verzuchtingen van het gebed van de Geest (Romeinen 8:27).

De tweede observatie. Het pleiten van de Geest (Romeinen 8:27) is als het pleiten van Christus (Romeinen 8:34).

In het evangelie van Johannes is de Geest de Vertegenwoordiger of Advocaat²⁹¹ van Jezus Christus op aarde. Hij vertegenwoordigt Jezus Christus en zijn gedachten en wil in de christen op aarde (Johannes 14:16-17,26; Johannes 16:14; zie Romeinen 8:9-10). Maar in de brief aan de Romeinen is de Geest de Vertegenwoordiger of Advocaat van de christen in de hemel. Evenals Jezus Christus vertegenwoordigt de Heilige Geest de christen en zijn noden en behoeften bij God de Vader in de hemel (zie Romeinen 8:34; Hebrëeën 7:25; 1 Johannes 2:1-2) De Geest staat naast de christen op aarde en vertegenwoordigt zowel Jezus Christus bij de christen op aarde als de christen bij God in de hemel. Dus, de christen heeft Jezus Christus als zijn Voorbidder bij Gods troon in de hemel en de Heilige Geest als zijn Voorbidder in zijn hart op aarde! De voorbede van Jezus Christus is als het gebed van een vader voor zijn hele familie, terwijl de voorbede van de Heilige Geest is als het gebed van een moeder voor ieder van haar kleine kinderen.

De derde observatie. De verzuchtingen van de Geest zijn niet gebeden die in verstaanbare woorden geformuleerd worden.

De voorbede van de Geest heeft beslist inhoud, hetzij uitgesproken en gehoord, hetzij onuitgesproken en niet gehoord.

De oorspronkelijke Griekse tekst en de Syrische en Armeense vertalingen van de Bijbel zeggen: “De Geest Zelf echter pleit voortdurend voor ons met “ongesproken of onuitgesproken”²⁹² verzuchtingen.” De verzuchtingen worden niet in verstaanbare woorden uitgedrukt, maar wel in onverstaanbare verzuchtingen. De verzuchtingen zijn te diep voor uitdrukking in woorden, maar kunnen gehoord worden als geluiden.

De Latijnse vertaling van de Bijbel gebruikt het woord: “onuitspreekbaar”²⁹³. De verzuchtingen kunnen niet eens in klanken uitgedrukt worden, laat staan woorden. De verzuchtingen zijn onhoorbaar.”

De vierde observatie. De voorbeden van de Geest stijgt op tot Gods troon in de vorm van onuitgesproken of onuitspreekbare verzuchtingen.

De verzuchtingen van de Geest kunnen alleen begrepen worden als:

- onuitgesproken verzuchtingen: die niet uitgedrukt worden in verstaanbare woorden, maar wel in hoorbare geluiden, omdat de christen niet weet hoe hij voor zijn behoefte moet bidden.
- onuitspreekbare verzuchtingen: die helemaal niet uitgedrukt worden, omdat de christen niet eens beseft wat zijn nood of behoefte in werkelijkheid is.

Deze verzuchtingen vinden plaats *in het hart van de christen* omdat God de christen *in zijn hart* doorzoekt. In zijn voorbede d.m.v. onuitgesproken of onuitspreekbare verzuchtingen voor de christen maakt de Geest gebruik van *de christen als zijn instrument van gebed*. Dus, het woord “onuitgesproken” is het beste als de verzuchtingen *hoorbaar* uitgedrukt worden – niet in hoorbare woorden, maar wel in hoorbare verzuchtingen. En het woord “onuitspreekbaar” is het beste als de verzuchtingen helemaal niet gehoord worden.

De christen moet echter niet zijn eigen bidden in hoorbare verzuchtingen verwarren met de voorbeden van de Geest. Hoewel de christen bewust is dat de Geest gebruik maakt van deze verzuchtingen in zijn hart om tot God voor hem te pleiten, kan hij geen aanspraak maken dat wanneer hij zijn gebeden uitdrukt in onverstaanbare klanken, deze verzuchtingen de voorbeden van de Geest zijn! Christenen moeten niet vergeten dat God de motieven en bedoelingen van het hart doorzoekt (Romeinen 8:27a; Hebrëeën 4:12-13)!

Romeinen 8:26-27 spreekt over hoe de Heilige Geest voorbede doet voor de christen bij God en niet over hoe de christen tot God mag of moet bidden!

²⁹¹ Grieks: parakletos

²⁹² Grieks: alalētos van: a + laleo (on + spreken)

²⁹³ Latijn: inenarrabilis:

De vijfde observatie. God weet dat de voorbede van de Geest in overeenstemming met zijn wil is.

God doorzoekt voortdurend het hart van de christen. Hij kent alles in zijn hart (1 Samuël 16:7; 1 Kronieken 28:9; Jeremia 17:9-10; 1 Korintiërs 4:5; Hebreeën 4:13) en Hij kent ook de inhoud, betekenis en bedoeling van de voorbede van de Geest voor de christen.

Romeinen 8:26-27 spreekt over de Heilige Geest die in zijn voorbede voor de christen pleit in overeenstemming met Gods volmaakte wil. Hij spreekt niet over wat de christen tot God bidt. De christen kan niet zeggen dat wat hij denkt dat hij in onverstanebare klanken (verzuchtingen) zegt de voorbede van de Geest voor hem is. De inhoud van de voorbede van de Geest wordt niet aan de christen geopenbaard!

De Heilige Geest is de Geest van God. Hij is volkomen volmaakt. Hij denkt precies als God. Daarom moet de voorbede van de Geest altijd volkomen volmaakt en effectief zijn! Het faalt nooit en kan niet falen! Daarom gaat ook geen enkel oprecht christen ooit verloren (Romeinen 8:29-30). Daarom gebeurt ook niets met de christen dat niet tevoren de toestemming van God heeft of dat niet bijdraagt aan het bereiken van Gods volmaakte plan voor zijn leven (Romeinen 8:28)!

Deze verzuchtingen in het hart van de christen wijst naar het feit dat God oneindig veel meer doet dan wat de christen bidt of denkt (Efeziërs 3:20)!

(16) DE UITLEG VAN TONGEN

1. Het vermogen of functie andere bekende en verstaanbare talen van mensen te vertalen (tolken) of onbekende en onverstanebare talen (tongen) van engelen uit te leggen (vertolken)(1 Korintiërs 12:10,30; 1 Korintiërs 14:5,13,27-28).

De gave van de uitleg van tongen is *het speciale verlangen en vermogen* om een ander bekende en verstaanbare taal van mensen in de wereld te begrijpen en te vertalen²⁹⁴ of om een onbekende en onverstanebare taal van engelen te begrijpen en uit te leggen²⁹⁵. Deze genadegave is de onmisbare aanvulling van de gave van het spreken in een andere bekend taal van mensen of een onbekend tong van engelen tijdens de samenkomsten van de gemeente (1 Korintiërs 12:10,30; 1 Korintiërs 14:27-28).

De christen met de *permanente* gave van uitleg van talen (tongen) kan onderscheiden of degene met de *permanente* gave van het spreken in talen (tongen) tijdens de samenkomst van de gemeente echt of vals is. Hij kan onderscheiden of de persoon met de gave van het spreken in een ander taal of tong geïnspireerd is door de Heilige Geest, door een ander (niet-christelijke) geest of door een of ander menselijke geest. Hij kan onderscheiden of wat de persoon in tongen zegt overeenstemt met Gods openbaring in de Bijbel. En hij kan ook onderscheiden of wat de persoon in een taal of tong gezegd heeft op de gemeente van toepassing is of niet.

Het is duidelijk dat degene die in Korinte gewend was in onverstanebare tongen te spreken tijdens de samenkomsten van de gemeente gewoonlijk niet de gave van uitleg (vertolken) bezat en dus niet kon uitleggen wat hijzelf in tongen gezegd had. Daarom beveelt de apostel hem te bidden en God te vragen hem het vermogen te geven om wat zijn geest in tongen wilde zeggen in verstaanbare woorden door middel van zijn verstand uit te drukken (1 Korintiërs 14:13). Zijn spreken in tongen moet tegelijk werken door zijn geest, zijn verstand en zijn mond (1 Korintiërs 14:5,13-19)!

Niettemin was dit vermogen niet automatisch (1 Korintiërs 14:5,13). Daarom moest er een ander christen zijn die het permanente vermogen had “de bekende taal van mensen te vertalen” of “de onbekende taal van engelen uit te leggen”. De vertaler moest iemand anders zijn dan de spreker in een vreemde taal of onverstanebare tong, omdat de spreker in tongen evenals de profeet op de proef gesteld moest worden(zie 1 Korintiërs 14:29). Beiden de spreker in vreemde talen of tongen en de vertaler of uitlegger moeten christenen zijn *die in de gemeente bekend stonden gewend te zijn* in vreemde talen of tongen te spreken en talen te vertalen of tongen uit te leggen tijdens de samenkomsten van de gemeente. [De werkwoorden staan in de onvoltooid tegenwoordige tijd].

Als er geen *bekende* vertaler of uitlegger aanwezig was in de gemeente of als hij niet bereid was om te vertalen of uit te leggen, dan moet de spreker in een vreemde taal of tong zwijgen gedurende de samenkomsten van de gemeente. Alle spreken in vreemde talen zonder directe vertaling en spreken in onverstanebare tongen zonder directe uitleg is verboden!

2. De taak van alle christenen.

Hoewel sommige christenen de permanente gave van het spreken in vreemde talen of onverstanebare tongen hebben, hebben zij niet de vrijheid hun genadegave te gebruiken zoals zij willen. En hoewel sommige christenen de permanente gave hebben om vreemde talen van mensen te vertalen of onverstanebare tongen van engelen uit te leggen, moeten zij volkomen vrij en gewillig zijn te vertalen of uit te leggen.

²⁹⁴ Grieks: ερμηνεία γλωσσῶν, διερμηνεύω, διερμηνεύτης

²⁹⁵ Grieks: ερμηνεία γλωσσῶν

Alle aanwezige christenen in de samenkomst van de gemeente zijn verantwoordelijk toe te zien dat alles wat er tijdens de samenkomsten van de gemeente gebeurt:

- liefde bevordert
- opbouwt, bemoedigt en troost
- op gepaste wijze gebeurt
- in goed orde gebeurt

(17) ONTHOUDING OF CELIBAAT

1. Het vermogen ongetrouwd te blijven.

“Onthouding” (1 Korintiërs 7:7,32-35; Matteüs 19:10-12) is *het speciale verlangen en vermogen* (gebaseerd op een genadegave) en keuze (roeping) om ongetrouwd te blijven ten einde God onverdeeld en met zijn hele hart te dienen.

Evenals alle genadegaven, kan ook deze genadegave alleen voor een periode gegeven worden, d.w.z. voor zolang God dat nodig acht. Deze genadegave kan ook permanent voor het hele leven gegeven worden. De genadegave van het celibaat mag niet door een kerkgenootschap aan haar ambtsdragers opgelegd worden.

2. De taak van alle christenen.

Terwijl sommige christenen de genadegave van onthouding of het celibaat hebben ontvangen, worden alle christenen geroepen om seksuele immoraliteit te vermijden (Hebreeën 13:4), te leren hun eigen lichaam te beheersen en hun eigen vrouw te winnen op een heilige en eerbare wijze en een heilig leven te leiden (1 Tessalonicenzen 4:3-8).